Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Juliol-agost 2009 • número 108 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat
www.cgtcatalunya.cat

He sortit de casa i m'he perdut

Disseny: Patrícia Carles, "He sortit de casa i m'he perdut" (fragment).

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

La metàstasi financera

En les últimes setmanes havien cobrat protagonisme les insistents declaracions de destacats banquers, pressionant a Rodríguez Zapatero sobre les receptes a aplicar per a, segons ells, combatre la crisi. Entre uns altres, tant Miguel Ángel Fernández Ordóñez, governador del Banc d'Espanya, com Jean-Claude Trichet, president del Banc Central Europeu, s'han emprat a fons per a marcar la "full de ruta" del Govern espanyol en dos sentits: Un, la creació urgent d'un altre fons multimilionari de rescat per a la banca, que ja han aconseguit. I dos, la proposta d'una altra "reforma laboral", entesa aquesta com la flexibilització, precarització i individualització de les condicions de treball, i l'abaratiment de l'acomiadament.

Independentment del nul aval democràtic d'aquests gurús de les finances (qui els ha elegit?), un se sorprèn de la cara dura amb que li dicten l'agenda al govern i, sobretot i principalment, com aquesta ingerència té èxit i determina, en tot o en part, l'acció del submís executiu de Zapatero. Aquesta pressió ja ha donat els seus fruits i suposa, d'entrada, la creació de l'anomenat "Fons de Reestructuració Ordenada Bancària" (FROB), dotat inicialment amb 9.000 milions d'euros (ja van dedicar altres 9000 al rescat de Caja Castilla-La Mancha), ampliables a 99.000, dels quals es podrà disposar aquest mateix any de fins a 36.000. Cal recordar que, anteriorment i segons diverses fonts, havien estat ja posats a disposició, per a "ajudar a la banca", fins a un total de 150.000 milions, entre ajudes directes, indirectes o avals. I mentre se saquegen d'aquesta manera les arques públiques, alhora es van "madurant" les condicions per a un altre tipus robatori als treballadors: una altra "reforma laboral", a costa de l'ocupació, de la negociació col lectiva i dels drets laborals.

L'aclaridor del cas és la lògica i evident connexió i interrelació entre una mesura i l'altra. L'efecte "Robin Hood al revés" funciona pels vasos comunicants que connecten l'opulència amb la precarietat, els privilegiats amb els exclosos, els lladres amb les seves víctimes. Els conductes del sistema expandeixen la metàstasi del càncer financer, que produeix efectes devastadors en milions de treballadors, homes i dones que perden la seva ocupació, que s'empobreixen, que es precaritzen, que es desesperen. L'exclusió social cada vegada s'estén més als segments vulnerables:

El gobernador del Banco de España, Miguel Ángel Fernández Ordóñez, en una de sus últimas intervenciones. / CHEMA TEJEDA

El Banco de España alerta de que las demandas salariales «excesivas» dañarán el empleo

joves sense futur, vells sense recursos, immigrants sense drets.

És un insult a la raó que, en una situació que es deteriora cada dia, enmig d'un empobriment generalitzat dels treballadors i de la ciutadania, que la prioritat governamental sigui salvar banquers. A aquests, que són responsables de la crisi, per la seva avarícia especulativa, per l'asfíxia creditícia, pels seus presumptes delictes, en comptes de dur-los davant dels jutges, se'ls fan suculents (i inútils) regals de milers de milions d'euros. Alhora, s'avorta qualsevol tímid intent de reforma fiscal tendent a gravar les rendes altes, i tota la política econòmica gira sobre l'eix de la corrupció i el desequilibri a favor dels de sempre.

Seria convenient que prenguéssim consciència que, o bé ens plantejam acabar amb el càncer, o ell acabarà amb nosaltres. No sembla dolenta idea que suméssim cada vegada més veus contra tanta desvergonya. Hauríem de calcular cada dia les necessitats socials urgents que es podrien satisfer, amb les astronòmiques quantitats de diners públics posades a disposició d'aquests delinqüents socials. Si som capaços d'arribar a saber la suma total dels "plans de rescat de banquers", potser pugam arribar a prendre consciència de la grandària del robatori, de la dimensió del càncer.

NOTA

Article de Pep Juárez, Secretari d'Acció Sindical CGT Balears, que el Col lectiu Catalunya assumeix com a editorial.

Agurrelj

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Patrícia Carles, Pau Llonch, Blai Dalmau, Eugeni Rodríguez, Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pau Gomis, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Faume Fortuño, Carlus Jové, Col·lectiu Tortuga, Ecologistes en Acció, Ferrocarril Clandestino, TLN-100% Renovables, Kasal Okupat del Prat, Pep Juárez, CSO l'Eskerda, Alerta Solidària, Coordinadora Antirrepresiva del Garraf, Roger Cremades, Som lo que Sembrem, Richard Stallman, Jaume Gimeno, Sico Fons, Gianni Sarno i les federacions i seccions sindicals de CGT. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. Col laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dilluns 29 de juny de 2009.

"La societat ha fet un encàrrec al parlament, i no l'ha acceptat; la democràcia ha tocat fons"

Gerard Batalla, de Som lo que Sembrem, davant la negativa a debatre la ILP sobre transgènics

REPORTATGE

Els situacionistes no creaven cultura, sinó que s'apropiaven d'ella amb l'objectiu de destruir l'ordre existent

En una societat sense classes no hi haurà més pintors

L'AVENTURA SITUACIONISTA

Més enllà de l'art

Text: Blai Dalmau (*)
Imatge: Patrícia Carles, "La força de l'habitud 6"

La Internacional Situacionista va néixer al 1957 a partir de la fusió de tres grups preexistents: el grup psico-geogràfic de Londres, el Moviment per una Bauhaus Imaginista i la Internacional Lletrista. Cada un dut a terme en els darrers anys experimentacions creatives i vitals encaminades cap a la superació de l'art convencional i la subversió cultural. Una de les principals tesis d'aquests grups era que la tasca genuïna de l'art modern consisteix en despertar la creativitat que dorm en tots nosaltres: mitjançant la ruptura amb els convencionalismes i l'art moribund dels museus cal promoure l'eclosió d'un art popular, experimental, fundat per homes i dones lliures, basat en la passió vital i la proliferació dels desitjos.

Així doncs, els membres de la nova organització provenen majoritàriament dels medis artístics, però rebutgen ser identificats com a artistes. Creuen que cal anar més enllà de la vella concepció de l'art, ja obsoleta, i recercar els mitjans adients per provocar una revolució vital, cultural i política. Les primeres línees del document fundacional de la IS expliciten clarament el seu objectiu: "Pensem que cal canviar el món. Volem el canvi més alliberador possible de la societat i de la vida en que ens trobem. Sabem que aquest canvi es possible mitjançant les accions apropiades.

El tema que ens ocupa es precisament l'ús de certs mitjans d'acció i el descobriment de nous –que es poden identificar fàcilment en el domini de la cultura i de les costums– aplicats a la perspectiva de una interacció de tots els canvis revolucionaris." (1)

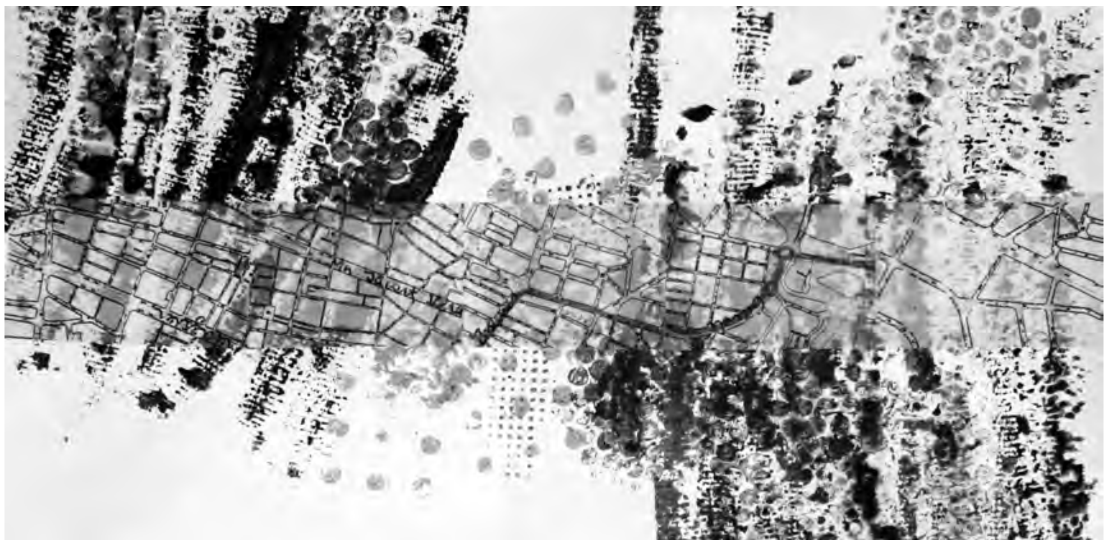
La Construcció de Situacions

S'anomenen situacionistes perquè el seu programa fonamental consisteix en la construcció de situacions. Si l'essència de l'art convencional és la plasmació de sentiments i idees en un obra, els situacionistes advoquen per suprimir i superar aquesta forma de creativitat mitjançant les situacions, "moments de vida construïts concreta i deliberadament per a l'organització col·lectiva d'un ambient unitari i d'un joc d'esdeveniments" (2). Les velles disciplines artístiques no queden absolutament negades, sinó integrades en la unitat superior que és la situació: "En una societat sense classes no hi haurà més pintors, sinó situacionistes que, entre altres activitats, pintaran"(3). Conseqüentment, en un dels seus primers pamflets, la secció francesa de la Ia IS es dirigeix als "productors de l'art modern" de la següent forma: "Si esteu cansats d'imitar runes, si us sembla que les repeticions fragmentaries que s'esperen de vosaltres estan superades abans d'existir, poseu-vos en contacte amb nosaltres per organitzar en un pla superior les noves possibilitats de transformació del medi ambient". (4)

La situació no és objecte de contemplació o consum cultural: és un moment viscut i creat conscientment pels seus actors. Aquesta és, pels situacionistes, la pràctica que pot fer de pont entre la societat mercantil-espectacular i la societat post-revolucionaria. Alhora, és el mitjà per realitzar el programa de tot art modern: fer de la vida un art i de l'art la vida. En la construcció de situacions, desapareix la frontera entre creador i públic: "La construcció de situacions comença després de la destrucció moderna de la noció d'espectacle. Es fàcil veure fins a quin punt el principi mateix de l'espectacle està lligat a l'alienació del vell món: la no intervenció." (5)

L'Art Situacionista

No obstant, cal comentar el que a primera vista sembla una contradicció inherent als situacionistes: afirmen que l'art convencional està obsolet, però tot hi així, alguns d'ells practiquen puntualment disciplines

artístiques tradicionals, com el cinema o la pintura. Aquesta és una contradicció aparent o superficial: sorgeix al prescindir de la dialèctica que utilitzaven els situacionistes per comprendre la realitat i la seva pròpia acció. La Internacional Situacionista declara viure en una època pre-situacionista, en que l'art convencional té que ser negat i superat i la revolució social té que ser consumada per passar a una època plenament situacionista. No hi pot haver veritable construcció de situacions fins que no es transformin les condicions col·lectives d'existència. Per tant, en aquest estadi d'impàs, és perfectament possible fer servir les velles arts, tot afirmant les seves insuficiències i utilitzantles com a mitjans per anar més enllà. Així, per exemple, ja des del primer numero de la revista, els situacionistes constaten alguns usos possibles del que consideren l'art més important de la societat moderna, el cinema: "Podem distingir dues utilitzacions posibles del cine: en primer lloc, el seu ús com a forma de propaganda en el període de transició presituacionista; després, el seu ús directe com a element constitutiu d'una situació realitzada". (6)

Les obres artístiques de la Internacional Situacionista són més aviat escasses en comparació amb les teòriques. No obstant, la força expressiva i el talent creatiu que traspuen aquestes obres és força rellevant des del punt de vista de la historia de l'art d'avantguarda. Un bon exemple d'obra artística situacionista és el llibre "Mémories". Dos mesos després de la fundació de la Internacional Situacionista, el jove Guy Debord escriu una carta al pintor danès Asger Jorn, amic i company seu als inicis de l'aventura situacionista, per demanar-li que creï unes "estructures portants" composades de línees i taques de colors, per a un llibre que està ideant. Aquestes composicions haurien de ser el suport de les paraules, paraules que Debord no va escriure, ja que el llibre que ideava estava composat íntegrament d'"elements prefabricats", de cites que estaven tretes de les fonts més diverses: autors com Shakespeare, Pascal, Baudelaire; manuals escolars de geografia i història; articles científics; novel·les policíaques, etc. La coberta de la primera edició estava feta de paper de vidre. L'objectiu era clar: es tractava de fer veure que allò no era un llibre, o almenys no era un llibre com els altres: era una llibre-arma capaç de destruir els llibres junt als quals fos col·locat en una prestatgeria. Els situacionistes no creaven pròpiament cultura, sinó que s'apropiaven d'ella amb l'objectiu de destruir l'ordre existent.

Aquesta forma d'apropiar-se de determinades expressions cultural pre-existents, i conferir-les a un sentit nou al integrar-les en una "construcció superior" és el que es va conèixer amb el nom de "détournement", que podem traduir com a tergiversació, desviament o sostracció. Gairebé totes les obres artístiques situacionistes utilitzen aquesta tècnica, ja que pels situacionistes és una tendència permanent de la avantguarda actual. Els situacionistes elaboren "detournements" de còmics, cançons i fins i tot de pel·lícules senceres, com el cas de René Vienet, que realitza "détournements" de pel·lícules eròtiques i bèl·liques japoneses en que suplanta els diàlegs originals per converses de teoria i estratègia situacionista, produint un efecte xocant i còmic.

NOTES

(1) Debord, Guy; "Informe sobre la construcción de situaciones y sobre las condiciones de la organización y la acción de la tendencia situacionista internacional"; Documento Fundacional, 1957. Archivo Situacionista Hispano: www.sindominio.net/ash

(2) Definiciones; Internacional Situacionista, Vol.1, p.14; Traficantes de Sueños, 2004.

(3) Debord, Guy; "Informe...", doc. cit.

(4) Internacional Situacionista, vol.1, p.30.

(5) Debord, Guy; "Informe...", doc. cit.

(6) "Por y contra el cine"; Internacional Situacionista vol.1 p.10.

(*) Els articles sobre el situacionisme s'han extret de la revista "Detouréné", núm. 2 (2009).

Influències i objectius

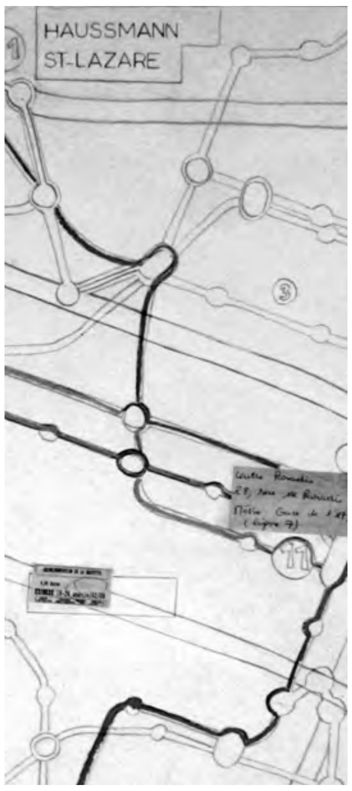
Blai Dalmau
Imatge: Patrícia Carles, "La força de l'habitud 3" (fragment)

Les influències que es donen cita en el rerefons de la Internacional Situacionista són diverses: surrealisme, dadaisme, anarquisme, Marx i Engels, Goerg Lukács, revolucions com la Comuna de Paris o la d'Hongria al 1956, el consellisme, la revista "Socialisme o Barbàrie", etc. A través dels textos situacionistes trobem un repàs a algunes d'aquestes corrents i idees, una anàlisi i balanç dels seus èxits i fracassos, dels seus encerts i les seves misèries. La IS té l'objectiu de construir una teoria crítica realment explosiva en les condicions de vida de la seva època, una teoria que faci conscients i explicites aquelles idees subversives que ja es troben de forma subconscient en la ment de tots. Per aconseguir-ho, és indispensable extreure conclusions a partir de retocar, actualitzar, criticar, superar i combinar les formulacions anteriors del projecte revolucionari i de les avantguardes artístiques.

Poesia moderna i transformació social

L'esperit dels situacionistes, en termes generals, es podria resumir com la feliç trobada entre l'esperit de Rimbaud i el de Marx. Si Rimbaud aspirava a "canviar la vida" i Marx proclamava que era necessari "transformar el món", la IS comprèn que les dos coses van indivisiblement lligades. No és possible una transformació del món sense un canvi en el comportament, els valors i les passions de les persones.

Aquí rau la crítica de la IS a la figura del militant tradicional: aquest pretén abolir les estructures capitalistes sense qüestionar ni modificar l'ús i la percepció de la vida quotidiana.

Radicalitzar el joc de la vida, intensificar i ampliar els moments no-mediocres, fer de l'existència de cadascú un combat apassionant contra la alienació, l'avorriment i la passivitat imperants en la societat moderna, heus aquí el programa dels situacionistes. La propagació d'aquest canvi vital comporta inevitablement un trastocament de la societat espectacular-mercantil. Però alhora, aquesta canvi vital no pot ser consumat sense una transformació radical de l'ordre establert. Així doncs, la revolució política i la cultural s'impliquen mútuament. La realització de la poesia moderna i del socialisme autogestionari són les dos cares de la mateixa moneda, són aspiracions indissolublement aliades. Aquesta és la pedra angular de tota la teoria i la pràctica situacionista.

Cal dir, tanmateix, que la trajectòria de la Internacional Situacionista evoluciona, en termes generals, des de l'art cap a la política. Si bé les dos facetes romanen sempre unides, és també cert que gradualment la Internacional Situacionista anirà abandonat la faceta experimentadora i artística per aprofundir en la teoria i estratègia revolucionaria. Així, durant els últims anys de la vida del grup, del 1968 al 1972, la Internacional Situacionista se centra gaire bé exclusivament en anàlisis de la societat espectacular i les pràctiques subversives d'arreu del món. Aquesta evolució anirà també acompanyada d'algunes expulsions: els membres de la IS que romanen en posicions merament artístiques sense endinsar-se en les possibilitats revolucionaries de l'època seran considerats, a mesura que passa el temps, com la "dreta" de la Internacional Situacionista, i exclosos per obstaculitzar l'avanç de la tasca històrica situacionista.

Crítica de la mistificació stalinista

El grup intel·lectual Socialisme o Barbarie i la revista homònima dugueren a terme als anys 50 una critica profunda del marxisme tradicional i especialment, van despullar la més gran mistificació i parodia del projecte revolucionari contemporani: l'estat totalitari de la URSS. En un moment en que la ceguesa de molts encara veia en la URSS un model a seguir (Sarte, per exemple, afiliat al Partit Comunista Francès, d'orientació stalinista), la Internacional Situacionista agafa l'entorxa encesa per "Socialisme o Barbàrie" afirmant que la URSS no és una altre cosa que una variant de la societat espectacular-mercantil. Per la Internacional Situacionista, mentre occident viu en un capitalisme liberal o burgés, una societat de l'espectacle difús, a la URSS hi trobem un capitalisme estatal o burocràtic, una societat del espectacle concentrat.

En els dos sistemes es manté l'explotació, l'opressió i la manca de control dels proletaris sobre les seves condicions d'existència. Debord explica perfectament les variacions entre una i altre forma de capitalisme en el llibre "la Societat de l'Espectacle", i com ambdós mantenen una il·lusòria oposició, amb l'anomenada guerra freda, que serveix al manteniment de l'ordre establert en els dos costats. Es tracta d'una rivalitat superficial entre dues formes de poder, que com a tals, mantenen un pacte tàcit per continuar dominant en els seus territoris.

Més enllà de l'anarquisme i el marxisme

La Internacional Situacionista no era pròpiament ni marxista ni anarquista. Conserva elements del dos corrents i els integra, superant la vella dicotomia històrica.

Tot i que Debord sovint dóna mostres de gran respecte per Marx i Engels, anomenant-los "uns altres més savis que jo" (1), al llibre "La Societat de l'Espectacle" afirma que ja en les paraules de Marx trobem en estat embrionari el que després seran els grans errors del marxisme: el determinisme històric i economicista, que el converteix en ideologia separada. Ken Knabb, escriptor nord-americà d'orientació situacionista, explica breument la diferencia entre la teoria i la ideologia d'aquesta manera: "en la teoria tu tens a les idees; en la ideologia les idees et tenen a tu"(2). Així, el materialisme històric es converteix fàcilment en ideologia, al pretendre ser una ciència social per predir el curs de la historia i l'acció de les masses, com si d'una formula matemàtica es tractés, oblidant que les persones són els constructors lliures de la seva història col·lectiva. D'altra banda, la Internacional Situacionista valora molt positivament la revolució espanyola de 1936 afirmant que és la temptativa que més lluny ha arribat en la dissolució de la societat de classes i la construcció d'una organització genuïnament autogestionària a gran escala. Com es ben sabut, la revolució espanyola era majoritàriament d'inspiració àcrata: un dels seus principals actors va ser la CNT. No obstant, això no treu que els situacionistes siguin crítics amb les mancances i debilitats en les que, segons ells, tendeix a caure l'anarquisme: una perspectiva poc històrica i dialèctica de la transformació social. Resulta infructuós pretendre transportar a la realitat una prefiguració estàtica, uns esquemes morals, sense arrelar-se en el moment històric present, analitzant les seves necessitats, possibilitats i lluites efectives. Una bona teoria crítica manté una relació dinàmica amb la pràctica: la teoria s'inspira i analitza la pràctica; la pràctica s'orienta i esdevé conscient de si mateixa amb la teoria. Així, una teoria crítica ha de estar a l'altura dels temps, en continua reactualització, per donar resposta a les necessitats, desitjos i perspectives de cada moment històric. Això és també el que els situacionistes critiquen de l'anarquisme, que sovint esdevé un corpus ideològic petrificat transmès del passat al present sense esforç de renovació.

Els Consells Obrers

Els Consells Obrers són el mitjà i el fi organitzatiu del projecte revolucionari modern pels situacionistes. Són l'òrgan on és realitza la democràcia directa i total. Per això apareixen espontàniament en tots els moments de lluita radical i popular. L'extensió dels Consells a tots els àmbits de la vida social (producció, distribució, barris…) és el camí vers l'autogestió generalitzada. No obstant, per emprendre aquesta camí cal superar els seus dos grans obstacles: les insuficiències, il·lusions i mistificacions en l'interior dels consells i la repressió dels poders exteriors.

Un llibre que probablement va exercir una notable influencia en els situacionistes és "Els Consells Obrers" de Anton Pannekoek, escrit al 1942, on s'hi descriu clarament el funcionament i la potencialitat d'aquesta forma organitzativa aplicada a gran escala: "L'organització dels consells teixeix una matisada xarxa de cossos que col·laboren a través de la societat regulant la seva vida i progrés d'acord amb la seva pròpia i lliure iniciativa. I tot el que es discuteix i decideix en els consells adquireix el seu poder real per la comprensió, la voluntat, l'acció de la humanitat treballadora mateixa."(3)

Els consells són grups de delegats escollits per les assemblees i permanentment revocables, que tenen uns mandats concrets. S'encarreguen de la coordinació de l'activitat de diverses assemblees. El situacionista René Riesel afirma en el seu anàlisis dels Consells: "El Consell pretén ser la forma d'unificació pràctica dels proletaris, que s'apropien dels mitjans materials i intel·lectuals per canviar totes les condicions existents i realitzen soberanament la seva historia. El Consell pot i ha de ser la organització en acció de la consciencia històrica." (4)

No obstant, en comparació a altres temes, el situacionistes no dediquen moltes paraules a parlar dels Consells. Això no significa que no sigui una qüestió important en la teoria situacionista: és una perspectiva que apareix sovint, com a horitzó del projecte revolucionari, però mai és àmpliament desenvolupada com altres temes situacionistes (la superació de l'art, l'espectacle, etc.), probablement perquè consideren que la teoria consellista ja ha sigut satisfactòriament tractada per autors com Pannekoek o Castoriadis, i que la tasca original situacionista és una altra.

Estrategs de la subversió

La Internacional Situacionista es concep com una organització bel·ligerant amb el poder establert i els seus defensors. El domini de l'art de la guerra és, per tant, una necessitat de primer ordre. Per això els situacionistes coneixen els teòrics de la estratègia i el desenvolupament de les grans batalles històriques. Influencies com el general Sun Tzu, el tinent Carl Von Clawsewitz o Lawrence de Arabia són presents en el rerefons situacionista, i especialment en l'hàbil instigador de la subversió moderna que és Debord, que arriba a crear un complex joc de taula anomenat "joc de guerra". En la seva autobiografía, Debord dedica un capítol sencer a la guerra, on observa, entre altres coses: "No ignoro que la guerra és l'àmbit del perill i la decepció; potser fins i tot més que altres facetes de la vida. No obstant, aquesta consideració no ha disminuït l'atracció que he sentit per aquesta." (5)

Tal com mana una de les primeres màximes de l'art de la guerra, la Internacional Situacionista és habitualment reservada en quant a la lògica de les seves operacions i mètodes de lluita. No obstant, a l'article detall del Joc de guerra creat Guy Debord"Tècnica del copejament del món" del número 8 de la revista, Alexander Trocchi, fent una excepció a aquesta regla, dóna unes quantes nocions sobre l'estratègia situacionista: "Nosaltres hem descartat ja tota idea d'atac al descobert. L'esperit no pot afrontar la força bruta en la batalla oberta. La qüestió consisteix més aviat en comprendre clarament i sense prejudicis quines són les forces que s'exerciten en el món, la interacció de les quals farà néixer el futur: i llavors, amb calma, sense indignació, per mitjà d'una espècie de jujitsu espiritual que ens pertany en virtut de la nostra intel·ligència, modificar, corregir, comprometre, desviar, corrompre, erosionar, abatre; ser, en definitiva, els inspiradors d'allò que podem anomenar la insurrecció invisible."(6).

NOTES

(1) Debord, G.: *Panegírico*, p.50.

(2) Knabb, K.: *The Joy of Revolution*, 1997.

(3) Pannekoek, A.: *Los Consejos Obreros*, p.114.

(4) Riesel, R.: "Preliminares sobre los consejos y la organización consejista", *Internacional Situacionista* vol.3, p. 588.

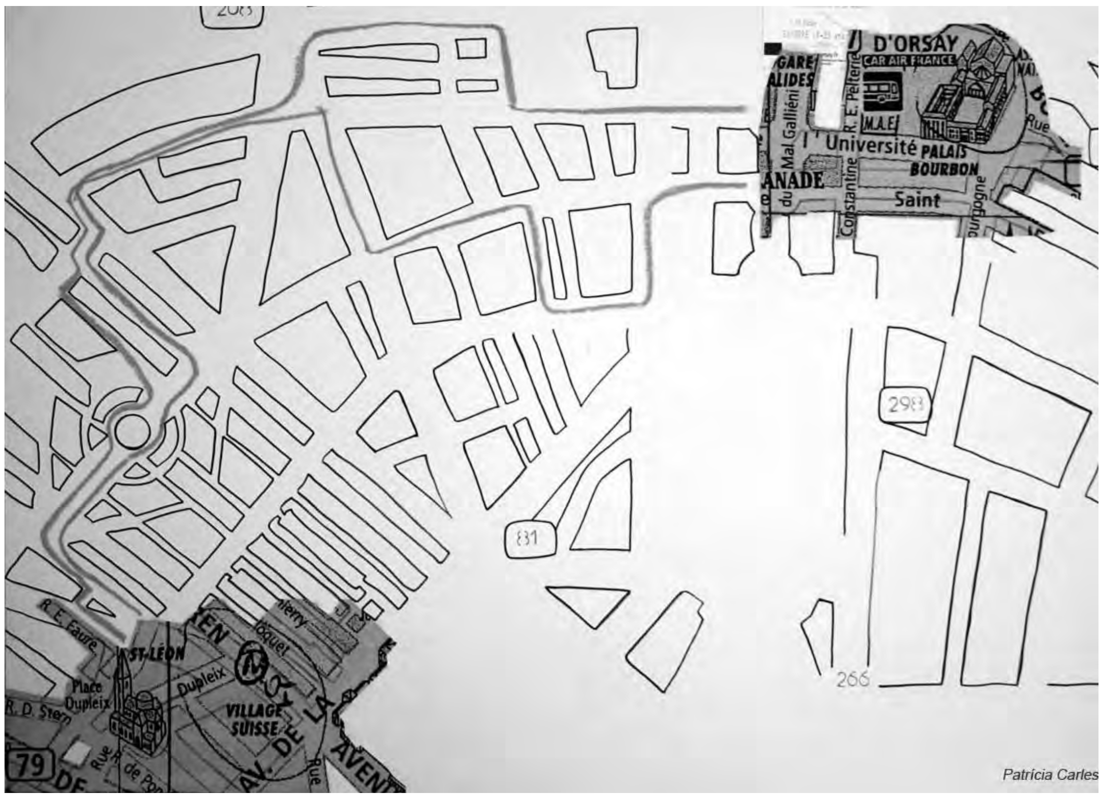
(5) Debord, G.: *Panegírico*, p.50.

(6) Trocchi, A.: "Técnica del golpeo del mundo", *Internacional Situacionista* vol.2, p. 114.

L'empremta situacionista

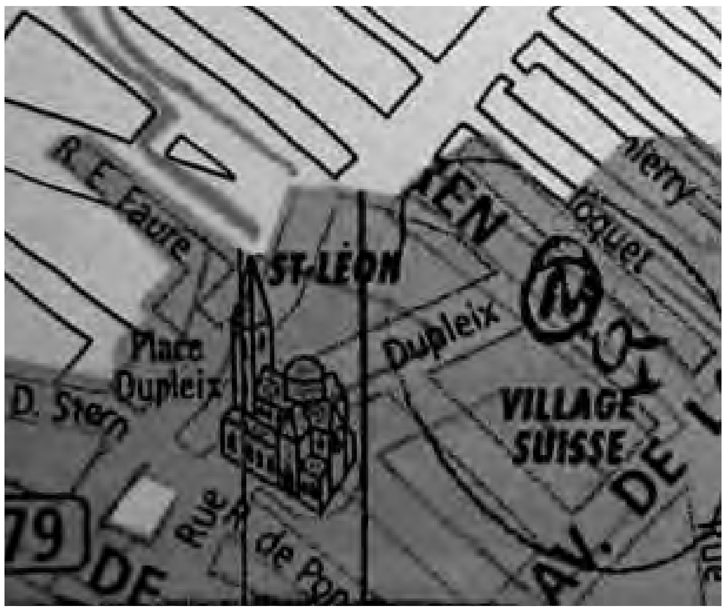
Blai Dalmau
Imatge: Patrícia Carles, "La força de l'habitud 4"

Especialment en la seva primera etapa, la Internacional Situacionista tenia seccions en diversos països (Escandinava, Alemanya, Anglaterra, Italia i França). No obstant, mai va comptar probablement amb més de 70 membres, i en alguns moments, eren 20 o 30. Aquest reduït nombre no es deu a falta de candidats, sinó a l'alt nivell d'exigència –coherència, capacitat, actitud, coneixements, etc.- per ser acceptat com a membre. Però tot hi ser pocs, la seva força va ser incommensurable. Trobem escassos exemples en la historia d'un grup tant reduït de persones que sense ocupar cap posició de poder, tinguin un efecte tan profús en la consciencia i els esdeveniments de la seva època. Això es deu a que, com deien ells mateixos, la seva força de xoc radicava en allò qualitatiu, i no en allò quantitatiu. Els situacionistes s'autoimposaren una exigència tan alta, es fixaren una missió tan apassionant, i realitzaren la seva tasca amb una audàcia i Una economia d'energies tan eficaces que les seves tesis van resultar una inspiració commovedora arreu del món dels anys 60 i 70. El seu estil lúcid, provocador i elegant també contribuí en gran mesura en l'atracció que exercien. Encara avui perdura notòriament l'estela situacionista en l'infinitud de discursos i pràctiques.

L'Escàndol d'Estrasburg

Un dels moments clau de la propagació de les tesis situacionistes va ser el anomenat "Escàndol d'Estrasburg" de 1966. Un grup d'estudiants afins als situacionistes va ser escollit per dirigir l'aparell burocràtic del sindicat estudiantil de la universitat d'Estrasburg i acte seguit es va posar amb contacte amb la Internacional Situacionista. Al cap de poc temps els diners del sindicat d'estudiants van ser desviats, és a dir, no es van utilitzar per assumptes del sindicat sinó per imprimir milers de còpies d'un pamflet d'agitació situacioncita. El primer dia de curs de la universitat, quan els estudiants s'assentaven a l'auditori per escoltar el discurs inaugural del rector, es van trobar a sobre de cada taula un misteriós opuscle amb el títol "Sobre la miseria del medi estudiantil" i de subtítol "considerada sota els seus aspectes econòmics, polítics, psicològics, sexuals e intel·lectuals". Atònits, mirant-se els uns als altres amb cares que anaven del horror a la sorpresa, els estudiants van llegir aquesta afilada crítica de la universitat capitalista i els seus integrants, que començà amb aquestes paraules: "Podem afirmar sense gran d'equivocarnos, que després del policia i el sacerdot, l'estudiant és a França el ser més universalment depreciat." (1)

Maig del 68

Però indubtablement el moment històric on trobem la major rellevància situacionista és el maig del 68. Els situacionistes digueren que ells es limitaven a portar gasolina allà on hi havia foc, i probablement, sense la "gasolina" situacionista, el maigdel 68 no hagués esdevingut el gran incendi que va ser. Les tesis situacionistes es troben al darrere dels fets més revolucionaris del 68, que en són la seva expressió pràctica. Fins i tot, podem pensar el maig del 68 com una gran situació propiciada per l'esperit situacionista, és a dir, una moment viscut i construït col·lectivament, amb autèntica comunicació, intensitat vital, passió creativa, joc i transformació social. Sindicats, partits i grupuscles esquerrans tradicionals es van limitar generalment a seguir els esdeveniments, però no en van ser pas els impulsors, sinó en molts casos, tot el contrari. No va ser la militància política tradicional, sinó l'espontaneïtat popular animada per la consciencia de que es podia acabar amb l'ordre establert, i que calia fer-ho, el que va produir el maig francès. La percepció de que els desitjos i possibilitats de la població van molt més enllà del que pot oferir el sistema capitalista, va ser la veritable gasolina que hi havia al 68, i aquesta gasolina va ser abundantment subministrada i cuidadosament refinada pels situacionistes.

Cal dir també que ningú, excepte els situacionistes, havia previst que un aixecament com el del 68 podia succeir en una època daurada pel capitalisme. En efecte, els anys 60 van ser un període d'apogeu econòmic sense iguals en la historia del capitalisme. El creixement econòmic era aclaparador i l'atur gairebé inexistent. I és en aquest moment tant saludable per l'economia mercantil quan els situacionistes escriuen que l'avorriment, el tedi, la mediocritat i l'alienació de la societat capitalista moderna provocaven una insatisfacció latent que, en cas de trobar una adequada forma d'expressió, podia posar cap per avall a tot un estat modern de la nit al dia. I això és precisament el que va succeir el maig del 68.

NOTES

(1) Internationale Situationniste, "Sobre la miseria en el medio estudiantil". A.S.H.

L'actualitat dels situacionistes

Blai Dalmau

El context en que vivim avui és bastant diferent del que visqueren els situacionistes, i fins i tot, del context en què visqué Debord als seus últims anys de vida, la dècada dels vuitanta. Per això, gran part de la seva teoria cal reformular-la i actualitzar-la per a que esdevingui útil en la pràctica, com ells mateixos van fer amb les teories precedents.

Avui ja no ens trobem en una època d'auge econòmic com els anys 60, sinó tot el contrari. El capitalisme, per la seva pròpia gestió irracional, està conduint a la humanitat sencera cap a l'abisme. La crisis multidimensional (econòmica, ecològica, política, psicològica, cultural...) fruït de les dinàmiques del mercat en la seva fase neoliberal s'entrellaça amb la crisi sistèmica, fruït de la utopia del creixement exponencial indefinits. Ambdós crisis comencen a afectar amb força a tothom, i sembla ser que aquest fet no deixarà d'augmentar en els propers temps.

Així, a la insatisfacció, l'alienació, l'avorriment i la mediocritat que els situacionistes denunciaven en la vida quotidiana dels anys seixanta i setanta, avui s'hi sumen el malestar i la precarietat. La inseguretat laboral, la privatització d'allò públic, la dissolució dels teixits comunitaris, els transtorns psicològics, el deteriorament ambiental i la desigualtat social s'aguditzen a cada any que passa. Algunes de les tesis situacionistes continuen sent correctes en aquest nou escenari mundial; altres s'han de corregir i ajustar.

Probablement, per exemple, la tàctica de provocació dels situacionistes era útil i necessària per despertar les consciències de la societat acomodada dels seixanta, però avui en dia seria fútil, en el nou context de precarietat i malestar. Més adient sembla l'estratègia de tendir ponts de confiança i suport mutu entre projectes autònoms, teixir xarxes de cooperació ciutadana, construir de forma implacable un model social alternatiu des de les petites accions del dia a dia. Avui no es tracta tant d'atacar o derrocar el sistema (que ja cau per si sol), sinó d'organitzar la desafecció que sentim, sortir de l'imaginari dominant i construir alternatives a la precarietat imperant.

Avui en dia, els nous moviments socials (decreixement, cooperatives, cultura lliure, okupació, moviments assemblearis, etc.) i les noves teories de transformació sistèmica (com el projecte de la Democràcia Inclusiva) semblen haver comprès la lliçó del maig del 68: no es pot canviar les estructures de la societat d'un dia per l'altre. És necessària una transició, més que una revolució. Al maig del 68, de la nit al dia milions de persones es van radicalitzar i van proclamar que volien abolir el capitalisme. L'espontaneïtat fou aclaparadora, però també va ser la gran debilitat del moviment. L'aixecament popular i la negació del capitalisme anaven en la bona direcció, però mancava una pràctica auto-organitzativa i una consciència democràtica hegemònica, amb un projecte incipient per posar en marxa una nova societat.

Existeixen doncs notables diferències entre l'època dels situacionsites i la nsotra. Tanmateix, avui en dia, la crítica radical del capitalisme tardà és la única teoria capaç de donar una explicació satisfactòria als grans fenòmens del nostre temps. Per elaborar aquesta crítica i articular la contestació pràctica, l'aventura de la Internacional Situacionista és indubtablement un bon punt de partida.

Remarcar com a elements negatius la poca presència de joves, treballadors de sectors precaris, immigrants i dones

Es van prendre acords per construir un model social llibertari

La multinacional italiana Pirelli presenta un ERO per als 491 treballadors de la planta de Manresa

Col·lectiu Catalunya

La multinacional italiana Pirelli, fabricant de pneumàtics, va presentar el 15 de juny un expedient de regulació d'ocupació (ERO) que afecta la totalitat dels treballadors que encara queden a la fàbrica de Manresa, 491 persones, i suposa l'extinció de la totalitat de contractes de la fàbrica de Manresa. Fa un any, ja havia presentat un ERO per a 260 treballadors més. D'aquests 491, 130 podran reincorporar-se a diferents projectes de la companyia.

De fet, Pirelli va presentar, com a alternativa al tancament de la fàbrica, el manteniment de tres activitats diferents, que seran molt menys intensives en mà d'obra: un centre logístic per a la distribució de pneumàtics a la península Ibèrica (activitat que començarà a principis del 2010), un centre d'investigació i desenvolupament que permeti iniciar els estudis de viabilitat del desenvolupament industrial de plaques fotovoltaiques d'alta concentració i el reciclatge de pneumàtics, que es faria amb altres socis.

Des del mes de febrer, 170 treballadors han marxat de Manresa amb baixes incentivades.

Les mesures anti-crisi i la confrontació social oberta

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Des de la CGT veiem amb indignació l'huracà deslligat arran de la crisi econòmica, contra assalariats, pensionistes i ciutadania en general i la particular violència, menyspreu i xantatge de polítics, governador del Banc d'Espanya, presidents de la Banca espanyola i grans Empreses.

La destrucció d'ocupació, més de 4 milions de desocupats (camí ja dels 5 milions), no obeïx només a les "regles de la producció", sinó que en la seva base es troba una de les majors reestructuracions dutes a terme pel capital en aquest país, que ha decidit continuar amb el model de competitivitat "espanyol".

El model passa per la disminució de les rendes salarials, bé per pèrdua de salaris totals al perdre's l'ocupació, bé per les renúncies salarials en els convenis, bé pel pas a l'economia submergida i sense drets o bé per proteccions d'atur escasses. Hi ha més d'1 milió de persones, condemnades a les rendes de "beneficència", ara redenominades d'inserció social. Al mateix temps es força a milions de persones a mantenir un deute permanent amb els bancs si volen seguir sobrevivint i no ser desnonats de les seves cases o dels supermercats.

Aquest model a "l'espanyola" d'abaratiment de costos "ad infinitum", s'imposa "manu militari" en totes les facetes de la vida de les persones assalariades: acomiadant a milions de treballadors amb la legitimació del Govern i del Parlament; les Administracions Públiques a través de les seves Conselleries de Treball a cada Comunitat Autònoma i els Tribunals de "Justícia"; congelant les pujades salarials pactades en els convenis i inclusivament aplicant reduccions salarials amb la excusa d'inflació negativa o el pur i dur xantatge de tancar l'empresa i, sense donar treva, deixar a la "sort" del mercat a cada hipotecat (milions) que s'enfronti ell solet, a la usura i robatori legalitzat dels banquers supermilionaris.

El PSOE, i no diguem el PP, no només han mancat d'una certa sensibilitat democràtica -adoptar mesures pel bé públic, significa que aquestes mesures ajudin a la majoria social i necessàriament a les "víctimes", és a dir assalariats i ciutadans-, sinó que fora de tot principi democràtic han anat a l'assalt dels drets més bàsics de la majoria social: treball, rendes salarials, pensions, habitatge, protecció social, per a lliurar el públic, l'erari públic als interessos de la banca i de les grans empreses, bé de l'automòbil, bé del maó, bé del capital financer.

Les mesures últimes del PSOE, aplaudides pel secretari general de l'OCDE (el cap de les patronals mundials dels països més desenvolupats), ni van en la direcció d'un model més sostenible, ni de bon tros van en la direcció d'un canvi de model social que acabi amb les desigualtats i les injustícies, per a restablir la cohesió social.

Tot el contrari, contra les crisis de l'habitatge i les grans infraestructures, més diners públics per a restablir el compte de resultats de les 7 o 8 Grans Empreses Immobiliàries i Constructores amb els seus Bancs, encara que sigui construint infraestructures que no necessitem. Contra la crisi mediambiental i climàtica, més diners públics per a les multinacionals de l'automòbil, sense cap garantia sobre l'ocupació. Contra la crisi del treball, més diners públics, per a garantir "contractes precaris i escombraries" fins que l'assalariat doni les "gràcies" per treballar. Contra la crisi de protecció social (pensions suficients davant qualsevol contingència), més diners públics per a rebaixar els impostos als Empresaris, i eximir-los de les seves cotitzacions socials, i el treballador que es jubili el dia anterior al seu enterrament, per a d'aquesta manera tenir diners, l'estat, l'erari públic i seguir abonant 1 milió d'euros per persona als 561 executius de les 35 Empreses de l'Ibex (Bancs, Telefòniques, Constructores, Multinacionals).

La concepció del bé comú en aquest país especialment, només té un desenvolupament: els interessos particulars de Banquers i Grans Empreses. I solament serveix per a les grans retòriques mitineres de qualsevol signe polític, però ningú –fins a ara-, s'enfronta al conflicte social plantejat per la burgesia i el empresariat en aquest país.

Des de la CGT exigim donar la volta a aquesta situació, transformant la realitat des del compromís amb el repartiment del treball i de la riquesa. Conscients que solament la mobilització dels treballadors i treballadores pot modificar les coses, mantenim la nostra crida cap a la vaga general.

Prou de malversar els recursos i serveis públics - Contra la injustícia capitalista

Parem la tirania bancària – Pel repartiment del treball i la riquesa

Fa falta ja una vaga general.

El XVI Congrés Confederal de la CGT aposta per la convocatòria d'una vaga general per a la tardor

**Secretaria Comunicació
CGT Catalunya**

El diumenge 7 de juny finalitzava el XVI Congrés Confederal de la Confederació General del Treball (CGT) celebrat a Màlaga els dies 4, 5, 6 i 7 de juny en el Saló d'Actes de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Informàtica i Telecomunicacions de la Universitat de Màlaga. Durant tres dies es va debatre i acordar la postura social i sindical de la CGT per als pròxims quatre anys.

Al congrés van acudir-hi uns 500 delegats i delegades dels diferents sindicats comarcals, provincials i locals de la CGT de tot l'Estat espanyol, representant 105 sindicats, d'un total de 160 que estan adherits actualment a la CGT. Pel que fa a Catalunya, on la CGT hi té 45 sindicats, només van assistir al congrés de Málaga 22 sindicats.

S'aproven nous acords per a l'acció sindical i social del sindicat

En el congrés ses van aprovar diversos acords a nivell sindical i social, remarcant els d'acció sindical, amb un elaborat anàlisi de la situació actual del capitalisme i el neoliberalisme a nivell estatal i internacional; la definició d'una estratègia d'actuació per a defensar els drets dels treballadors i les treballadores, basada en la consolidació del nostre model sindical, la defensa del sector públic, la lluita contra l'atur i la precarietat, el rebuig dels ERO; la necessària ampliació del treball formatiu, de l'acció social i de les relacions internacionals; els criteris de la negociació col·lectiva; i un marc reivindicatiu global basat en el repartiment del treball i la riquesa, els drets i serveis socials per a tots i totes, la sostenibilitat i l'autogestió com a mitjà i com a finalitat.

També es va aprovar un complet pla de treball per aconseguir la igualtat real i efectiva entre homes i dones en el món laboral, un pla que va més enllà de la llei d'Igualtat aprovada pel govern i que inclou un llistat de mesures de cara als plans d'igualtat i la negociació col·lectiva. Així mateix també es va analitzar aquesta nova modalitat de treball que és el teletreball, i les conseqüències negatives que implica per a la lluita sindical i les condicions laborals, i es va acordar fomentar la coordinació de les seccions sindicals del sector de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació. Com a element novedós, es va acordar considerar la prostitució com un treball, reclamar drets laborals per a les prostitutes, impulsar la seva sindicació i autoorganització, al mateix temps que es reclama la persecució del tràfic de dones i l'explotació sexual. Com que el tema ha suscitat un encés debat al si del sindicat, es constata la necessitat de seguir reflexionant al voltant de la prostitució i tot allò que implica, i consolidar un posicionament assumit el més àmpliament possible dins la CGT.

En el terreny de l'acció social es van prendre acords per avançar en la construcció d'un model social llibertari, la defensa de les llibertats, dels drets socials i dels serveis públics, i l'autogestió com a eina per a construir un nou model de societat. També es va criticar la participació electoralista per innecessària i insuficient, i es van prendre acords per avançar en la construcció d'un model agroecològic, en defensa de la sobirania alimentària, l'agricultura ecològica, el comerç just, l'economia social i el cooperativisme, contra els transgènics, en defensa de la sanitat pública, en defensa de l'okupació, contra l'especulació i contra els criteris de creixement insostenible del capitalisme.

Finalment, es van prendre acords en defensa de la utilització d'un llenguatge no sexista dins el sindicat; en defensa d'uns serveis financers públics, democràtics i al serveis dels treballadors/es i la societat; per la promoció de la pedagogia llibertària i en defensa d'una escola pública, de qualitat, laica, autogestionària i llibertària; per la creació d'una Comissió Confederal de Joves de la CGT dins l'àmbit de la Secretaria d'Acció Social; i per la realització d'un programa d'actes en diverses ciutats durant l'any 2010 per celebrar el centenari de la creació de la CNT.

D'aquí fins al proper congrés es va acordar, conjuntament amb Baladre, estendre dins i fora del sindicat el concepte de renda bàsica, explicant-ne les seves característiques com a element per a combatre la precarietat, la pobresa i l'exclusió social.

La convocatòria d'una vaga general contra la crisi provocada pel sistema capitalista va planejar durant tot el congrés. En aquest sentit, es va acordar convocar un ple extraordinari de la CGT per a després de l'estiu, en el qual es valoraria la situació existent i la possibilitat de convocar una vaga general per a la tardor, conjuntament amb altres sindicats i moviments socials. La crida a una vaga general també va ser la principal reivindicació expressada en la manifestació convocada per la CGT que, aprofitant la realització del congrés, va recórrer el dia 5 els principals carrers del centre de Málaga, amb una participació d'un miler de persones.

En el congrés es va triar un nou secretariat permanent estatal de CGT, del que formen part: Jacinto Ceacero (Secretari General), Ángel Luis García (Acció Sindical), Luis Francisco Romón (Organització), Lola Vicioso (Administració i Finances), Joan Clúa (Comunicació), Paloma Monleón (Acció Social), José Manuel Muñoz (Formació i Jurídica), Desiderio Martín (Salut Laboral), Isabel Pérez (Dona) i José Pascual Rubio (Relacions Internacionals). També s'ha escollit Antonio Carretero com a nou Director del periòdic Rojo y Negro, Txema Berro com a Coordinador de la revista Libre Pensamiento i Vicente Blanco com a Coordinador del projecte de Ruesta.

La necessària autocrítica

Aquest congrés segurament no passarà a la història com un dels mes destacats i recordats, ni pel seu desenvolupament ni per la trascendència dels acords adoptats, si més no ha servit per esdevenir un punt de trobada de la militància i captar l'estat actual de l'organització. Està clar que hi ha moltes coses a millorar en el tema d'organització dels congressos, des dels errors en l'admissió de determinades ponències (com l'antiavortista que va despertar un rebuig generalitzat) fins a la mecànica lenta de desenvolupament del congrés, amb el primer dia i mig de preàmbul i tots els punts importants debatuts la tarda del dissabte i el matí del diumenge, en que es va haver de debatre i prendre acords sobre els temes més impor-

segueix a la pàgina següent

ve de la pàgina anterior

tants mentre moltes delegacions anaven abandonant el congrés per retornar a les seves ciutats. O s'aconsegueix que al començar el congrés les comissions de ponències ja s'hagin reunit un o dos dies abans i puguin presentar al ple del congrés els dictàmens de ponència, o el desenvolupament del comici es converteix en una lenta i farragosa maquinària, on tot l'important queda per al final, entre presses, nervis i cansament. El congrés es podria desenvolupar en menys dies o, si més no, hi hauria més temps per al debat i per prendre acords.

Remarcar també com a elements negatius determinats tics i rutines enquistades en l'organització, així com la poca presència de joves, treballadors de sectors precaris, immigrants i dones. Som un sindicat on la militància és bàsicament masculina (tres quartes parts dels afiliats són homes) i treballa en sectors com l'Administració Pública o en les grans empreses, on encara és possible fer sindicalisme amb un mínim de condicions i garanties.

En aquest sentit, també cal remarcar negativament determinades actituds i opinions de caràcter masclista visualitzades en el transcurs del congrés, en les discussions sobre temes relacionats amb els drets de les dones i les problemàtiques relacionades amb la violència de gènere. Sembla que determinats sectors masculins de la militància no volen perdre espais de "poder" i control davant l'emergent presència de la dona en els diversos àmbits militants i organitzatius, i segueixen considerant les problemàtiques de les dones com a qüestions sense importància.

Cal un canvi d'actitud, especialment en alguns sindicats. I desenvolupar l'autocrítica, com a element necessari i imprescindible en qualsevol organització llibertària. Alguns i algunes es pensen que pel fet de ser una organització llibertària i anarcosindicalista som la perfecció personalitzada, el reflex de la societat llibertària a la qual aspirem, però lamentablement encara ens falta molt per arribar-hi, encara tenim molts errors per corregir i problemes per solucionar, encara estem massa influenciats pel sistema social que diem combatre.

Per acabar aquesta crònica, destacar la presència i intervencions en el congrés de representants d'associacions de recuperació de la memòria històrica, de Baladre, d'Ecologistas en Acción, de les agrupacions confederals de l'exili, i de delegacions internacionals de diversos sindicats llibertaris i alternatius: CNT, AC i SUD (França), USI, CUB i Unicobas (Itàlia), ESE (Grècia), SAC (Suècia), IP (Polònia) o IWW (USA-Regne Unit). La delegació de sindicalistes del SNAPAP d'Argèlia no van poder assistir-hi al ser-los negats els visats per l'ambaixada espanyola.

Noves mobilitzacions de Parcs i Jardins de Barcelona

Secció Sindical CGT
Parcs i Jardins

El 18 de juny els jardiners/es van fer vaga i es van manifestar per Barcelona des de la seu de Medi Ambient de l'Ajuntament fins a la plaça Sant Jaume, on es van concentrar en protesta per la gestió de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins. La plantilla va plantar-se davant els greus atacs que estan sofrint, portant a terme una aturada de dues hores i la manifestació pel centre de la ciutat.

Durant tot el recorregut els prop de cinc-cents jardiners/es van cridar, van fer soroll i van animar la marxa amb la banda de música que havien muntat, que va dedicar "la cucaracha" a l'estimada presidenta Imma Mayol.

La manifestació va començar després de concentrar-se davant de la seu de l'Àrea de Medi Ambient de l'Ajuntament de Barcelona on es van llançar desenes de rotllos de paper higiènic perquè els polítics netegin les seves vergonyes. Durant tota la manifestació es van cridar consignes en contra de les privatitzacions, les contractacions a dit i la gestió de l'esquerra pija. A la porta de l'Ajuntament van llançar botes i sabates de la feina en menyspreu de l'actitud repressora i antiobrera de la gestió municipal.

La direcció de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, presidit per la regidora de ICV-EUiA Imma Mayol, signa acords amb la plantilla que després incompleix sistemàticament, tot això amb la passivitat del Consell d'Administració i de l'alcalde del PSC-PSOE Jordi Hereu.

Un exemple d'això és l'última oferta pública d'ocupació acabada el 2008, de la qual encara hi ha persones esperant per ocupar el seu lloc de treball fix. No obstant, sorprèn que prop de 50 persones estiguin treballant en aquest Institut (tècnics en la seva majoria) sense haver superat cap procés de selecció de personal com està establert per a les administracions públiques. D'altra banda, pretenen no contractar personal eventual per a cobrir les vacances d'estiu (en absència del 33% de la plantilla), que és la temporada amb més necessitats de treball, com s'ha vingut fent en anys anteriors el que suposa un abandonament i el consegüent deteriorament de les zones verdes de la ciutat.

Altres exemples són la privatització de serveis propis de Parcs i Jardins sense justificació adequada; la no normalització del sistema retributiu mantenint plusos foscs i premis de milers d'euros a certs treballadors; no es cobreixen les places vacants per jubilacions o les necessitats evidents amb promocions internes, sinó amb adjudicació de funcions a dit («que avui et dono i demà et llevo»); tampoc compleixen acords presos sobre adaptació de llocs de treball per motius de salut. Bloquegen qualsevol possible diàleg per donar sortida a aquesta situació d'incompliments del conveni.

No són gratuïtes les desenes de denúncies interposades contra Parcs i Jardins en tots els àmbits de la justícia (Inspecció de Treball, Magistratura, Contenciós-Administratiu o Tribunal Penal).

Aquesta situació, que es perllonga des de fa més de dos anys, ha arribat a l'instant que l'Assemblea de Treballadors ha decidit donar un pas més en les seves accions i convocar les mobilitzacions del dia 18 de juny.

Parcs i Jardins de Barcelona imposa una sanció de suspensió d'ocupació i sou durant seixanta dies al Secretari del Comitè d'Empresa

El dia 10 de juny la Direcció de Parcs i Jardins va imposar una sanció de suspensió d'ocupació i sou durant seixanta dies i el seu immediat compliment (de fet començava el dia 11) al Secretari del Comitè d'Empresa, Carlos Bernal, de CGT.

El perquè d'aquesta sanció és el fet que no presentés les fulles d'hores sindicals, entenent l'empresa per això que no ha acudit al treball, malgrat que "l'acusat" hagi fet el seu treball, reunint-se amb un o diversos membres de la Direcció, o amb l'inspector de treball, o exercint les seves funcions de secretari en la seu del Comitè, en el centre de manteniment de Canyelles i hagi estat vist per gran quantitat de treballadors i treballadores, d'uns altres i altres membres del Comitè i el sens fi de comandaments intermedis així com la Cap d'Àrea que en aquest centre té les seves oficines.

Tampoc, pel que sembla, serveixen per res tots els faxos, comunicats, peticions i altra documentació que Carlos, en l'exercici de les seves funcions ha anat remetent regularment a la Direcció l'empresa. Sembla ser que tampoc serveix la seva presència en les reunions del Comitè, així com no serveix la seva rúbrica en tota la documentació, com per exemple les actes, pertanyents a l'activitat d'aquest… L'única cosa que sembla ser que és vàlid és el fet d'enviar a Recursos Humans unes fulles signades pel seu responsable conforme fa ús d'hores sindicals, sent que en el cas del secretari com del president del Comitè aquestes són un crèdit addicional per a l'exercici de les seves funcions.

Perquè ho entengueu clarament, és el mateix que si l'única justificació vàlida per a demostrar que cadascú desenvolupem el nostre treball és el fet de fitxar o que el nostre responsable ens inclogui en la fulla d'assistència.

Què més dóna si després anem de compres, al bar o a casa a dormir, si no val el fet d'haver segat tal superfície de gespa o que ens hagin vist els nostres companys o caps… Doncs en el cas de Carlos és el mateix: malgrat haver plena constància que ha exercit la seva labor, sent coneixedora d'això l'empresa no reconeix aquest fet per que li falten uns papers… Paper mullat, perquè la presentació d'aquestes fulles, la funció real de les quals és la comprovació que els delegats i delegades fan l'ús del nombre exacte de les hores sindicals que els corresponen i no es passen, no que efectivament les empren en les funcions que els competeixen.

Quin sentit té aquest absurd? Doncs està clar com l'aigua, la pura represàlia, la pataleta davant la mobilització de la plantilla per a lluitar per allò que és just per al comú dels treballadors i treballadores de Parcs i Jardins. Quan per fi, a contra corrent fins i tot de part del Comitè s'aconsegueix organitzar un acte de pressió útil per a revindicar qüestions importants, algunes gairebé "històriques" com el compliment dels acords de conveni, surt l'empresa amb aquestes.

Un acte lesiu contra la llibertat sindical i, per tant, contra el legítim dret dels treballadors i treballadores a reclamar el propi, l'aconseguit ja. No ens equivoquem, no és aquest un acte de repressió a una persona, a un organisme o a un sindicat, és la repressió a tota una plantilla figurada en aquell que va ser escollit per a representar-la sindicalment.

Per tot això, i perquè si ajupim el cap ara ja no haurà qui l'aixequi, hem de mobilitzar-nos. Si no, la Direcció de Parcs i Jardins de Barcelona se sentirà forta per a sostreure'ns cada vegada més els nostres drets i llavors, qui seran els següents?

Correos no obre una oficina a Badalona per no disposar de llicència d'activitats econòmiques, i a més està denunciada a la Inspecció de Treball

Les irracionalitats de Correos a Badalona

Secció Sindical CGT Correos Barcelona

Correos no va poder obrir l'oficina que volia posar en funcionament el dissabte 23 de maig a les 9'30 hores a Badalona (c/ Sant Ramon 34-36), que no té llicència d'activitats econòmiques de l'Ajuntament i que està denunciada a la Inspeccion de Treball per tots els sindicats per incomplir la llei de prevenció de riscos laborals.

En el matí del dissabte delegats de CGT I SIPTE vam estar des de primera hora en aquest centre, que Correos pretenia iniciés la seva activitat. A les 9'30 hores del matí vam realitzar una trucada a la Guàrdia Urbana de Badalona perquè aixequés acta de l'intent d'obertura sense el permís de l'Ajuntament i amb denúncies a Inspecció de Treball.

Però el pitjor de tot va ser constatar que a pesar d'haver anunciat als veïns que la sucursal del carrer Assemblea de Catalunya estaria tancada i havien de dirigir-se a la del c/Sant Ramon a recollir els seus objectes postals, els objectes postals no havien estat traslladats, ni havien estat connectats els sistemes informàtics, ni tenien impresos, ni tan sols estava el llibre de reclamacions que diversos veïns havien volgut utilitzar per a mostrar la seva indignació i queixa i no van poder fer-ho.

En resum no s'havia dotat l'oficina dels mitjans per iniciar la seva activitat, els treballadors van continuar a l'oficina del carrer Assemblea de Catalunya sense treballar. Tot el que s'havia de traslladar i els objectes postals estava en dos camions de mudances d'una empresa privada, una cosa que vam considerar totalment fora de tota la reglamentació, ja que quan un objecte postal passa d'unes mans a unes altres sempre es fa sota signatura.

No obstant això aquell matí els objectes postals van ser tractats, igual que les taquilles i les taules, sense cap garantia ja que en el seu trasllat no ho havia realitzat personal de Correos, no posem en dubte la professionalitat dels treballadors de la mudança, però no entenem que s'hagin trencat les normes internes de seguretat.

Quines són les presses de Correus per engegar aquest local, encara que no reuneixi condicions?, Doncs que està pagant un lloguer des de fa 4 anys i al setembre se li acaba el contracte. Qui pot entendre que s'hagi fet aquest desembors de diners quan no hi ha hagut cap activitat durant 4 anys, per això tenen pressa perquè funcioni encara que sigui uns mesos i justificar la despesa dels altres quatre anys que no s'ha utilitzat.

És una immoralitat cap als treballadors, el que se'ls pretengui fer treballar en un local sense haver passat l'Avaluació de Riscos Inicial, que no hi hagi vestuaris, que per les seves mesures no cabran els 20 treballadors que aproximadament han de cabre, que els baixants dels habitatges desprenen males olors, que falten trossos dels sostres, que no té sortida d'emergència, i de cara als veïns i transeünts les molèsties i el perill que van a sofrir per no haver un lloc especific per a la càrrega i descàrrega. Tampoc té el permís de l'ajuntament d'obertura per a realitzar una activitat.

La CGT denunciem aquest nou cas tant d'arbitrarietat empresarial i de irracionalitat laboral d'una empresa que no gestiona bé els seus recursos ni se cessa als responsables.

El dilluns 25 de maig vam tornar a les 8 del matí al mateix centre de treball. L'oficina de Correos de Badalona seguia sense tenir activitat, a pesar de tenir les portes obertes, no admetent ni certificats ni paquets postals, no acceptant sol·licituds del vot per correu i tampoc lliuren tots els objectes postals que estan en les seves dependències encara que els usuaris vagin amb els avisos de Correos.

Vergonyós, lamentable i tercermundista són les tres paraules que millor descriuen la situació que s'està vivint en aquesta oficina de Correos de Badalona. Des del dissabte 23 de maig s'hauria d'haver obert al públic aquesta estafeta de Correos per a realitzar totes les funcions que té encomanada, admetre i lliurar productes postals com paquets postals, certificats, etc. També en època d'eleccions estan obligats per llei a cursar les sol·licituds del vot per correu, però sense poder exercir aquest dret en aquesta oficina. Aquest fet s'ha denunciat tant a Correos com a la Junta Electoral Provincial de Barcelona.

Una oficina sense mitjans i sense serveis

El matí del dia 25, els delegats de CGT, SIPTE i CSIF vam posar una denúncia a l'Ajuntament de Badalona en referència al fet que Correos no disposa de la llicència d'activitats econòmiques per a emprendre l'activitat. En el propi informe elaborat per Correos es reconeix literalment que no s'ha realitzat el pla d'emergència, que els quadres elèctrics manquen de senyalització i que els carros amb els quals es treballa poden colpejar-los, que la porta d'evacuació s'obre cap a endins, que les llums de la paret manquen de qualsevol protecció i a l'altura que estan poden ser copejades amb facilitat provocant la caiguda dels tubs, que els ramillons que formen el sostre presenten nombrosos trencaments i algunes esquerdes que podrien ocasionar caigudes de part dels citats ramillons, s'observen humitats en el terç posterior de la paret esquerra,... i així tot l'informe.

Comptat i debatut tot plegat, ens trobem davant d'un local que és insalubre per als treballadors i que pot provocar accidents als usuaris. Malgrat tot, l'empresa ens va informar que pensava mantenir el local obert.

Els treballadors de TMB aplacen les mobilitzacions fins a l'octubre

Comitè de Conveni Autobusos TMB

El dilluns 22 de juny, els treballadors/es d'autobusos de TMB van tornar a mostrar el seu malestar per la intransigència de la Direcció en relació a la negociació de conveni. Un 90% de la plantilla va secundar l'aturada de cinc hores convocada pels sindicats CGT, Actub i la Plataforma Sindical d'Autobusos de Barcelona i un miler van assistir a l'Assemblea realitzada al mig del carrer. Després de començar a negociar el proper conveni col·lectiu el passat 6 de maig de 2008, les negociacions estaven parades i no es veia cap possibilitat d'acord.
Molts treballadors van parlar en aquesta assemblea i van defensar millores en les condicions dels descansos (que s'apliquin els 2 dies sense augment de la jornada diària), millores en condicions econòmiques (que la paga d'objectius que no la cobri només una minoria de l'empresa, sinó tota la plantilla) i millores en la contractació (que es creïn 500 nous llocs de treball en les mateixes condicions que els treballadors ja en plantilla).
Un cop més, es va palesar que la idea de la Direcció de que els treballadors/es d'autobusos de TMB paguin la crisi i se'ls congelin les condicions laborals no ha calat entre la plantilla.

En aquesta assemblea també s'ha decidit deixar passar l'època de vacances per plantejar al setembre-octubre noves mobilitzacions més contundents si la Direcció continua amb la tònica de no posar ni un euro de pressupost sobre la taula.
També es va decidir portar a judici la posada en marxa de manera unilateral del servei Interlínies per part de la Direcció, un cop quedi clar que els sindicalistes de CCOO, UGT i SIT (que van signar l'acord ara incomplert) no estan disposats a posar la denuncia corresponent.
En relació a la denúncia presentada pels treballadors/es en relació a l'acord dels 25 minuts, finalment, el judici, que estava previst pel 22 de juny, es va aplaçar fins a principis de juliol.
Per últim, des de l'assemblea s'ha denunciat l'intent intimidatori de la Direcció contra els treballadors/es a l'obrir darrerament 5 expedients sancionadors més (per enganxar adhesius, per opinar sobre els directius i per desenganxar unes papers de l'empresa). A aquests companys se'ls ajudarà amb els diners recaudats durant l'assemblea i en properes recollides de diners entre tots i totes les treballadores.
Després d'aquest toc massiu a la Direcció, els treballadors esperem que aquesta reflexioni i comenci a posar propostes de conveni que generin el suficient consens per que els treballadors i treballadores les puguem acceptar. La plantilla estima que amb la seva proposta es crearien 500 nous llocs de treball i, per tant, es podria posar un granet de sorra per sortir d'aquest panorama de destrucció de feina.
Per acabar de crispar més la situació, la Direcció ha obert dos nous expedients sancionadors a un conductor i membre de la taula negociadora de conveni pel simple fet d'enganxar un adhesiu i per opinar sobre la Direcció de TMB.
A la vegada, la mateixa Direcció està tirant endavant de manera il·legal les seves propostes de conveni que no han estat consensuades, ni acordades.
D'aquesta manera, es cada dia més evident que mentre, en la teoria, des de l'Ajuntament del PSC-ICV, que s'anomenen d'esquerres, diuen que els treballadors/es no hem de pagar la crisi, en la practica estan tractant d'imposar a Autobusos de TMB la congelació de les condicions laborals que els seus "amics" sindicals de la UGT han dut a terme a la SEAT.
Per a més informació:
www.comitedescansos.blogspot.com
Per veure la proposta de conveni dels treballadors/es:
www.cgtbus.com/docs/actualitat/plataformaconveni09.pdf

Un diari gratuït exposa les problemàtiques laborals i de servei que pateixen els Autobusos de TMB

El 18 de juny, va aparèixer un diari gratuït que exposa les problemàtiques laborals i de servei que pateixen els autobusos de Transports Municipals de Barcelona.
30.000 còpies d'aquest diari es van repartir entre la gent de Barcelona per conèixer de primera mà quina és la situació dels treballadors/es d'aquesta empresa i quines són les seves demandes.
De la mateixa manera, també s'exposava en aquest diari la retallada de serveis que s'ha dut a terme i el nombre de directius de l'empresa i els seus sous.
El diari ha estat editat pel Comitè de Conveni amb la col·laboració de les revistes Catalunya, Directa i L'Accent, i us el podeu descarregar anant al web:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3019

Els delegats de CGT a Correos de Sabadell contra el malversament a l'empresa

Secció Sindical CGT Correos Vallès Occidental

Els delegats de CGT a Correos de Sabadell es van manifestar el dia 9 de juny a l'entrada del local que té llogat Correos en el carrer Industría 30 de Sabadell demanant austeritat a l'empresa i denunciant el malversament de Correos en la contractació del local del carrer Indústria 30. Els delegats sindicals denunciem que Correos té llogat aquest local des de fa un any, sense posar-lo en servei, i que, segons les remors que circulen pels centres de treball de l'empresa a Sabadell, l'empresa paga per aquest local un lloguer mensual de 6000 euros de diners públics.
Pensem que és una vergonya que s'estiguin gastant tant diners públics en el lloguer d'un local que no s'utilitza, mentre Correos s'oblida d'invertir en altres locals que necessita aquesta empresa en la nostra ciutat: la creació de noves sucursals en l'Avinguda Matadepera, Can Rull i Torre-romeu. Cal remarcar que Sabadell es troba a la cua en el capítol de les inversions productives de Correos en la nostra comarca.
Al desembre de 2006, la Comissió de Foment i Habitatge del Congrés dels Diputats va aprovar millorar el servei de Correos en el Vallès. Des de llavors, la situació ha millorat en localitats com Terrassa o Sant Cugat, on s'ha incrementat el nombre d'oficines i d'empleats; mentre a Sabadell poques coses han canviat.
Avui dia, les deficiències de Correos en la nostra ciutat són múltiples en matèria de locals. L'Oficina Principal (Via Massagué) està pendent de reforma des de l'any 2001. La Sucursal 2 (Ptge. Estudi) presta servei a tota la zona nord de la ciutat (pràcticament a la meitat de la població de Sabadell) i està gairebé sempre sobrecarregada de treball; Correos necessitaria crear dos noves oficines en la zona nord (Av. Matadepera i Can Rull) per a descongestionar el treball de la Sucursal 2 i per a acostar el servei als ciutadans. La Sucursal 1 (Pl. Fontanella) està pendent del seu trasllat a un local més ampli i més centrat dintre de la seva zona de referència des de l'any 2006.
En definitiva, la despesa de Correos pel que respecta al lloguer del local del carrer Indústria de Sabadell ens sembla reprovable per tres motius: perquè és excessiva i es produeix en un local que no presta cap servei públic, perquè altres locals de Correos a Sabadell que si presten servei al públic necessiten inversions urgents i, en darrer lloc, perquè tot això succeeix en un moment de forta crisi econòmica en el qual se'ns demana als treballadors que acceptem una "contenció de la despesa".

Prysmian executa un ERO encobert que Treball va denegar

Col·lectiu Catalunya

Els treballadors de Prysmian, dedicada a la fabricació de cables i sistemes d'alta tecnologia i telecomunicacions, van passar del 30 de maig al 2 de juny a les portes de la fàbrica a Vilanova i la Geltrú i van iniciar una vaga per reclamar que s'anul·lessin la vintena d'acomiadaments que va haver-hi 29 de maig i que van comportar l'inici d'una vaga indefinida de la plantilla. El comitè d'empresa (del que forma part la CGT) es va reunir el 2 de juny amb la Inspecció de Treball per denunciar l'execució encoberta de l'ERO, i van començar els tràmits judicials per buscar la nul·litat de les extincions de contracte de 19 treballadors.

La Inspecció de Treball havia rebutjat finalment els arguments que Prysmian, l'antiga Pirelli, havia presentat per justificar l'acomiadament de 47 persones de la plantilla de Vilanova i la Geltrú a través d'un ERO, amb l'argument de la davallada de les comandes i de l'activitat industrial. Manifestacions al carrer, jornades de vaga, concentracions a les portes de la fàbrica i, fins i tot, una tancada del comitè dins les instal·lacions de Vilanova van ser algunes de les mesures de pressió que van utilitzar els treballadors per mostrar el seu rebuig a l'ERO.

Un cop coneguda la negativa de Treball a l'ERO, Prysmian va decidir acomiadar 19 treballadors de la fàbrica de Vilanova i la Geltrú, que van saber que ja no formaven part de la plantilla en el mateix moment d'entrar a la fàbrica. D'altres es van assabentar que passava alguna cosa perquè es van trobar al banc ingressos per valor de fins a 30.000 euros a nom de l'empresa i en concepte d'indemnització. La indignació i la ràbia dels treballadors de l'antiga Pirelli es va traduir en la convocatòria immediata d'una vaga indefinida que ja va tenir les primeres conseqüències el 29 de maig en forma de greus incidents amb els Mossos d'Esquadra, que van escortar els directius perquè poguessin abandonar la fàbrica.

Els treballadors, que durant els incidents van tallar la carretera C-15, a escassos metres de la porta de Prysmian, es van replegar finalment en vista de la retirada dels agents antiavalots. Durant els incidents a les portes de la fàbrica, algun dels manifestants van aprofitar la confusió i els aldarulls per punxar les rodes de les furgonetes dels Mossos d'Esquadra.

El comitè d'empresa sospita que els 19 acomiadaments formen part d'una execució encoberta de l'expedient d'extinció de contractes que la Inspecció de Treball va denegar a l'empresa, i tots ells ja figuraven a la llista que Prysmian havia presentat amb l'ERO. No es creuen que els motius econòmics estiguin al darrere dels acomiadaments, ja que en aquest cas creuen que haurien fet fora els més joves, que fa menys temps que són a l'empresa, i ho haurien fet amb temps per evitar les indemnitzacions. La majoria dels afectats per les rescissions de contractes són treballadors afiliats als sindicats i que havien format part de les candidatures en les últimes eleccions al comitè.

Per això, el comitè i cada secció sindical van començar a fer els tràmits per sol·licitar la nul·litat dels acomiadaments. Per altra banda, des del comitè temen que la direcció intenti dur a terme la trentena de prejubilacions que es van pactar inicialment durant les negociacions per l'ERO, però que van quedar anul·lades en el moment que Treball el va denegar. Tot i així, el comitè creu que, en aquesta situació, els treballadors en edat de prejubilació no acceptarien les condicions que es van pactar inicialment i, en el cas de voler plegar, no renunciaran a les indemnitzacions de 45 dies per any treballat que Prysmian no va voler concedir durant les negociacions.

El comitè de Vilanova i la Geltrú va fer arribar una carta a la direcció general de Prysmian Europa, a Itàlia, en què qualifica com a incompetent la direcció local: «La situació és greu i el comitè i els treballadors tenim dubtes seriosos de si el camí final porta cap al tancament de l'empresa amb la dinàmica de l'actual direcció que, en lloc de dedicar-se a innovar, millorar la qualitat del producte i treballar el mercat per ampliar comandes, es dedica a desestabilitzar la plantilla», sostenien en el comunicat a la direcció.

L'11 de juny, després de 14 jornades de vaga, els treballadors de Prysmian van decidir desconvocar-la i el dia 15 el comitè i la direcció de l'empresa van reprendre les negociacions. La desconvocatòria es va fer després d'una votació molt ajustada provocada pel fet que l'empresa va exigir a la plantilla que cessés qualsevol negociació. Un dels punts que els representants de la plantilla van proposar a l'empresa va ser una millora de les condicions econòmiques dels 25 treballadors que vol prejubilar. A banda de la negociació, el comitè continua amb la via jurídica per fer front als 19 acomiadaments.

OPINIÓ: Ja no hi ha excuses: hem d'aconseguir un bon conveni a Seat

Seccions Sindicals CGT
Grup Seat

El teatre mediàtic de la "concessió" del model Audi Q3 a la factoria de Martorell ha demostrat tres coses:

- Que la congelació salarial només era per a posar-nos de genolls a la plantilla de SEAT i per a crear un precedent contra 18 milions de treballadors. El 2% d'IPC previst pel govern per a 2009 ho hem perdut i si no el reconquistamem en conveni, serà per a sempre.
- Que cap sindicat ha portat el Q3. Es farà a Martorell perquè és una fàbrica molt competitiva, demostrant-se amb l'adjudicació del model, a pesar de les noves condicions que pretenia imposar la Direcció de SEAT després del referèndum.
- Que les presses per fer la consulta abans de publicar-se el compte de resultats (+44,4 MM d'euros), van ser per manipular la decisió de la plantilla en la congelació salarial.

És més, el xantatge exercit per VW contra la plantilla de SEAT per aconseguir la congelació salarial a canvi del Q3, ha generat una desmotivació i insatisfacció general. Però atès que la decisió ja està presa, no hi ha cap excusa per a alentir el conveni col·lectiu i retornar a la plantilla, amb un bon acord, aquesta motivació.

La CGT fa una crida a treballar unitàriament per aconseguir un bon conveni. Si alguna cosa demostra aquesta crisi és que les mesures de flexibilitat i els objectius d'abaratament infinit no han garantit ni el futur ni les vendes. Per això, cal la constitució de la Taula de Conveni sense més demora i una negociació transparent, on la plantilla participi i decideixi lluny de qualsevol xantatge. Els treballadors de SEAT ens mereixem, no només recuperar el perdut en els últims convenis, si no també aconseguir unes condicions econòmiques i socials acords amb el treball que desenvolupem i els beneficis que generem.

La CGT no es resigna a acceptar simplement la imposició de la congelació salarial. Creiem que amb la unitat de la plantilla podem aconseguir que es consolidi una paga que ens permeti recuperar el perdut amb la congelació. Però sobretot aquest conveni ha de servir per a acabar d'una vegada per sempre amb els abusius ritmes de producció, les actituds autoritàries d'alguns comandaments, les RDE, l'externalizació de serveis per a fer negoci fins i tot amb la nostra salut, el no reconèixer els nostres drets bàsics…

Per a la CGT la negociació del conveni s'ha de centrar en el repartiment del treball i la riquesa mitjançant la reducció de la jornada i l'augment salarial: 32 hores setmanals i oficialía bàsica de 2ª com compensació pel treball en equip. Disponibilitat del treballador i no de l'empresa de la borsa d'hores.

Un altre dels punts important per a la CGT és la transparència i regulació salarial dels directius incloent-los en el Conveni igual que la resta de la plantilla. Si tant volen estalviar des de la Direcció de SEAT que s'estableixin un salari màxim. No és acceptable la congelació salarial a sous de 900 € i que la Direcció s'emporti desenes de milions d'euros en salaris i primes. Per això esperem que se celebrin com més aviat Plens de Comitès per a acordar la unitat d'acció entre tots els sindicats, cap a un bon conveni.

L'ALTRA REALITAT

Nova reforma laboral o abaratir l'acomiadament

Pepe Berlanga

Els empresaris de la CEOE, CEPYME i els seus economistes a sou, el Partit Popular i els seus mitjans de comunicació, els banquers i el Banc d'Espanya, sospiren per una nova reforma laboral, diuen que per acabar amb la xacra de l'atur i crear ocupació, encara que certament el que pretenen és abaratir l'acomiadament.

El que no expliquen és que l'arrencada d'aquesta crisi de què tant es parla ha estat essencialment financer, especulatiu; restrictiu del crèdit, la bombolla immobiliària i els impagaments que genera, amb nivells d'endeutament insuportable per als promotors en no poder vendre les seves construccions ; menor consum...

Mantenen que la caiguda de l'economia es produeix per la descompensada indemnització que per acomiadament cobren els temporals dels fixos. Per aquesta raó el que necessiten és que el cost passi a ser de 20 dies per any amb un màxim de 12 mensualitats, que aplicar aquestes mesures és inevitable si volem superar l'actual recessió econòmica i salvar l'ocupació.

També s'obliden que el Dret laboral es va instaurar per a protegir al més feble i que al cap i a la fi, si deixem de ser fariseos d'una vegada per sempre i diem el nom de cada cosa, el que estan proposant és la reforma de l'acomiadament improcedent, és a dir, acomiadament sense motiu suficient i, conseqüentment, el que busquen és poder acomiadar a preu de saldo. Obliden que les reformes laborals aprovades en anys anteriors, cinc des de l'aparició de l'Estatut dels Treballadors en 1980, ja han rebaixat la indemnització a 33 dies, que totes elles ja han desplegat un ventall de qüestions que els toleren que, per causes objectives, econòmiques o de producció, es pugui acomiadar i, d'altra banda, sempre poden acudir als expedients de regulació d'ocupació.

Amb aquest panorama, per què tant de soroll?, necessiten altra reforma laboral?

L'avarícia és mala consellera i aprofitant-se de la crisi i que, per mantenir el lloc de treball, alguns estan disposats a qualsevol solució, pagant un altíssim preu, doncs això, carreguem-nos la gallina dels ous d'or. A cap d'ells se'ls haurà ocorregut que els responsables de la crisi són els que haurien d'assumir la responsabilitat del que ha passat i començar per reduir-se el sou i acabar d'una vegada per sempre amb les prebendes de què encara gaudeixen.

Contra la precarietat dels informàtics

CIC-CGT

El passat 9 de juny la Coordinadora d'Informàtica i Consultoria de la CGT va convocar dues concentracions simultànies a Barcelona i Madrid, amb el lema "Contra la Precarietat, pel futur de la Informàtica". En un sector històricament desmobilitzat com el de la informàtica, la CGT està afermant la seva activitat sindical, creant noves seccions i començant a tenir presència en el carrer.

La concentració més nombrosa va ser la de Madrid, amb unes cent persones que es van concentrar davant de la Patronal del sector, la AIC. A Barcelona la Coordinadora es va concentrar enfront de les oficines d'Atos Origin, empresa a la qual pertany Diego Pavía, el president de la Patronal del sector.

Pel futur de la informàtica i contra la precarietat

Els/les informàtics/ques fem un treball central per a empreses de diferents sectors (banca, telecomunicacions, transports, indústria…) sense el qual no podrien funcionar. Realitzem la mateixa labor que els nostres companys de les empreses matrius però ens imposen unes condicions laborals molts pitjors:

- Hores extra i ampliació d'horaris no compensats ni pagats.
- Un tracte com treballador de segona o de tercera en molts casos.
- Contínua perduda de poder adquisitiu.
- Assignació de tasques de categoria inferior i/o superior per capritx dels nostres caps.
- Menyspreu de la nostra labor professional.
- Estrès. "Mobbing" (assetjament laboral). Treball sota pressió. Torns il·legals de treball…

La causa principal d'aquests problemes està en la precarietat i la subcontractació que dominen el sector. La subcontractació permet a les empreses matriu i les consultores mantenir-nos dividits i obligar-nos a acceptar una negociació individual de les condicions de treball en lloc d'una negociació col·lectiva. La negociació individual és gairebé sempre sinònim d'imposició de pitjors condicions salarials, laborals i socials. Del que deixen de pagar-nos es mantenen les empreses de consultoria, on una sèrie de directius viuen a tot luxe sense fer treball productiu.

Però la subcontractació no només degrada les condicions laborals, també degrada la informàtica. En lloc d'apostar per la innovació tecnològica, la formació contínua i la informàtica de qualitat, les consultores han convertit el sector en un joc d'espabilats: aquestes empreses "càrniques" intenten vendre als seus treballadors com si tinguessin més experiència de la que tenen i colar els projectes sense preocupar-se per la qualitat. Les matrius intenten pagar el menys possible i desentendre's de la informàtica per a estalviar-se el treball de gestionar la seva pròpia activitat.

Amb un sector informàtic dominat per la subcontractació i l'externalització és molt difícil realitzar programes i serveis informàtics de qualitat. La voluntat i l'esforç per fer bé el treball s'acaba esgotant quan ens adonem que les consultores menyspreen la informàtica, només miren els seus beneficis. L'única cosa que oferixen a canvi són promeses buides de desenvolupament professional. Quin desenvolupament professional ens poden oferir unes empreses "càrniques" que menyspreen el treball tècnic i que sobre valoren les tasques de gestió?

Les consultores han convertit el coneixement i la competència tècnica, el veritable nucli de la informàtica, en una cosa que fa nosa, un pas previ per a poder accedir a l'única cosa valorada, la gestió. D'aquesta manera la informàtica es desprestigia entre la societat. Com es valorarà el nostre treball en la societat si no es valora en el seu propi sector, si per a les consultores les tasques tècniques són pròpies de principiants, dels quals encara no han pogut donar el salt a la gestió? A tot això se suma la crisi econòmica d'origen financer. Les persones parades són ja més de quatre milions, i això amb les menors prestacions socials i l'Estat del benestar més raquític de tota la Unió Europea. Quan davant el més mínim descens de les vendes a l'empresari li resulta més barat llençar a un treballador que mantenir-lo en la plantilla (perquè té un contracte temporal o poca antiguitat), els acomiadaments es multipliquen. Per això l'Estat espanyol és capdavanter europeu en destrucció d'ocupació. I la patronal encara vol abaratir (facilitar) més l'acomiadament com si no tinguessin suficient amb haver acomiadat a tres milions de persones en l'últim any. No en tenen prou que l'acomiadament sigui lliure, el volen a més gratuït. La solució a l'atur i la precarietat (dues cares de la mateixa moneda) passa pel contrari del que demana la patronal: eliminar el frau que suposa ocupar llocs fixos amb subcontrates o amb una successió de contractes temporals, limitar rigorosament els contractes temporals a les interinitats.

Encara que en altres sectors com la indústria la crisi és real, en el sector de la informàtica la situació és diferent: la crisi els impedeix a les consultores mantenir els ingents beneficis d'anys passats, però no justifica de cap manera la campanya de terror que s'ha llançat des de la patronal, amb remors contínues d'acomiadaments i ERO, un degoteig continu d'acomiadaments disciplinaris i algun que altre intent d'ERO, que el seu objectiu no és altre que dilapidar els pocs drets que tenim i precaritzar encara mes els salaris i les condicions laborals.

El pacte de l'Associació d'Empreses de Consultoria (patronal del sector) amb els grans clients ha estat clar: davant l'exigència d'aquests de reduir un 10% les tarifes, la seva resposta ha estat accedir a una rebaixa d'entre el 3 i el 5 per cent, mentre que els treballadors assumirien la resta a força d'hores gratuïtes i compensacions no pagades.

Les treballadores i treballadors del sector de la informàtica som conscients d'aquests problemes, doncs els sofrim en les nostres pròpies carns dia a dia, però ens falta ser conscients que en les nostres mans està la formula per a resoldre'ls. I la formula és simple, organitzant-nos i lluitant per a exigir que els nostres drets siguin respectats, per a acabar amb la subcontractació i la precarietat en el sector, per a acabar amb el menyspreu a la informàtica per part de les consultores, perquè es valori d'una vegada per sempre el treball tècnic.

Calia dir prou i per això vam cridar a participar a les manifestacions d'informàtics que la Coordinadora d'Informàtica i Consultoria de CGT convocava davant l'Associació d'Empreses de Consultoria, una de les principals organitzacions culpables de la situació a la qual hem arribat.

Des de CGT treballarem per aconseguir una informàtica basada en unes condicions de treball dignes, en la formació i la innovació, i no en les comissions de les consultories.

Pel futur del sector de la informàtica, nosaltres defensem que a igual treball iguals condicions, i que cal acabar amb la precarietat i la subcontractació.

L'acord amb el Ministeri de Foment permet desconvocar les vagues 9 i 10 de juny a Renfe

SFF-CGT

En la matinada del dia 9 de juny, es va arribar a un acord amb el Ministeri de Foment i el President de l'empresa per a garantir la continuïtat de RENFE-Operadora en la prestació del servei de les Proximitats de Barcelona. La Generalitat, que en tot moment havia estat pendent del que estava passant, no va enviar representants a la reunió.

El document subscrit, obliga que RENFE-Operadora tingui un contracte programa amb el qual materialitzar el procés de transferència de competències a la Generalitat de Catalunya, sense que això suposi segregar de l'empresa el personal i el material ferroviari necessari per a realitzar el mateix. La Generalitat de Catalunya tindrà així les facultats de gestió de les Proximitats de Barcelona. D'aquesta manera és possible fer la transferència de competències sense trencar RENFE, pretensió del Ministeri de Foment i Generalitat recollida en el seu document d'esborrany d'acord.

Les organitzacions sindicals del Comitè General d'Empresa podrem controlar el procés de negociació mitjançant una comissió creada a l'efecte, procés que haurà de culminar en la signatura d'un contracte programa entre RENFE-Estat-Generalitat de Catalunya en l'horitzó del 31 de desembre del 2010.

CGT valora positivament l'acord arribat per tot el Comitè General d'Empresa, acord aconseguit gràcies a les ganes de lluita, acumulades durant anys, que molts treballadors havien expressat durant el període d'assemblees, fet aquest que no ha passat desapercebut. El treball d'unitat sindical realitzat entre les organitzacions sindicals ha donat un rendiment, que ens recorda que units som molt més forts.

Les mobilitzacions es posposen, entenent que s'han obert vies de solució al problema, però en cas que en aquest o altre escenari tornin a plantejar la ruptura de l'empresa, reprendrem immediatament la conflictivitat que avui hem aparcat.

Comunicat del Comitè General d'Empresa de RENFE

Les organitzacions sindicals que formen el Comitè General d'Empresa de Renfe Operadora (CGT, CCOO, SEMAF, SF, UGT), per unanimitat, van arribar a un acord amb el Ministeri de Foment que garanteix que Renfe Operadora continuarà prestant el servei de transport de viatgers per ferrocarril de rodalia de Barcelona.

Els aspectes més destacables de l'acord aconseguit són els següents:

- El Ministeri de Foment, la Generalitat de Catalunya, Renfe Operadora i les organitzacions sindicals han acordat la constitució d'una taula de negociació i seguiment en la qual estaran presents les autoritats ferroviàries, Renfe Operadora i les organitzacions sindicals.
- Aquesta taula negociadora participarà en cadascun dels processos derivats de la materialització de la transferència entre l'Administració General de l'Estat i la Generalitat de Catalunya, amb l'objectiu que la negociació estigui conclosa en l'horitzó del primer semestre de 2010 .
- Totes les parts manifesten la voluntat d'assolir un acord per a la consecució d'un nou Contracte-Programa entre RENFE Operadora i la Generalitat de Catalunya per a la prestació dels serveis de rodalia de Barcelona.
- Renfe Operadora continuarà prestant el servei fins a assolir acord en el nou contracte programa entre Renfe Operadora i la Generalitat de Catalunya per a la prestació dels serveis de rodalia de Barcelona.
- Renfe Operadora negociarà amb la Generalitat de Catalunya el nou contracte programa basant-se en paràmetres objectius negociats prèviament amb les organitzacions sindicals.
- Les organitzacions sindicals posposen les mobilitzacions actualment convocades pel CGE i les organitzacions sindicals partícips del mateix.

El Comitè General d'Empresa valora positivament l'acord aconseguit, que només ha estat possible per la fermesa i determinació amb la qual s'ha actuat de manera conjunta contant amb el suport de tots els ferroviaris i ferroviàries.

Amb aquest acord, s'obre un nou període en el qual les organitzacions sindicals que componen el Comitè General d'Empresa de Renfe Operadora han de continuar amb la labor iniciada per al desenvolupament i compliment dels diferents punts de l'acord, si bé, el punt de partida per a aquest treball s'ha establert sobre la base que Renfe Operadora prestarà el servei de transport de viatgers per ferrocarril de rodalia de Barcelona, premissa bàsica imprescindible per a superar l'actual conflicte.

La Confederació General del Treball exigeix a Telefònica en la junta d'accionistes menys beneficis i més ocupació de qualitat

Sindicat Federal de Telefònica de la CGT

El 23 de juny es va celebrar la Junta General d'Accionistes de Telefònica. Entre altres dades, es van donar a conèixer els magnífics resultats econòmics que ja s'obtenen en 2009: 17.703 milions d'euros d'ingressos consolidats en el primer trimestre de l'any i un OIBDA de 5.354 milions d'euros, superior, fins i tot, al del 2008. Els resultats xoquen de front amb l'alarmant crisi econòmica que tornem a patir.

És l'enèsima provocada per un sistema despietat que insisteix a fer pagar els seus errors als treballadors amb la mateixa medicina de sempre: Nova reforma d'un "mercat laboral" desestructurat gairebé per complet que genera molta ocupació precària i molt de pressa, però que igual de ràpid la destrueïx. No és el mercat laboral el que genera la crisi; és el propi sistema capitalista qui mostra una vegada més la seva inviabilitat; una fórmula desproporcionada basada en una relació de 1 a 10 entre el capital productiu (real) i el capital financer (virtual); seqüela d'autèntiques orgies especulatives o, el que és el mateix, la USURA més feroç.

Però nosaltres, al contrari del que diuen els "experts financers" -els mateixos que ens van ficar en la crisi: senyors del FMI, del Banc Mundial, directius de les grans corporacions i comissaris econòmics de la Unió Europea- apostem, no per una reforma del mercat laboral, sinó per una reforma del mercat empresarial. Són els empresaris els culpables d'aquesta situació: només en el nostre país i en menys d'un any han generat més d'un 1.000.000 de desocupats.

Per això, aquesta reforma del mercat empresarial haurà de concretar mesures que exigeixin a Telefònica crear llocs de treball estables i de qualitat. Perquè la nostra companyia no només és famosa pels seus robusts beneficis, ho és també per ser una de les empreses que més llocs de treball destrueïx. El seu recurs als ERO s'ha convertit en la seva política laboral més activa: En els últims 6 anys de bonança econòmica va destruir gairebé 15.000 ocupacions. És hora que facin gala de la seva Responsabilitat Social Corporativa i es "mullin" d'acord amb els informes en els quals asseguren mantenir la capacitat de generació de riquesa.

És hora que renunciïn a l'acomiadament i abandonin la política del mal contracte amb la qual ja empren a més subcontractats que a personal de plantilla. Volem que es comprometin amb la societat, que facin marxa enrere i que abandonin la seva voracitat econòmica; volem que torni aquella Telefònica de la dècada dels 80, capaç de generar milers de llocs de treball, amb sous dignes i jornades compatibles amb la vida familiar.

La cara oculta de la llibreria “La Central”

Sindicat de la Informació i Arts Gràfiques CGT Barcelona

Marx deia: “els treballadors tenen més necessitat de respecte que de pa”. El gerent de la llibreria La Central, a pesar de tenir els escrits de Marx i altres pensadors de l’emancipació obrera ben a mà, només sembla interessat en el benefici econòmic que li reporta la venda oblidant la responsabilitat social de tota empresa, incomplint la normativa laboral i utilitzant els acomiadaments per a provocar la por i imposar la submissió.

I afirmem això perquè en la llibreria La Central no existeix el respecte cap als treballadors. Entenem per respecte el poder exercir lliurement el dret fonamental a disposar de representació sindical, sense que aquells que reclamin aquest dret o que prenguin disposicions per a portar-lo a terme, siguin automàticament acomiadats. A La Central això ja ha passat massa vegades. L’última a l’abril, quan el promotor de les eleccions sindicals del magatzem, afiliat a la CGT, va ser acomiadat l’endemà passat que se li comuniqués a l’empresa la convocatòria d’eleccions sindicals.

Entenem per respecte el qual la llei laboral vigent sigui aplicada: que els treballadors puguin realitzar el seu descans reglamentari sense coaccions ni amenaces, que les hores treballades que sobrepassin les estipulades pel conveni siguin retribuïdes, que les pujades de l’IPC anuals no es facin, al·legant que “hi ha crisi”, en Tiquets Restaurant ja que els treballadors de la llibreria La Central tenen necessitats més urgents que la de sortir a sopar fora, com serien pagar hipoteques o lloguers.

Entenem per respecte el que les regulacions en matèria de salut laboral siguin fidelment observades: en el magatzem en el qual es treballa, entre altres irregularitats, existeix perill d’esfondrament del sostre, no hi ha sortida d’emergència i a l’hivern la temperatura és inferior a la del carrer. Entenem per respecte el que qualsevol persona entén per respecte: que no es cridi ni amenaci en el lloc de treball, que davant el menor qüestionament de les condicions no se’ls digui “si no t’agrada, t’en vas”, que no s’imposin mesures laborals absurdes desoint les opinions de qui les sofreixen.

Mentre cara al públic tot es mostra impecable, els treballadors estan farts de suportar l’altra cara, la cara bruta i despòtica, la cara que ens retrotrau a una època on la vulneració de drets fonamentals estava a l’ordre del dia. Per això denunciem l’incompliment de la legislació laboral vigent, l’assetjament i a la repressió sindical, i exigim la readmissió del company acomiadat!

ASSETJAMENTS

Nou punt d’assessorament laboral a Sants

A partir del proper 6 d’octubre, de 19 a 20 hores, al Centre Social de Sants (C. Olzinelles 31), l’Assemblea de Barri ha organitzat quinzenalment un punt d’assessorament laboral gratuït i obert a solucionar els dubtes laborals i de pensions de la Seguretat Social.

Moltes persones no arriben a reclamar els seus drets a causa d’un desconeixement generalitzat sobre aquesta matèria, fet que permet que els empresaris imposin situacions il·legals a les feines o que molts treballadors no exerceixin els seus drets. L’objectiu del projecte és apropar la informació en aquesta matèria a les persones afectades, com una eina més en la defensa dels drets dels treballadors.

Com a exemples pràctics, el Punt d’Informació servirà per assessorar els veïns i veïnes en casos de càlculs de quitances ('finiquitos'), acomiadaments, baixes, pensions atur o situacions de maternitat, entre molts d’altres.

La iniciativa parteix d’un grup de sindicalistes i advocats laboralistes que participen en l’Assemblea de Barri, i es plateja esdevenir amb el temps també un grup solidari i d’ajuda per organitzar respostes col·lectives per denunciar situacions laborals al barri.

Per sol·licitar assessorament al punt es pot trucar al 93 331 10 07 per demanar hora de dilluns a divendres al Centre Social de Sants de 18 a 21 hores.

cooreu: puntassessoramentlaboral@gmail.com

Butlletí sobre la utilització fraudulenta dels contractes d’obra i servei

La Secció Sindical de CGT Gearbox, amb la valuosa col·laboració del dibuixant Manolito Rastaman, ha editat un número especial del seu butlletí "Libre Expresión" sobre els contractes d’obra i servei que es donen en l’empresa Gearbox, modalitat de contracte que s’està utilitzant de forma fraudulenta en aquesta i en moltes altres empreses.

Com considerem que pot ser d’interès general i pot ser d’utilitat en altres empresa, us podeu descarregar l’arxiu en pdf al web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3024

En la seva pàgina web www.cgtbarcelona.org/cgtgearbox a més està penjat un A4 de major qualitat i un A3 de molt bona qualitat llest per a imprimir com a quadern.

Concentració a Hayes Lemmerz de Sant Joan Despí en solidaritat amb la secció sindical de CGT

El 16 de juny la Federació Comarcal del Baix Llobregat de la CGT va convocar una concentració a l’entrada de la factoria de Hayes Lemmerz de Sant Joan Despí.

Aquesta empresa acumula ja un llarg historial d’assetjament contra la CGT, però últimament ha incrementat la seva campanya per desgastar a la secció sindical de la CGT, amb expedients disciplinaris contra delegats i afiliats, amb el clar objectiu d’utilitzar la por com a element per evitar el nostre creixement a l’empresa.

Fins ara totes les sancions han estat recorregudes en els jutjats i guanyades, però l’empresa segueix endavant amb seva estrategia de desgast, tant psicològicament com econòmicament.

Per això es va convocar aquesta concentració en solidaritat amb els nostres companys, contra la repressió i l’assetjament que pateixen.

(IN)SEGURETAT LABORAL

Tema del mes

Breu història del moviment LGTB. Quaranta anys després de Stonewall

Eugeni Rodríguez (*)

Enguany se celebren 40 anys de la revolta de Stonewall, precursora del moviment d'alliberament LGTB actual. La nit del 27 al 28 de juny de 1969 al bar Stonewall Inn de Nova York un grup de transvestits, transsexuals, gais i lesbianes, després d'anys d'haver-se d'amagar a la clandestinitat i l'anonimat van dir "prou de control policial". La revolta de Stonewall va fer possible que sortíssim a l'esfera pública i que, d'aleshores ençà, el preu a la nostra llibertat el poséssim nosaltres.

Des del 1969, aquest moviment ha passat a l'Estat espanyol per quatre etapes. Un primer moment de consolidació i orgull, on es lluita per l'eliminació de lleis que atempten a la nostra llibertat (llei de "maleantes" i llei de perillositat social), una segona durant els '80, de presa de consciència dels nostres drets i reivindicacions (marcades per l'aparició de la sida), i una tercera de diversificació del moviment en l'actual sopa de lletres (lg, glb, lgtg, lgtbqueer...) i a la que les administracions comencen a prendre's seriosament neutralitzar un moviment que comença a estar acomodat i que, per a major satisfacció capitalista, pot generar beneficis. Aquesta tercera etapa és la més perillosa. A finals dels '90 els grups més reformistes van consolidar la Federació Estatal de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals (FELGTB) com a interlocutor únic de les institucions i dels mitjans, que anhelen comptar amb líders homosexuals per a reforçar una imatge pública.

En aquest procés de centralització del moviment on l'aposta màxima és la seva despolitització, el Govern espanyol es troba amb un model a Catalunya, que no ha pogut neutralitzar. Per això, ara apostem per la denominació 'tranzmarikabollo', una proclama que des dels marges –però mai al marge– recull la radicalitat, el sentit de classe i la no institucionalització de les lluites per la diversitat sexual i d'identitat de gènere. La quarta etapa s'inicia el 2005 amb l'aprovació del matrimoni homosexual com a panacea de tots els anhels i somnis del moviment LGTB. Les administracions i els seus satèl lits reforcen el lamentable espectacle amb exemples com el Pride de Madrid que "milió a milió de participants" aviat superarà la població de Madrid. En aquest joc de rendibilitats polítiques, els grups de la Comissió Unitària 28 de juny de Catalunya apostem per mantenir un dia que, com el de Stonewall, reivindica el carrer i les llibertats per damunt de desfilades mediàtiques. Sortim a cridar allò que pensem i no pas allò que comprem.

Però enguany, la pedra a la sabata fa mal a l'empresariat rosa, que s'ha conjurat per a consolidar un Pride a Montjuïc (Barcelona). Per això les tranzmarikabollos convoquem el 27 de juny a la manifestació que des de fa 30 anys fem a la plaça Universitat de Barcelona. Un model que combina la ràbia amb l'alegria i des de l'activisme, sense negocis per cobrir ni polítiques per amagar.

Ens hi juguem la consolidació del model de mercat rosa. A 40 anys de Stonewall, ens toca contraatacar i trencar amb el fals model clònic que perverteix la consciència de milers d'activistes que continuen lluitant per no haver de pagar ni deure res a ningú. A 40 anys de Stonewall, ens toca resistir per a fer possible el miracle d'un moviment tranzmarikabollo que no pensa formar famílies i omplir locals on amagar-nos.

(*) Article publicat a "Diagonal", traducció al català d'Enfocant.net

OPINIÓ: Per l'alliberament de gais, lesbianes i transsexuals anticapitalista

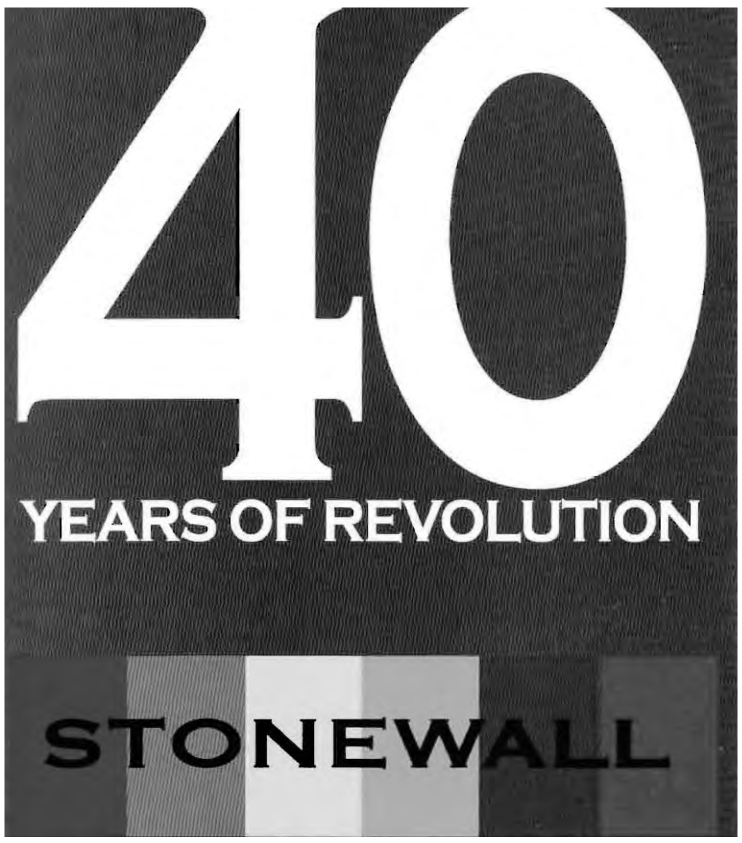
Vicent Martínez

El 27 de juny es va celebrar a Barcelona els 40 anys dels fets d'Stonewall, la revolta dels gais de Nova York en contra de la repressió policial dels espais d'oci dedicats a aquest col lectiu. Aquesta revolta, que va durar una setmana i que va portar a organitzar barricades i aldarulls als gais de la ciutat, és l'inici del moviment de gais, lesbianes i transsexuals (GLT) modern. Aquest es caracteritza per revertir la actitud dominant fins llavors: no és l'homosexual o el transexual el malalt, és la societat la malalta però no acceptar-los. Es posa en marxa un moviment de transformació social, que ha aconseguit importants avanços al món occidental.

Aquest any el 28 de juny s'ha organitzat, com és habitual, per la Comissió 28 de juny, formada per les associacions reivindicatives del moviment GLT. A Barcelona fa temps que hi ha un debat entre el manteniment d'un 28 de juny reivindicatiu (però festiu) i un altre també festiu però farcit d'interessos comercials per desenvolupar l'oci consumista (essencialment) gai. També hi ha un posicions intermitges que proposen agrupar ambdós sectors de forma diferenciada en un únic acte. D'això ja hi ha experiències que van donar lloc a conflictes, la primera vegada que van participar els empresaris dedicats a l'oci destinat a gais es van produir aldarulls. Fins i tot hi va haver un primer assaig de celebració només empresarial que aquest any es torna a reproduir, quan escric aquestes línies.

El capitalisme ens vol "integrar" com a consumidors, com a segment de mercat i, per tant, diferenciar-nos i aïllar-nos. Això implica consumir "gai", en llocs específicament destinats a aquest públic, per mantenir més fàcilment viva aquesta pulsió consumista. Això es vol fer a partir d'un discurs aparentment hedonista i de llibertat, però en realitat de consum, frustrant, impersonal, classista i que genera noves marginacions per edat, per sexe (sí, les lesbianes són menys visibles), per cànons de bellesa, per estètica (modes), etc.

Personalment la meua opció va ser anar a la manifestació reivindicativa en una festa a l'aire lliure al centre de Barcelona. Tot i el descens de participació (provocant per la doble convocatòria que confon i el "boicot" dels locals comercials), opino que és positiu que es creïn espais nous, alternatius, diferents on les persones GLT pugui expressar la seva afectivitat. Espais lliures d'homofòbia, més que només per a gais, i espais, en definitiva on poder gaudir de relacions personals (sexuals, afectives, emocionals) més satisfactòries. Espais anticapitalistes per assolir un alliberament personal més enllà de les dinàmiques de relacions personals frustrants que genera (competitives, consumistes, individualistes, etc.) aquest sistema.

Parlem amb...

SANTIAGO ALBA RICO, FILÒSOF

“Les lleis els les hem arrancat als poderosos”

Pau Llonch (*)

És molt interessant en molts aspectes, però totes les reflexions al voltant de la necessitat d'establir un cert conservadorisme en termes antropològics a les nostres propostes polítiques, un cert puritanisme com a contraposició al mecanisme de reproducció capitalista basat en l'augment indefinit de les llibertats ("la libertad del hambre"...) o la seva posició en front les properes eleccions europees configuren un corpus discursiu que no es pot deixar perdre. Si al seu dia ja vaig tenir el plaer de rellegir "Dejar de pensar" per ressenyar-lo, ara em costa de transmetre fins a quin punt l'aportació que aquest gran home, durant els dos dies que vaig tenir el plaer d'escoltar-lo, m'ha descol·locat en algunes coses i m'ha reafirmat en la majoria d'altres. Sense més, aquí ho teniu.

- T'has mostrat pessimista a que s'estableixin subjectes col·lectius revolucionaris aquí al vell continent...

- Bé, és un problema que no té ja a veure senzillament amb procediments de control, repressius o de manipulació dels mitjans de comunicació sinó amb processos materials d'erosió del què són els vincles antropològics més bàsics. Ja no solament els vincles polítics sinó les condicions mateixes que fan possible que després s'esdevinguin els vincles polítics. Aquest vincles antropològics s'han vist minuciosament destruïts al llarg de les últimes dècades per un capitalisme que ja no configura els seus subjectes als llocs de treball com deia Gramsci. Ell deia que la fàbrica era el lloc de l'hegemonia i quan parla del taylorisme o del fordisme (de la racionalització que s'introdueix ens els processos laborals) ell considera que la fàbrica és el lloc de constitució d'hegemonia i per tant també de contrahegemonia. Ara seria mes aviat el centre comercial com a emblema d'una manera d'abordar la realitat. El mercat és doncs el principal generador d'hegemonia. Per tant, aquesta descomposició del subjecte col·lectiu té a veure amb processos materials associats a la mercantilització general de l'existència i a l'acceleració de la renovació de les mercaderies. I de les mercaderies visuals, que és un concepte en el qual no s'insisteix suficientment al meu entendre. En una societat que no distingeix entre les coses de menjar, les coses a utilitzar i les coses de mirar, el propi consum d'imatges és només una extensió del procés digestiu. Estem ininterrompudament consumint imatges, consumint simulacres, dobles de les coses que es converteixen per un procés pervers en els originals als que tots aspirem. És una mica això, encendre la televisió, encendre l'ordinador, escriure un missatge al mòbil, passejar-se per un aeroport envoltats de pantalles enceses, tot això contribueix igualment a aquest confinament de l'individu en un aparell digestiu totalitari en el context del qual no podem mirar, si no és per despullar d'existència el què mirem. En aquest sentit, és difícil pensar en un món així i pensar al mateix temps en compassió, en solidaritat, en compromís... són coses que estan radicalment i material excloses de l'horitzó...

- Però, sense ànim de provocar, si "Nada que pensar" és un crit antipostmodern dirigit als que es van vendre a la transició i van abandonar el marxisme, aquest discurs tant pessimista i radical epistemològicament que considera que la imatge ha exorcitzat la realitat, que s'ha abolit el temps i l'espai... no vé a reproduir un discurs postmodern?

- No el reprodueix sinó que el denuncia allà on ha donat vàries voltes de rosca, allà on ha suposat una descomposició de la raó a partir dels propis processos immanents de la raó, que és una mica el què pretén el discurs postmodern. Ha arribat un punt en el què s'ha produït un tancament categorial que s'ha d'assumir per denunciar-lo. S'ha d'assumir perquè si no, no tenim clar que l'enemic ja no és (malgrat segueixi manifestant-se) una policia repressiva o un estat que il·legalitza partits i que segueix torturant a les presons o detenint a joves militants antiglobalització a tot el món sinó noves formes de dominació que són les que configuren el subjecte. La repressió s'encarrega més aviat de neutralitzar, de combatre els residus resistents. Si algú es resisteix a ser configurat per aquests processos materials, llavors sí que es converteix en un terrorista contra el qual s'apliquen tota una bateria de mesures repressives i legals. Però bé, és important veure que tots aquests processos materials del capitalisme, del què s'anomena la societat hiperindustrial, són decisius a l'hora de construir nociutadans enfrontats entre ells. En relació al segon aspecte, és veritat, a mi em preocupa molt que al final ens tanquem, jo el primer, en discursos desmobilitzadors, perquè el pessimisme pot ser-ho molt. La por i l'alarma mai se sap com gestionar-les perquè poden tenir els dos efectes: sacsejada o indiferència. Però crec, primerament, que s'ha de recordar una cosa que pot ser molt poc estimulant, en relació al context europeu, pèrò també és un exercici de modèstia que crec que ens convé fer des d'Europa entendre que la corrent principal de la història no passa pel vell continent: On estan els dos centres de decisió dels destins de la humanitat en aquests moments? En dos llocs: el món àrab, on jo diria que s'està jugant la supervivència material de la humanitat, on hi ha una resistència antiimperialista (desgraciadament no d'esquerres) i l'altre, Amèrica Llatina, on sí que estan succeint coses que animen a l'esperança. Jo crec que s'ha d'aprendre molt del què estan fent a una banda i a l'altra i no deixar de fer coses aquí. Hem passat moltes vegades durant la Història per períodes d'immersió com aquests. Aquí penso que el què és bàsic en aquests moments és el què fa la gent jove com vosaltres a molts llocs: recuperar les condicions antropològiques de la resistència. Estem gairebé al zero, com si ens haguessin arrancat els boscos, les herbes, l'humus mateix i estiguéssim en el terreny pelat, completament nu. Llavors el què hem de fer és treballar sabent que el temps prem però que en qualsevol cas això necessita temps i treball per recuperar les condicions antropològiques de l'articulació de nous subjectes, recordant que no s'han de confondre les condicions amb les solucions; la solució a l'existència de Repsol, Exhon, Roche o Montsanto no pot ser que quatre amics es reuneixin en un bar a fer un seminari sobre Marx i a beure's unes canyes, però la possibilitat a llarg plaç d'acabar amb aquests enormes enemics té a veure amb el fet de fer-ho, de recuperar els espais, els cossos, de fer-los convergir en un mateix lloc, de fer-los discutir. És el treball que toca ara: restablir gairebé des de zero les condicions antropològiques que llavors permeten l'articulació de la resposta. I això penso que s'està fent i que s'ha entès bé des de alguns espais de l'esquerra a l'estat espanyol. Entendre que ja no podem comptar amb partits amb representació parlamentària dels que es pugui esperar res i que s'ha de treballar des d'avall. Hi ha paraules perilloses que els que provenim d'una tradició sòlida, marxista, institucionalista utilitzem i que fan una mica de por a alguns, com la paraula comunitat.

- Dius que el programa polític ha de ser conservador en el terreny antropològic, reformista en l'institucional i revolucionari en l'econòmic.
Creus que els moviments socials europeus postmur responen a aquestes característiques?

- Jo crec que no. No s'està fent i per diversos motius. M'agradaria distingir primer entre l'esquerra líquida, negrista, enfocada més aviat al desig, la multitud, l'espontaneïtat, que insisteix efectivament en el caràcter emancipador de tots els processos tecnològics que acompanyen el capitalisme, i una altra més sòlida, més aviat institucionalista de la qual jo formo part però que segueix en alguns aspectes també enganxada a tradicions que s'han demostrat fracassades. Aquestes dues posicions estan molt acantonades en discursos poc oberts. Primerament, per què conservadors en terreny antropològic? Bé, doncs en això sí que penso que comencem a estar força d'acord aquestes dues esquerres. Després de dècades en les quals l'esquerra marxista es va limitar a replicar i fins i tot a accelerar els conceptes desarrollistes i productivistes del capitalisme penso que ara això ja ho hem superat i entenem que és una concepció que condueix a un suïcidi global. Així doncs, en aquest aspecte, hi ha acord. Hem de canviar de model energètic, però també recuperar models de relació bàsics que tenen a veure amb els cossos, amb la reterritorialització de les resistències, i és en els aspectes vinculats a aquest darrer aspecte on pot haver-hi algunes discrepàncies entre líquids i sòlids, però en termes generals hi ha acord. Llavors, reformistes en el terreny institucional: per una banda hi ha tota una tradició marxista que ha interpretat, erròniament al meu entendre, que la democràcia és tan sols una trampa estesa pel capitalisme, que l'enemic no era només el capitalisme i els seus aparells de producció sinó també les mal anomenades superestructures especulars que reflectien i reforçaven la subjecció capitalista. Jo penso que és un error i per això parlo de reformisme en el terreny institucional. Gramsci ja va entendre molt bé que la democràcia, la idea del dret, el vot universal, la sanitat i l'escola pública, la separació de poders, són conquestes obreres i camperoles que han costat molts morts. No tenim més que dues alternatives: o la voluntat o la llei. O ens sotmetem a la voluntat d'altri, confiant que sigui una bona voluntat o ens sotmetem a la llei. Naturalment, reivindicant la llei com allò que els homes i les dones s'han donat a si mateixos quan estan tranquils, recordant la idea de Voltaire. Estar tranquils és molt difícil, però per això es fan constitucions, que són decisions que tenen a veure amb allò que tots compartim i que volem no haver d'estar rediscutint constantment. Democràcia no és que una assemblea d'Atenes discuteixi sobre si s'han d'esclavitzar a totes les dones i nens de l'illa de Mitilene que acaben de conquerir en les guerres del Peleponès. Democràcia consisteix en què això no es pugui votar i per això existeix una constitució que ha decidit sempre ja que hi ha coses que estan fora de discussió. Aquí veiem que no es pot tocar la constitució per decidir que els pobles de la península poden autodeterminar-se però que hi ha un crim terrible d'un nòvio que ha matat la seva xicota i sí que s'exerceixen pressions per reestablir la pena de mort. Com que hi ha molt dolor i tots ens hi solidaritzem... Doncs no, això és com concebre la democràcia en termes plebiscitaris directes, com al circ romà. No és cert doncs, que les lleis les fan els rics per dominar-nos millor, les lleis els les hem arrancat als poderosos i el què fan ells llavors és esquivar-les, violar-les, prevaricar, etc. Però no se'ls pot retreure res a les lleis ni a la democràcia. Això seria tan absurd com culpar als deu manaments el què hi hagi robatoris a mà armada. Això no s'acaba de comprendre bé. Però, per exemple, una de les grans virtuts del què està passant a Amèrica Llatina és precisament que s'ha apostat, sí, pel socialisme, però amb democràcia. I tercer, revolucionaris en el terreny econòmic: Jo penso que en això sí que ens hem de posar d'acord, no tant en el supòsit mateix compartit que el capitalisme és irreformable (precisament s'ha de fer una revolució per poder tots descansar i tornar-nos reformistes), si no en com funcionaria això que ara comença a anomenar-se el socialisme del S.XXI sense que ningú li hagi donat un contingut concret (formes de propietat, la divisió del treball, l'accés als mitjans tan de producció com d'informació...)

- Per què consideres que la societat capitalista és la primera societat primitiva de la història?

- És curiós perquè es parla de societat de consum com si fos quelcom desitjable quan hi ha una contradicció en els termes, entre societat i consum. Consum és el graó animal de l'ésser humà, un esclavatge biològic de l'ésser humà. Sí, necessitem consumir per renovar les nostres forces vitals. Això és el què fan bàsicament els animals. Una societat per tant que és només de consum és la més biològica i primitiva que podem imaginar, que dedica tots i cada un dels instants, dels gestos, dels esdeveniments exclusivament a reproduir-se biològicament. Una societat que no distingeix entre les coses de menjar, d'usar i de mirar perquè se les menja totes indistintament, ja sigui la carn o les catedrals o els paisatges és de pura subsistència. I contràriament al què es pensava no hi ha hagut mai cap societat tant primitiva com perquè sigui considerada de pura subsistència. I quina és la trampa mortal d'això? La trampa és que el capitalisme es reprodueix en base a augmentar les llibertats. És a dir, no és com a l'Antic Règim, un model en el què sigui prioritària la repressió, a la qual s'hagi d'obligar als esclaus a cop de fuet a anar a les plantacions. Formalment està molt ben estructurat mitjançant allò que s'anomena contracte, segons el qual si un decideix obviar el despertador per anar a la feina pot fer-ho, només passar a ser un aturat que és quelcom pitjor en una societat capitalista que ser explotat per un empresari. Per tant, en aquest aspecte no hi ha cap element repressiu. Però per altra banda, en l'àmbit no de la producció sinó del consum, el què ha fet el capitalisme és lligar els subjectes com a funcions de reproducció del sistema mitjançant l'augment permanent de les llibertats. És el sistema més tolerant del món: tolera al mateix temps el vegetarianisme i el canibalisme, el racisme i l'antiracisme, el pacifisme i la violència. L'existència es redueix precisament al mercat. El què no es pot vendre és residual i per tant immoral. Tot el què adquireix existència l'adquireix només en el mercat i en la mesura que l'adquireix és moral i legítim. I atemptar contra el caràcter mercantil de les coses és atemptar contra la tolerància i la llibertat i en definitiva contra l'existència mateixa dels objectes. La particularitat, doncs, del capitalisme és que es reprodueix en base a augmentar les llibertats. En front d'això què fas? I això és una cosa que l'esquerra s'ha de plantejar. L'esquerra ha de reivindicar un cert puritanisme, una certa repressió. Perquè vivim en el sistema més repressiu que hi ha, perquè la llibertat bàsica que ha portat és la llibertat de la gana, la llibertat de tenir sempre gana. I això és, si ho portem al camp del psicoanàlisi, és com si hagués triomfat l'"allò" sobre el "superjo". La cultura en la civilització bàsicament consisteix en la repressió de l'"allò". A Europa estem cometent l'atemptat suïcida més gran de la història, que no és el de les Torres Bessones, és senzillament anar al Carrefour a fer la compra. I suïcidar-se amb xocolatines, hamburgueses i mòbils és tant plaent! El perill és aquest i ho veiem també a Cuba: hi ha una fractura generacional i els joves en aquests moments perceben com a retòric i moralista el discurs de la revolució. Clar, posa't tu a predicar puritanisme no consumista i austeritat a joves que volen deixar-se explotar tres mesos en una fàbrica per poder comprar-se el què sigui.

- Has arribat a alguna conclusió en relació al què s'ha de fer amb determinats objectes propis del procés tecnològic accelerat que semblen incompatibles amb l'humanisme marxista?

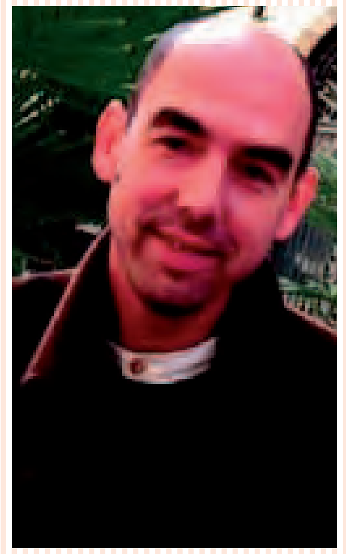
- Un martell no serveix per cosir un botó i imposa certs gestos (puny tancat, doblegar el braç, posició corporal, imprimir una certa força...) I un martell és una eina que com a tal ens deixa encara un grau de llibertat força gran. Un pot utilitzar-lo o no. Si un ha de clavar un clau agraeix molt tenir un martell, però si no ho ha de fer el martell no genera per si sol la necessitat d'anar clavant claus allà on hom no necessita fer-ho. Amb l'ordinador no passa això. La nova tecnologia no constitueix eines sinó òrgans, i és molt difícil aixecar-se pel matí i dir "avui intentaré viure sense el meu fetge o el meu cor". Davant d'ells tenim molt poca llibertat, i això no és una qüestió menor. Per què un llibre com a tal no ha esgotat les seves prestacions i les seves potencialitats? (Estem demanant al món que s'habituí a navegar per internet quan la majoria de la humanitat no sap encara llegir...) Per què s'ha de continuar reivindicant la lectura encara sembli una tasca heroica i inútil? Perquè ens permet una major llibertat. I s'ha de mesurar la llibertat per la mandra que generen les coses. És a dir, en front d'un llibre, com davant d'un martell, un ha de decidir si l'obre o no, si l'usa o no l'usa. Davant la televisió, l'ordinador, el telèfon mòvil, gairebé no hi ha marge d'elecció. Jo no he vist a ningú que hagi de promoure l'ús d'internet o la televisió com passa amb la lectura. Fixeu-vos si és cert que fa un any vaig estar fent una conferència per bibliotecaris i abans de la intervenció va parlar un noi lligat a una fundació governamental que deia que, al contrari del què es creu, a l'Estat espanyol es llegeix molt. Davant de la perplexitat de l'audiència, el noi va afirmar que es considerava un lector habitual aquell que llegeix dos llibres l'any. Jo li vaig preguntar si ell consideraria un espectador habitual de televisió aquell que l'encengués dues vegades l'any. O dues per setmana. I el mateix amb internet. Això demostra clarament fins a quin punt és diferent l'ús d'una eina i un òrgan. Una televisió apagada és una expressió de violència infinita. Això també ho explicava bé Günter Anders als anys cinquanta; de forma absolutament precursora va escriure un llibre de títol "l'obsolescència de l'home", i la primera part està destinada a la televisió i vé a dir: "Deixem-nos de tonteries, davant la televisió un no és lliure". Hom dirà, bé, un pot encendre-la i apagar-la. Doncs no. Quan un ha introduït un aparell de televisió a casa seva ja no és lliure de decidir entre aquestes dues opcions, perquè una pantalla apagada és d'una enorme violència. Apagar una televisió és com prendre la decisió de practicar l'eutanàsia a un ésser estimat. Adonem-nos que la televisió està emetent les 24 hores del dia, és un flux vital, és com el monitor d'un cor que batega. I això és una batalla perduda, així que com a mínim pensem que significa col·locar suports com aquests a les nostres vides. Suposa assumir la simultaneïtat en front la successió, assumir la infinitat potencial davant la finitud que caracteritza el cervell i el cos humà...

-Has participat darrerament en un debat encès en relació a les properes eleccions europees. Pots concretar-nos la teva opinió al respecte?

- La meva posició és de moltíssima perplexitat. No crec que tingui res més a afegir al que vosaltres mateixos penseu. Jo no he sigut mai militant de cap partit, visc a Tunísia i des d'allà contemplo sempre amb una certa pesadesa, degut a la meva vinculació a diferents partits i sectors de l'esquerra de l'Estat espanyol, el grau de divisió que existeix. Per una banda opino que Izquierda Unida no és refundable, que millor seria fins i tot que perdés la mínima representació institucional que té. I el malestar en relació a les eleccions té a veure amb que de sobte es presentin vàries formacions a les quals m'agradaria votar, els programes de les quals pràcticament coincideixen i assumeixo i els candidats de les quals conec i admiro per igual. Així que em sento com el burro de Buridán, davant de dues o tres forces i paralitzat. Jo crec que això és una senyal també de fins a quin punt la corrent central de la història no passa per Europa. Quant menys poder té la esquerra, quant més té en joc, més divisió hi ha. I llavors passem immediatament de Marx a Freud, perquè el què està en joc no són els programes sinó quotes de poder mínim, ambicions personals...

(*) Entrevista publicada sencera al web de www.lafabrica.cat i fragmentàriament a “La Directa”.

> LES FRASES...

“En una societat que no distingeix entre les coses de menjar, les coses a utilitzar i les coses de mirar, el propi consum d'imatges és només una extensió del procés digestiu”

“Una televisió apagada és una expressió de violència infinita”

“La solució a l'existència de Repsol, Exhon, Roche o Montsanto no pot ser que quatre amics es reuneixin en un bar a fer un seminari sobre Marx”

> CONVOCATÒRIES

Tinto de Verano 2009: Refineria No

Del 23 al 26 de juliol de 2009 a Ribera del Fresno (Badajoz).
Trobant-nos, reflexionant, actuant, ballant, menjant, cantant... contra la crisi i la refineria.

Programa provisional
Els matins s'abordarà el programa formatiu "Com sortir de la crisi en 4 sessions".
Objectius
Al final del Tinto les persones participants:
• Coneixeran les bases del sistema capitalista.
• Seran capaços de dissenyar estratègies de canvi.
Les sessions seran de 4 hores al matí amb un descans al mig. Per les tardes hi haurà lloc per als tallers que les persones assistents vulguin presentar.

Sessió 1:
De què vas Capital?. Dijous al matí. Objectiu: Al final del procés formatiu les persones participants coneixeran les bases del capitalisme.

Sessió 2:
Per què aguanta el sistema? Divendres al matí. Objectius: Al final del procés formatiu les persones participants coneixeran els elements claus que sostenen el capitalisme i quins són les estratègies de reproducció del capitalisme. Continguts: Subjectivitats del sistema capitalista. Paper dels valors (por). Escapada virtual. Paper de les tasques de cures i rols de gènere.

Sessió 3:
I no obstant això... es mou. Dissabte al matí. Objectiu: Al final del procés formatiu les persones participants seran capaces d'analitzar els elements claus de processos de resistència. Continguts: Experiències de lluita locals i macro.

Sessió 4:
Línies de fugida. Diumenge al matí. Objectiu: Al final del procés formatiu les persones participants seran capaces de reconèixer les esquerdes en el capitalisme. Continguts: Marges dintre i fora del sistema.
Per les tardes es desenvoluparan tallers de diverses temàtiques. A més, hi haurà un complet programa cultural amb concerts, exposicions i sortides a conèixer la zona!! I per als nens i nenes, el Mosto de Verano, perquè ells també juguin, es diverteixin i aprenguin!

Organitzen:
Baladre, CGT, Ecologistes en Acció, Plataforma Refineria NO i els col lectius que vulguin sumar-se.
Més info:
www.nodo50.org/tintodeverano

Mobilitzacions contra el nou ERO de la Nissan

Secció Sindical CGT NISSAN

El 26 de juny, la Secció Sindical de CGT a Nissan va convocar una concentració davant els Serveis Territorials del Departament de Treball a Barcelona, en defensa del manteniment de la plantilla i contra el nou ERO previst per l'empresa amb el consentiment del sindicalisme institucional (CCOO, UGT, SIGEN-USO).

El passat 25 de febrer, els sindicats CCOO, UGT i SIGEN-USOC, havien signat amb l'empresa un Pla Industrial en el qual s'incloïa un nivell de plantilla de 2.800 persones, assumint un excedent de 1.680 treballadors. Aquell dia, van crear una taula de negociació amb un únic objectiu: assumir que els treballadors de NISSAN sobrem i anar decidint com ens anaven acomiadant.La CGT, ha defensat en tot moment el manteniment de l'ocupació per a tots els treballadors i treballadores. Nosaltres diem a totes les parts signants, que no volem aquest Pla Industrial, que volem mantenir els nostres llocs de treball i que si tenen tan clar que sobren treballadors, que donin exemple i no donin ordres.

La solució a la crisi, no passa pels acomiadaments, acomiadaments que en el cas de NISSAN, es deuen a la voluntat de voler ampliar els marges de benefici. Acomiadaments pagats amb els diners de les ajudes públiques. NISSAN ha rebut més de 100 milions d'euros, encara sense mantenir l'ocupació dels seus treballadors, ajudes que serviran per a sanejar els seus resultats econòmics.

Per això demanem, des de la CGT el repartiment del treball, perquè puguem treballar tots i totes. La solució ha de passar per no seguir augmentant la borsa de l'INEM, ha de passar per que tots puguem mantenir la nostra ocupació. La disminució de la jornada anual, de la jornada diària, dels feroços ritmes de treball, etc, han de fer que es reparteixi el treball, perquè puguem treballar TOTS i TOTES .

Hem d'acabar amb aquesta hipocresia dels sindicats subvencionats, que accepten totes les imposicions, tant empresarials com governamentals, acceptant reduccions de plantilles, acceptant ERO, acceptant pèrdues de drets, pel sol fet de mantenir la cadira. Si els treballadors, si la societat en general, volem acabar amb aquesta mentida, només ens queda una alternativa, la LLUITA.

Pel que fa a la situació concreta de NISSAN, des que es va iniciar tot aquest conflicte, des de la secció sindical de la CGT hem defensat, el dret de tots els treballadors de mantenir el seu lloc de treball. La ruptura de la unitat sindical amb la resta de sindicats ha estat motivada per l'obstinació de la CGT de defensar que dintre d'aquesta planta no sobra ningú, mentre que CCOO, UGT i USO assumien com plantilla necessària, la dictaminada per la Direcció de l'empresa i es dedicaven a buscar fórmules per a reduir la plantilla, ja sigui amb baixes voluntàries o acomiadaments forçosos.

El passat 19 de juny de 2009 va tenir lloc la primera reunió després de la presentació de l'ERO de 581 treballadors, la segona del període de consultes. En aquesta reunió la CGT va exigir la retirada de l'ERO, ja que, com venim reiterant, l'ajustament de plantilla que pretenen realitzar les parts signants del pla industrial, es deu a raons de reducció de costos, més que a necessitats reals de plantilla.

Davant aquesta situació aquest sindicat va plantejar la possibilitat d'implantar mesures de repartiment del treball, que evitin la reducció de la plantilla, a l'espera de l'augment de càrregues de treball. Existeixen possibilitats reals d'augmentar les produccions en breu, a causa de la situació de les plantes de Lutton (X-83) i Tailandia (X-61), fet reconegut per la Direcció de l'empresa. Les mesures per al repartiment del treball, passarien per la reducció de jornada diària i anual, eliminació dels "acords productius" (ritmes, coeficients de fatiga, eliminació d'aturades,…) pactats en anteriors convenis.

Això proposa Nissan: 649 baixes i prejubilacions, 100 llocs recuperats, 200 opció reingrés, 150 opció reingrés per producció, 581 acomiadaments per l'ERO

El dia 16 de Juny de 2009 la Direcció de l'empresa va convocar a la plenària del Comitè d'Empresa de Zona Franca i Montcada per a comunicar que existeix un excedent de plantilla de 931 treballadors, després que hagin abandonat la companyia 649 treballadors a dia 31 de març de 2009 i s'hagi plantejat la recuperació de 100 nous llocs de treball.

Des del passat 25 de febrer, dia que NISSAN i els sindicats signants van pactar l'acord de Pla industrial han passat quatre mesos, que han utilitzat per a negociar la sortida dels treballadors, no per a garantir-los el treball. És ara, quan a l'empresa se li esgota el temps, quan decideix portar a terme la reducció de plantilla de manera forçosa.

La voluntat de l'empresa és tenir establerta la plantilla mínima al setembre d'aquest any. La sortida que ha plantejat la Direcció per a arribar a el projecte de planta establert en l'acord de Pla Industrial, passa per:

* Mantenir el pla de reingrés de 200 treballadors, d'inscripció voluntària amb una tornada que tindria lloc màxim a l'abril de 2012 .
* Proposar un pla de reingrés de 150 treballadors, d'inscripció voluntària, vinculades a càrregues de producció, que haurien de mantenir-se durant 18 mesos.
* Presentar un expedient de regulació d'extinció de contractes de 581 treballadors.

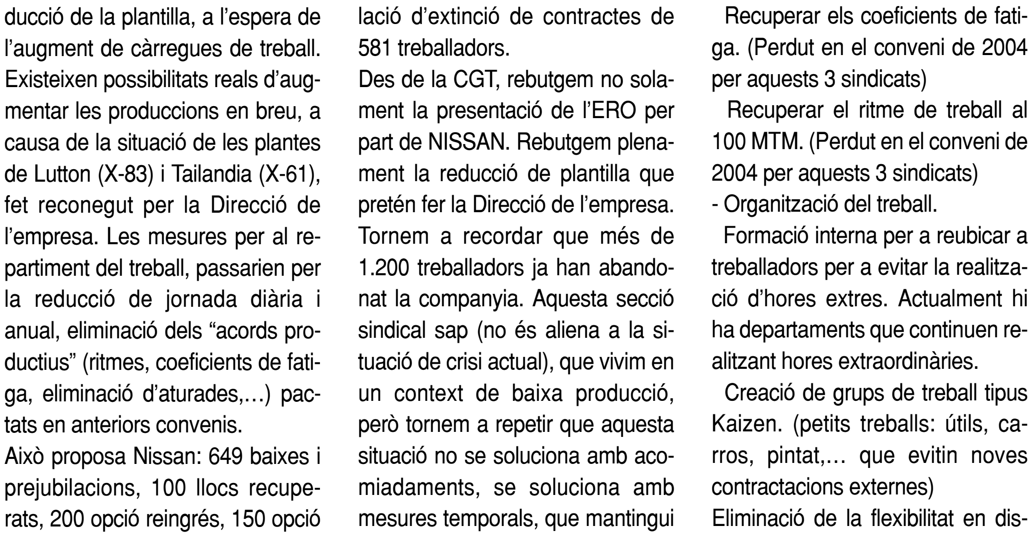
Des de la CGT, rebutgem no solament la presentació de l'ERO per part de NISSAN. Rebutgem plenament la reducció de plantilla que pretén fer la Direcció de l'empresa. Tornem a recordar que més de 1.200 treballadors ja han abandonat la companyia. Aquesta secció sindical sap (no és aliena a la situació de crisi actual), que vivim en un context de baixa producció, però tornem a repetir que aquesta situació no se soluciona amb acomiadaments, se soluciona amb mesures temporals, que mantingui l'ocupació i que faci que la crisi no la paguin els treballadors. És absolutament innecessari, que se segueixi parlant de reducció de treballadors.

La CGT acordarà un nou calendari de mobilitzacions en els pròxims dies, per a donar resposta a aquesta nova agressió contra els treballadors, que ha realitzat NISSAN, però mobilitzacions perquè els treballadors, puguin mantenir el seu lloc de treball, no perquè siguin altres sindicats els que negociïn els acomiadaments, voluntaris o forçosos.

Des de la CGT plantegem els criteris i les propostes de negociació que mantingui la plantilla sense necessitat d'acudir als acomiadaments, propostes que generen ocupació en lloc de destruir-la:

- Repartiment del treball, reducció de jornada: (A l'augmentar les produccions es tornaria a la jornada ordinària)
Establir torns de treball de 6 hores diàries en lloc de les 8 actuals. Nous torns de 8 a 14 i de 14 a 20 hores, mantenint el nivell salarial. (A l'estil de Volkswagen a Alemanya).
Reducció de la jornada anual individual, passant de 218 NISSAN a 214 SEAT.
- Recuperació de la productivitat a càrrec del treballador.
Recuperar els 10 minuts de pausa entrepà. (Perdut en el conveni de 2004 signat pels altres 3 sindicats)
Recuperar els coeficients de fatiga. (Perdut en el conveni de 2004 per aquests 3 sindicats)
Recuperar el ritme de treball al 100 MTM. (Perdut en el conveni de 2004 per aquests 3 sindicats)
- Organització del treball.
Formació interna per a reubicar a treballadors per a evitar la realització d'hores extres. Actualment hi ha departaments que continuen realitzant hores extraordinàries.
Creació de grups de treball tipus Kaizen. (petits treballs: útils, carros, pintat,… que evitin noves contractacions externes)
Eliminació de la flexibilitat en dissabtes. Després d'una denúncia plantejada, la inspecció de treball considera, la realització de dissabtes cobrats exclusivament amb diners com hores extraordinàries.

Des de la CGT seguirem reivindicant la nostra postura i compromís contra els acomiadaments en lloc de treballar, cap a la idea de la Direcció de reduir la plantilla aprofitant-se del moment de crisi i de l'aprovació de la resta de sindicats.

El document no justifica la venda de tirs d'artilleria i recanvis per a canons de l'Exèrcit d'Índia

Som iguals. Homes i dones, negres i blancs.

El Marroc es converteix en un dels millors clients de les armes espanyoles

Col·lectiu Tortuga

Les exportacions espanyoles d'armes van tornar a créixer el 2008, malgrat la crisi. Ho van fer en un percentatge mínim, tot just el 0,2%; suficient, no obstant això, per consolidar el gran salt que es va produir en 2006 i situar les vendes en el llindar del bilió d'euros anuals. Així ho reflecteix l'informe presentat al Congrés per la secretària d'Estat de Comerç, Silvia Iranzo. El 40,7% de les vendes es van dirigir a països de la UE. I el 70,5% a socis de l'OTAN; entre els quals destaquen Noruega (que va rebre la tercera fragata de les cinc comprades a la drassana pública Navantia) i EE UU, tradicional client d'armes de caça i pistoles espanyoles.
El més destacable, no obstant això, van ser les vendes al Marroc que, amb 113,90 milions d'euros (enfront de només 11,13 el 2007), es va convertir en el tercer client de la indústria militar espanyola i el primer fora d'Europa. L'espectacular augment de les vendes al veí del sud es deu, segons l'informe de Comerç, a una comanda de 1.015 vehicles militars tot terreny, que inclou des de camions cisterna fins a ambulàncies. I això que una dels justificacions que ens donen perquè Espanya mantingui un exèrcit és el "perill moro".
No menys significatiu resulta l'increment de les exportacions a Colòmbia, que sumen 31,7 milions d'euros (enfront de 16 el 2007) i la converteixen en el segon client a Llatinoamèrica, darrere de Brasil. Les vendes a Colòmbia, sumida des de fa dècades en una guerra civil larvada amb la guerrilla de les FARC, inclouen un avió de transport i vehicles militars.
L'informe dedica un apartat especial a les vendes a Israel, que van ser objecte de polèmica per coincidir la difusió de les xifres del primer semestre de 2008 amb la campanya de bombardejos de Gaza. L'any passat Espanya va vendre 2,4 milions d'euros en armes a l'Estat jueu (enfront de 1,5 milions en 2007) i això, segons l'informe, perquè alguns enviaments es van fer a càrrec de llicències concedides l'any anterior. El document subratlla que les vendes van correspondre a components de pistoles reexportades a Estats Units (128.170 euros); projectils per a provar la torre de control d'un blindat suís Piranha; parts i peces d'aeronaus, ja retornades (36.400 euros); targetes electròniques per a equips reexportats a Colòmbia i Brasil; i sensors infrarojos per als EF2000 fabricats al Regne Unit (2,2 milions d'euros).
En canvi, el document no justifica la venda de tirs d'artilleria i recanvis per a canons de l'Exèrcit d'Índia (1,9 milions); projectils il·luminants de 105 mil·límetres per a l'Exèrcit de Pakistan (199.412 euros); o espoletes i adaptadors de bombes per a la Força Aèria de Sri Lanka, (138.780 euros), que acaba d'exterminar els últims reductes de la guerrilla tamil. A Veneçuela es van vendre gasos lacrimògens per a la policia (111.450 euros) i a l'Àfrica Subsahariana, rifles de caça.

La Unió Europea: una de les fàbriques de guerra

Ecologistes en Acció

Ecologistes en Acció denuncia l'aposta militarista de la UE reflectida en els seus Tractats, la seva Doctrina de Defensa, la creació de cossos militars i el seu desplegament en el món, la despesa militar, i el comportament de les empreses i bancs europeus. Ecologistes en Acció denuncia que la UE és un dels agents mundials de fabricació de guerres.
Aquesta afirmació la fonamenten en diversos fets. D'una banda, si fem repàs d'alguns articles del Tractat de Lisboa ara en vies d'aprovació, s'aprecia que "els Estats membres es comprometen a millorar progressivament les seves capacitats militars a través de l'Agència Europea de Defensa". A més "l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord seguirà sent, per als Estats membres que formen part de la mateixa, el fonament de la seva defensa col·lectiva i l'organisme d'execució d'aquesta". A més la Doctrina Solana sobre "defensa" (Una Europa Segura en un Món Millor) dóna suport i justifica els "atacs preventius", massivament emprats en els últims conflictes de L'Iraq o Afganistan, al·ludint a les "missions de prevenció de conflictes" o la lluita "contra el terrorisme, fins i tot mitjançant el suport prestat a tercers Estats per a combatre'l en el seu territori".
Per a això, des de 2007, existeix una Força de Reacció Ràpida de la UE destinada a intervenir fora del territori de la Unió. Està dotada amb 80.000 soldats. Ja hi ha tropes amb l'emblema de la UE en llocs com Congo, Afganistan o Kosova.
Aquesta aposta militarista per part de la UE, segons el parer d'Ecologistes en Acció, respon a la seva necessitat d'assegurar-se l'accés a nous mercats globals, a recursos energètics i matèries primeres, i tenir àrees d'influència política exclusives que protegeixin a l'euro en els mercats internacionals. Tot això es reflecteix en l'estratègia de la Unió "Europa global: competint en el món"
L'organització ecologista també destaca que a Europa l'augment de la despesa militar en aquest últim decenni ha estat d'un 16%, el que ha contribuït a que la despesa militar mundial sigui igual a l'ingrés del 49% de la població mundial. A més, 76 de les 100 primeres firmes que venen armes són europees o nord-americanes. I en tot aquest marc, els bancs amb seu en la UE, com el BBVA, juguen un paper fonamental. El BBVA finança a part dels majors fabricants mundials d'armes (incloses les nuclears): Boeing (primera), EADS (sisena) i Thales (desena), empreses que el Govern de Noruega ha exclòs dels seus Fons Públics. A més, el banc continua sent accionista de manera directa o indirecta d'empreses espanyoles d'armament com Indra, Ibérica del Espacio, Rymsa, Inmize i Hisdesat.
Per tot això Ecologistes en Acció denuncia que en les seves comunicacions públiques la UE menteix al presentar-se com garant de la pau, ja que és un organisme que fabrica guerres.

La Llei d'estrangeria ens fa desiguals. Aturem-la

Ferrocarril Clandestino

Som iguals. Homes i dones, negres i blancs. Ens ho ensenyen a l' escola. Ho comprovem quan ens fem amics de Malik, Sumi, Carmen, Vladimir o Chin-tao. Som iguals. I, no obstant això, l'avantprojecte del govern de reforma de la Llei d'Estrangeria no diu el mateix: aprofondeix en la institucionalització de la desigualtat.
Uns podem caminar pel carrer sense por, sense que ens demanin la documentació i ens detinguin si no la portem; podem viure amb els nostres pares i fills i cuidar-los; podem treballar amb contracte (i sense la vulnerabilitat que comporta la seva absència); podem cometre faltes administratives sense que ens tanquin 60 dies en una pseudopresó; els immigrants, no. I som iguals. Però no en drets.
La crisi no és una desaparició sobtada de la riquesa social produïda, sinó un col·lapse de l'actual model d'acumulació basat en la producció de desigualtat i la competència. La riquesa que hem produït entre tots, en aquest món globalitzat, segueix estant aquí i el problema és el seu repartiment desigual.
No serà deportant immigrants als seus països d'origen, és a dir, exportant atur, com sortirem d'aquesta crisi. Podem descobrir que tant uns com uns altres produïm riquesa i preguntar-nos on dimonis està aquesta riquesa, qui se la queda.
Autòctons i immigrants, amb papers i sense papers, podem unir-nos com iguals i buscar junts altra sortida a la crisi que no passi per la guerra a l'altre. Un petit pas en aquesta batalla és parar l'avantprojecte de reforma de la llei d'estrangeria. Ens atrevirem?

Més informació:
www.transfronterizo.net

BALA PERDUDA

Més merda

Toni Álvarez

El Govern de Catalunya ja ha detectat quines són les necessitats i prioritats de l'ensenyament al nostre país i per això ha creat el Pla de seguretat als centres educatius 2009-2011. No es tracta d'assegurar que els nens i nens aprenguin les competències bàsiques, no. L'esquizofrènic departament del conseller Saura ha elaborat un programa on poder ensenyar l'important paper de la policía catalana en la societat i que per demostrar-ho ells mateixos s'encarregaran de moltes tasques que estan assignades als docents als centres escolars: resolució de conflictes, prevenció de conductes de risc, etc. Aquest pla va pel que fins fa poc temps anomenàvem comunitat educativa i haurem d'anomenar comunitat panòptica. Com si als centres educatius no tinguéssim prou amb el desmantellament de l'ensenyament públic, ara veurem com es criminalitza la vida als centres escolar ja que els mossos "previndran que molestin els alumnes conflictius, a més de vigilar l'absentisme escolar, els robatoris amb violència i coacció, agressions al professorat, el tràfic i consum de drogues i estupefaents". Conductes que, com tothom sap, són quotidianes en els alumnes dels 3 als 18 anys. No resulta sospitós l'intrusisme de les forces policials a les escoles, no amaguen que no volen prevenir sinó adoctrinar des de tendres edats: volen ensenyar el poder de les armes i la força, que quedi ben clar qui guanya en cas de dubte o conflicte: la policia. Fa mesos que exigim als departaments d'Interior i d'Educació que no deixin entrar pistoles a les escoles del país pel perill que signifiquen vers la canalla. L'única resposta clara que tenim de moment la va donar un càrrec policial del Baix Penedès: "Abans nusos que sense pistola".
Com si les esquerres del govern volguessin maquillar els concerts econòmics a les escoles segregacionistes per sexe, raça i condició econòmica o dissimular la repressió policial brutal i salvatge, perdoneu la repetició, pretenen que aquest pla de seguretat sigui la culminació de tals propòsits: donar seguretat i cridar als quatre vents que són el millor que hi ha. Fa pocs anys el tripartit anunciava que la seva política volia reforçar les tres M: metges, mestres i mossos. Ara, amb les noves propostes, tant pressupostàries com ideològiques, les tres M queden així: Mes Merda de Mossos. Adéu mestres i metges.

Dictamen del Parlament de Catalunya: s'endureix la LEC

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

La llum verda de la comissió d'educació al Parlament, després del joc del debat de les esmenes presentades pels diferents partits polítics, associacions, empreses i sindicats, ens situa davant l'aprovació definitiva de la LEC al mes de juliol. Amb poques o nul·les modificacions respecte del dictamen pactat en la seva integritat per PSC, CiU i ERC i amb un alt grau de consens amb ICV-EUiA.
Una llei d'educació que rebrà, doncs, el suport de manera directa i indirecta del partits del govern tripartit i de la principal força de l'oposició, d'esquenes durant dos cursos a l'opinió del professorat de l'ensenyament públic i dels seus representants sindicals, que de manera multitudinària i sistemàtica hem manifestat el nostre rebuig amb vagues, concentracions, manifestacions, signatures...
Tot i que en el camí que ha seguit aquesta llei (bases, avantprojecte, projecte i dictamen) s'han eliminat articles directes de menyspreu de la tasca docent i intents d'abordar una privatització salvatge i descarada dels centres públics (gràcies a les mobilitzacions i no a la voluntat política precisament) el document definitiu referma tots els aspectes fonamentals amb els quals hem estat en contra.
No estem parlant d'uns apartats polèmics, sinó d'una estructura que al llarg de tot el cos de la llei, pretén convertir l'ensenyament públic de Catalunya en una extensió subsidiària dels centres privats concertats amb regles de funcionament comuns quant a finançament i gestió. Ara el dictamen de la comissió parlamentària ja és clar, estem parlant de la «concertació» dels centres públics.

El Servei d'Educació de Catalunya equipara pública i privada concertada. Una igualtat peculiar que ja hem pogut tastar prèviament a l'aprovació de la llei. Mentre que en els darrers mesos l'excusa de la crisi ha servit el Departament per justificar les nombroses retallades de recursos humans i materials (substitucions, plantilles, projectes, oposicions, hores extres..), el dictamen de la LEC garanteix l'increment dels concerts a la privada accelerant l'equiparació salarial en 3 anys pel professorat de la privada, creant fons d'inversió per la construcció o l'ampliació i remodelació de centres concertats, assegurant el futur pels concerts dels centres que separen nens i nenes, augmentant les etapes educatives que poden ser concertades...
El dictamen incideix també en la competitivitat (zones educatives, adscripcions), la categorització (de referència, normals i desafavorits) i la recerca de recursos econòmics (dotació de suficiència, projectes, concerts, sponsorització) dels centres públics. Els Plans d'autonomia de Centres (PAC), en un futur proper comuns a tots els centres, amaguen restriccions futures mitjançant els reajustaments de plantilles, l'autofinançament o la competitivitat de mercat entre els centres públics.
El paper d'autoritat màxima amb que defineixen a les direccions cada cop amb més capacitat de decisió, té com a objectius retallar la democràcia i el treball en equip dels claustres i, en la mateixa línia de l'empresa privada, repercuteix en les condicions laborals de les treballadores i treballadors del sector de l'ensenyament: els complements de productivitat i més ventall salarial, les designacions a dit, més condicions de treball diverses...
Per últim, cal una especial menció al suposat finançament de la LEC. La promesa és situar la despesa educativa a l'entorn del 6% del PIB català en els propers 8 anys. Però, despesa educativa no és el mateix que inversió pública i encara menys inversió en la pública. Despesa educativa és la summa de la inversió del Departament (tant en pública com en concertada), de la inversió privada i de les despeses de les famílies en educació. Així doncs, agafant una xifra reivindicada per les organitzacions en defensa de l'ensenyament públic, ens podem trobar que en els propers anys la inversió en els centres públics sigui percentualment inferior a l'actual.
Podeu trobar un ampli i detallat anàlisi del dictamen del Parlament de Catalunya sobre la LEC, al butlletí "L'Esquerda" de juny, accessible al web:
www.cgtcatalunya.cat/cgtense/IMG/pdf/Esq_dictamen0609color.pdf

Nova vaga de l'ensenyament públic el 10 de juny a Catalunya

Federació d'Ensenyament
CGT Catalunya

El 10 de juny es va portar a terme una nova jornada de mobilització contra la LEC. Finalment la CGT va ser l'únic sindicat a convocar vaga la jornada sencera, la resta de sindicats van convocar una aturada parcial de tres hores.

Des de CGT enteníem que hi havia prou motius per tornar a sortir a la vaga abans de que s'acabés el curs, contra la retallada de plantilles, en defensa de tots els llocs de treball i les condicions de treball, i per la retirada de la LEC

1.- S'anuncia una retallada general de plantilles i –sense poder-la quantificar una pèrdua de llocs de treball de molts dels nostres companys/es interins/es. La mesura afectarà als centres i als serveis educatius, com ara CRP i EAP, als plans de formació,… Tot l'ensenyament públic està afectat.

2.- La mesura és conseqüència d'una descongelació de les hores extres i comporta a més: una desregulació de les condicions laborals.

3.- La segona conseqüència de les hores extres és un retrocés en la qualitat d'ensenyament per sobrecàrrega lectiva.

4.- La LEC entra en el tram final, amb un retrocés important respecte al text enviat al Parlament. El Pacte entre PSC, CiU i ERC suposa un augment enorme del finançament de centres concertats (0-3, batxillerat, FP, inversions públiques …) mentre es confirma tot el pla de gestió empresarial de l'escola pública, la seva privatització i jerarquització És insultant com, mentre a l'escola pública s'ha produït una retallada substancial de recursos, ni s'anuncia una retallada proporcional de recursos en els concerts i en el darrer període la Generalitat ha entregat més de 25 milions d'euros als centres privats concertats de suport

Possiblement mai havíem acabat un curs amb tantes amenaces sobre l'ensenyament públic. Calia doncs donar-hi una resposta. Que la CGT convoqués en solitari la jornada sencera de vaga obliga a una explicació. De fet no ho fèiem des de la lluita contra la sisena hora a primària. Per què arribem a aquesta situació que nosaltres no desitjaríem?

La CGT havia estat insistint reiteradament que la confrontació amb la LEC i la política educativa del Departament només es podia aturar amb un encadenament de lluites –dèiem amb un pla de lluita- que fes augmentar la pressió progressivament sobre el Departament. Les convocatòries despenjades de vaga, una ara, i molts mesos després una altre, crèiem que provoquen un desgast i pocs resultats per l'esforç que s'ha de posar per engegar cada cop tot el moviment. Malgrat no estar d'acord amb aquesta dinàmica, mentre hi havia propostes de lluita les hem seguit i impulsat, recollint el sentiment que ens arribava de molts centres que demanaven unitat sindical.

Però a la lluita contra la LEC –ja a la vaga del 19 de març- s'uneixen mesures (con les de les hores extraordinàries) que anticipant la LEC, suposen companys/es al carrer i una desregulació de les condicions de treball mai no viscuda a l'escola pública. Vam demanar a la resta de sindicats que, després de l'èxit de la vaga del 19 de març, es fixés una continuïtat amb una nova convocatòria de vaga, però s'ha anat ajornant. En els escrits unitaris s'amenaçava amb vagues al maig i juny, però sense concretar dates i començar-ne la preparació. CGT volia la convocatòria pel maig, però amb l'argument de les eleccions europees, majoritàriament la resta de sindicats la situen el 10 de juny.

El 12 de maig finalment es feia pública la data. Però a la darrera reunió ens trobem que la vaga quedava reduïda a un aturada parcial de tres hores entre les 12 i les 15 i concentracions descentralitzades a les 13:30. Aturar les classes a migdia? A una hora del menjador? Per fer accions descentralitzades que altres vegades hem fet sense necessitat de cap vaga? Així tenim alguna opció d'aturar les mesures del Departament i de fer-nos sentir abans que s'aprovi la LEC?

És en aquest punt que la CGT decideix mantenir el que fins feia poc era l'acord majoritari sindical: convocar vaga el 10 de juny, per fernos sentir davant el Parlament de Catalunya que no volem la LEC i per després anar a la plaça Sant Jaume de Barcelona i exigir la retirada de les mesures i la dimissió de Maragall. És per tot això i malgrat sabem la dificultat d'aquestes dates que demanavem un esforç més i feiem la crida a la vaga el dia 10. La nostra voluntat no era dividir, per això vam preveure que la mobilització de les 11 hores davant el Parlament sigués compatible amb assistir amb la resta de sindicats a les concentracions del migdia.

Per això volem insistir en que malgrat les dificultats, pensem que mentre hi ha companys i companyes que poden perdre els llocs de treball i que hi ha un atac tant greu a l'ensenyament públic com el que conclourà al juliol amb la LEC, tenim l'obligació com a CGT de tractar de donar resposta i us cridem a tots i totes a fer-la vostra donant suport a la convocatòria de vaga.

Més info a:
www.cgtcatalunya.cat/cgtense

Tanquem les Nuclears vol l'ús de les competències del Parlament en el tema nuclear

TLN-100% Renovables

TLN-100% Renovables ens vam adreçar el 10 de juny a tots els Diputats del Parlament de Catalunya per demanar que usin les competències que tenen atorgades per crear una comissió d'investigació que determini l'estat real de les nuclears a Catalunya i l'impacte que provoquen en les persones i el medi ambient.

TLN-100% EER considera que aquesta comissió ha de determinar les quantitats de radioactivitat que han abocat a l'aire i a l'aigua els 4 reactors existents a Catalunya, tant en condicions normals d'operació com en les ocasions en que han funcionat incorrectament; així com els efectes sobre la salut de les persones i sobre els ecosistemes naturals; també, les quantitats de combustible gastat i la de plutoni generat.

L'Estatut atorga a Catalunya competències exclusives i compartides. En el cas de les exclusives inclouen l'adopció de mesures addicionals de protecció i sanejament dels recursos hídrics i ecosistemes aquàtics; i en protecció civil, especialment en l'execució de la seguretat nuclear.

En el cas de les compartides inclouen les matèries d'energia, la inspecció i control de les instal·lacions existents; en matèria de medi ambient, la regulació i la gestió dels abocaments efectuats en les aigües interiors i de les aigües superficials i subterrànies que no passen per una altra comunitat autònoma; en ambient atmosfèric i de les diverses classes de contaminació, i en actuacions destinades a preservar, protegir i promoure la salut pública en tots els àmbits, incloenthi la salut laboral, la sanitat animal amb efectes sobre la salut humana, la sanitat alimentària, la sanitat ambiental i la vigilància epidemiològica .

TLN-100%EER considera que aquest conjunt de competències dóna a la Generalitat capacitat d'investigar i incidir sobre la realitat de les tres centrals nuclears que operen a Catalunya, i sobre les restes de la central clausurada de Vandellòs 1; una altra cosa és que les forces polítiques manifestin una voluntat equivalent a la que manifesten en altres temes que no afecten ni a la salut dels habitants, ni a la contaminació dels ecosistemes de Catalunya.

Després de l'informe Auken

Roger Cremades
rogercremades.tk

El darrer informe sobre l'urbanisme espanyol aprovat pel Parlament Europeu volia fer entendre a la societat valenciana que la sostenibilitat, el dret a la propietat i els interessos del conjunt de la societat han d'estar per damunt de tot en l'urbanisme. La privatització de la gestió del territori mitjançant figures com l'agent urbanitzador minimitza el control públic i això té les conseqüències que denunciava aquest informe. És obvi que un urbanisme basat en els interessos dels promotors i la connivència dels ajuntaments no pot trobar el seu reflex en els valors de la Unió Europea.

El boom urbanístic 1997-2007 ens ha deixat tocats. Hem patit un canvi cap a un model urbà més dispers. Aquest model implica multiplicar la mobilitat amb vehicle privat, el que té unes conseqüències clares en la contaminació atmosfèrica per ozó troposfèric i partícules en suspensió, cosa que disminueix l'esperança de vida de tota la ciutadania, segons ens recorda periòdicament la Unió Europea en altres informes. També hem guanyat en superfícies impermeables i per tant en cabals punta d'inundació. Un detall que cap estament públic s'ha dignat a calcular.

Ja és hora que es pose damunt de la taula que als països on les polítiques d'habitatge estan basades en el lloguer no els afecten els booms urbanístics, per exemple Alemanya en 2004 no sols no patia un boom urbanístic, sinó que amb més població que Espanya allà s'hi van iniciar la tercera part d'habitatges. Alemanya en 2004 va iniciar menys habitatges que en 2003, mentre que ací la tendència dels habitatges lliures iniciats anava en augment exponencial, ens trobàvem de ple en el remarcable boom urbanístic.

Aquest desenvolupament exacerbat ha tingut conseqüències més que visibles en el territori, la superfície artificial, és a dir urbana, comercial i industrial del País Valencià ha crescut un 68% entre 1987 i 2007. Amb aquest creixement tan accelerat probablement ja hi ha suficient sòl urbanitzat per als escenaris de població previstos per al proper decenni, i possiblement per a més temps. Tot això s'ha fet amb uns desenvolupaments que no han prestat cap atenció als valors simbòlics del nostre territori, ignorant allò més representatiu del nostre patrimoni natural i cultural, com si no fóra important tenir arguments que mostrar al turisme.

Ara s'ha d'intentar, si encara pot ser, que el sòl urbà que s'ha produït siga funcionalment independent, que tinga una mescla d'usos urbans i activitats suficient per a què els seus usuaris no passen més hores fent viatges de cotxe que de vacances, com passa sovint a les macrourbanitzacions. Cal evitar les polítiques municipals de producció d'entorns sense serveis oferts. Poc a poc, entre la davallada d'ingressos i el cost del manteniment de les infraestructures de les urbanitzacions, anirem veient com nombrosos ajuntaments es declaren incapaços d'assumir els serveis de tot el sòl urbà generat, com ja va passar a Altea el 2007.

Mentre anem pensant en l'urbanisme, les persianes dels habitatges de molts desenvolupaments urbanístics continuen baixades, junt als cartells de venda i lloguer. Fins a quan es quedaran així? Tenint en compte la crisi, i que tenim el territori sembrat d'urbanitzacions sense edificar i d'altres edificades però amb l'obra abandonada, no és fàcil respondre a aquesta qüestió. El que és segur és que va per a llarg. Tot i això nombrosos municipis continuen planificant la seua ordenació urbana comptant amb la possibilitat d'un nou tsunami urbanístic, fent els ulls clucs davant el significat dels tres informes que han arribat de la Unió Europea.

OPINIÓ: El paisatge agrícola valencià: i ara què?

Roger Cremades,
ecologista i
divulgador ambiental

L'altre dia un alt càrrec paisatgístic del govern valencià confessava en una tertúlia que a dia d'avui no disposa de ferramentes suficients per a protegir el sòl agrícola front a les decisions municipals de requalificar-los. La figura de Paisatge Protegit (sic.) de la Llei d'Espais Naturals tampoc no li serveix de res, confessava.

Amb el Pla d'Acció Territorial de l'Horta o sense, des de la Generalitat mai s'han protegit les hortes de manera efectiva, aquestes estan en mans de les decisions dels Ajuntaments. I de les expectatives que hi ha al voltant d'elles, afegisc jo. Entre aquestes hortes n'hi ha unes que resulten extraordinàriament valuoses des del punt de vista cultural i que es troben situades al voltant d'Oriola i de València, sense que això vulgui dir que les altres en tinguen molt menys.

El fet és que on la ciutat acaba i comença l'horta els llauradors tenen la certesa que aquell sòl un dia o altre serà urbà, sobretot si a la zona hi ha hagut processos especulatius. Açò és un handicap per a qualsevol preocupació per millorar les pràctiques agrícoles o tornar al cultiu ecològic, el propi de l'agricultura mil·lenària de les nostres hortes -sense pesticides ni adobs de síntesi- tot i que encara no s'hi parlara de permacultura!

Els problemes del paisatge agrícola també son els problemes de la realitat socioeconòmica del sector agrícola. Uns marges del preu final que no donen beneficis als llauradors, una població activa agrícola envellida i sense formació, clamoroses en són les excepcions. Així és difícil parlar d'agricultura ecològica, de qualitat, i d'associar-se per a controlar els canals de distribució, una de les poques receptes que li queda a l'agricultura del primer món.

Anant així les coses, hi ha molta incertesa al voltant dels escenaris futurs. Es considera beneficiós per a la societat el paper dels llauradors al territori i el paisatge? Beneficia les ciutats que l'horta estiga cultivada? Justifica aquest benefici o externalitat de l'horta un pagament compensatori? Són preguntes que properament es plantejaran al si de la societat valenciana, i que les polítiques agrícoles europees ja responen positivament.

Una altra resposta, aquesta vegada negativa, és que el sector públic no déu comprar tots els terrenys d'horta i fer-los de gestió pública, ni pot subvencionar completament l'agricultura. Les fórmules mixtes de gestió i finançament, la formació de persones específicament encaminades a l'horta, la responsabilitat social corporativa de les empreses, la custòdia del territori i les hortes socials són algunes de les ferramentes que poden garantir el futur d'algunes hortes. Un futur en el que l'Administració ambiental valenciana haurà de fer un paper que no se li dóna gaire bé, el de mediadora.

Tot són frens i no hi ha ferramentes. No sabem què serà de les nostres hortes del dia de demà. Per cultivar camps abandonats en alguns llocs es planteja la relació entre les hortes socials i les persones amb possibilitats d'entrar en la marginació, de cara a gestionar l'agricultura de subsistència dels col·lectius més afectats per la crisi. Qui sap si entre això i els terrenys cultivats per afició podrem apaivagar els efectes del minifundisme, una altra peça dels patiments de l'agricultura valenciana. Qui sap...

De moment les nostres hortes necessiten una norma del tipus de l'anterior Pla General d'Ordenació Forestal, que va ser anul·lat pel TSJCV per contenir una disposició que era contrària a dret. Una norma que delimite el sòl que ha de ser agrícola per damunt de la voluntat municipal. Un marc que aprofite per contribuir al nostre dret a la sobirania alimentària.

En qualsevol cas hi ha gent que resisteix i que avança, en aquest temporal, entre d'altres hi ha el cas de l'Enric Navarro, llaurador de l'horta que narra la seua experiència i explica que hi ha possibilitats reals de viure de la terra al tercer llibre de la sèrie País Valencià Segle XXI que publica la Universitat de València.

Veiem que els problemes del paisatge urbà es traslladen a l'agrícola fins i tot sense haver-lo envaït, i és que avui en dia no té cap sentit parlar de medi ambient si alhora no es parla també de la seva relació amb la societat.

Salvem la iniciativa legislativa popular sobre transgènics

“Democràcia, Salut i Bons Aliments”

Plataforma Som lo que Sembrem

La Plataforma Som lo que Sembrem va convocar una manifestació el diumenge 28 de juny, des de la Plaça de Catalunya de Barcelona fins al Parlament, a la que va assistir unes 3.000 persones, per denunciar el vet que han imposat CIU, PP i PSC a la proposta de llei per debatre al Parlament sobre els conreus i els aliments transgènics, en contra del procés participatiu en què més de 105.000 ciutadans i ciutadanes de tot Catalunya donaven suport a la Iniciativa Legislativa Popular per demanar la prohibició dels conreus transgènics d’ús agrícola, l’etiquetatge exhaustiu dels aliments reproduïts amb OGM, una moratòria al desenvolupament de transgènics i la investigació indenpendent dels seus efectes sanitaris i ambientals. CIU, PP i PSC actuen doncs units per aturar el procés de participació democràtica sobre conreus agrícoles amb manipulació genètica.

Finalitzada la manifestació, 5 membres de Som Lo Que Sembrem van iniciar una vaga de fam en una autocaravana al costat del Parlament, postura que volien mantenir fins al 2 de juliol, dia en que el Ple del Parlament que havia de decidir el futur la ILP per una Catalunya Lliure de Transgènics.

Catalunya ocupa el segon lloc en la producció de conreus transgènics a Europa. Les plantes transgèniques d’ús agrícola són propietat d’un grapat de gegantines corporacions agroindustrials, contaminen els conreus, acaben amb les varietats pròpies del país i fan inviable l’agricultura ecològica. Nombrosos estudis científics adverteixen dels seus seriosos riscos per a la salut. El blat de moro Mon 810, propietat de Monsanto i prohibit a França, Alemanya, Austria, Suïssa, Grècia, Hongria i Romania, es continua promocionant a les nostres terres.

Davant d’aquesta situació, emparant-se en l’Estatut d’Autonomia i seguint els passos establerts legalment, la plataforma Som lo que Sembrem va presentar al Parlament de Catalunya una proposició de llei per demanar la prohibició dels conreus transgènics d’ús agrícola, l’etiquetatge exhaustiu dels aliments produïts amb organismes genèticament manipulats, una moratòria al desenvolupament de transgènics i la investigació independent dels seus efectes sanitaris i ambientals.

En un procés participatiu de gran abast, més de 105.000 ciutadanes i ciutadans de tot Catalunya van donar suport a la Iniciativa Legislativa Popular. Ara, les cúpules de CIU, PP i PSC han respost a la voluntat popular presentant esmenes a la totalitat de la proposició en un intent de vetar el debat parlamentari sobre conreus i aliments transgènics. Això suposa un menyspreu cap als ciutadans i cap als 60 municipis, 4 comarques i molts simpatitzants i càrrecs locals d’aquests partits favorables a la Iniciativa.

En lloc de posar-se del costat de l’Europa democràtica, dels països i les regions que protegeixen els seus ciutadans i defensen el seu patrimoni agrícola i ambiental, CIU, PP i PSC s’alineen amb grans multinacionals amb un llarg historial de pràctiques nocives i de cerca de beneficis privats per sobre de qualsevol altra consideració.

La societat catalana té dret a un treball parlamentari sobre les implicacions dels conreus i els aliments transgènics per a la salut, el medi ambient i la sobirania alimentària de les generacions presents i futures. Per ètica democràtica i sentit comú, demanem la retirada de les esmenes a la totalitat i la llibertat de vot per als parlamentaris d’aquestes formacions.

Enmig del desencant polític que estem vivint en els darrers temps, PSC, CiU i PP han iniciat els tràmits per avortar la Iniciativa Legislativa Popular sobre Transgènics de la Plataforma ‘Som lo que Sembrem’. Així pretenen respondre a la preocupació activa de la societat catalana per la seguretat alimentària, el medi i el futur de la pagesia tradicional.

Per intentar evitar aquesta maniobra antidemocràtica, humiliant i del tot irresponsable, necessitem la vostra implicació. Depèn de la vostra participació que aconseguim fer visible la demanda social d’un nou model alimentari, sanitari i pagès.

Més terra sobre les fosses

Pep Juárez

L'admissió a tràmit, per part del Tribunal Suprem, de la querella contra el jutge Garzón presentada pel grup feixista Manos Limpias (“digues-me del que presumeixes...”), suposa un altre alarmant símptoma de la feble salut democràtica que patim. Com he escoltat dir, és tremend que el primer imputat judicialment en aquesta matèria sigui algú que, més enllà dels seus desvaris estel·lars, i dubtoses i contradictòries actuacions, va intentar obrir unes fosses amb milers de cossos de demòcrates assassinats, mentre que encara no s'ha dut davant els tribunals a cap dels qui van omplir aquestes fosses de cadàvers.

Tot aquest assumpte no solament deixa a les clares que l'ombra del “atado y bien atado” del dictador és molt allargada, fins al punt que, després de més de trenta anys de la teòrica “transició democràtica”, encara hagi jutges, com els del Tribunal Suprem, que desenvolupin la seva tasca en sintonia amb la dictadura assassina. També, i és necessari assenyalar-lo, deixa en una patètica nuesa a l’anomenada “Llei de la Memòria Històrica”, votada en el parlament, entre d’altres, per partits d'esquerra (també teòrica) com PSOE i IU a l'octubre de 2007, i ratificada en el Senat al desembre d'aquell any.

Per intentar acontentar a tiris i troians, els redactors, i els diputats i senadors que van votar aquella Llei, es van oblidar (se suposa que a consciència) entre d’altres coses, de temes tan cabdals com l'anul·lació de les sentències franquistes, permetent d'aquesta manera que encara avui siguin considerats legalment com a delinqüents tots els demòcrates jutjats, condemnats i moltes vegades assassinats, a través de processos ignominiosos. Per aquest motiu, avui dia, moltes persones com Francisco Granado, Joaquín Delgado, Joan Peiró o Salvador Puig Antich segueixin sent “culpables”, als ulls d'aquest anomenat ”Estado de Derecho”.

D'igual manera, als responsables d'aquesta Llei de (des)Memòria Històrica semblen no molestar-los la presència pública del franquisme en els nostres carrers, places i parcs. També amb voluntat de mitges tintes, la Llei permet la no-desaparició de determinats símbols feixistes. Fins i tot des d'administracions governades per aquesta suposada esquerra es conserven monuments que constitueixen autèntics insults a la democràcia. Sembla clar que aquest succedani legal no serveix ni com rentat de cara. Com exemples pròxims basti citar la decisió de l'Ajuntament de Palma (centre-esquerra, batlessa del PSOE) de conservar el monument de la Feixina (dedicat als “caídos” del creuer Baleares, vaixell des del qual es va massacrar a la població civil indefensa que fugia al febrer de 1937 de la Màlaga assetjada pels feixistes, i enfonsat per l'Armada republicana al març de 1938) o el monòlit de la Plaça de la Porta de Santa Catalina, en memòria de “los Jinetes de Alcalá” (29 oficials de cavalleria colpistes, que es trobaven arrestats en Illetes al juliol del 36, i que van col·laborar en el triomf del cop i en la repressió a Mallorca).

Per si tot això fora poc, l'esmentada Llei “de la Memòria” deixa un enorme buit respecte a les fosses comunes d'assassinats per la dictadura, en la mesura que no responsabilitza a les administracions públiques de la localització, identificació i rehabilitació de les víctimes enterrades en elles. I d'aquells pols, aquests llots. Deixar abandonats en aquesta tasca als familiars i a les Associacions de Recuperació de la Memòria Històrica, a part de ser un acte de covardia política, permet a alguns jutges feixistes, des de privilegiats tribunals, seguir tirant palades de terra sobre les fosses de les víctimes del franquisme.

SALUT I ANARQUISMES

Contra el pensament únic, també l’anticapitalista

Pep Cara (Berga)

Saber distingir amb claredat qui t’explota, qui et controla o qui et reprimeix no vol dir que hi hagi un sol camí per donar resposta en totes aquestes agressions. Massa sovint sota el lema d’unitat se’ns ofereix únicament subordinació. Des de l’anticapitalisme i l’antiautoritarisme hi ha diverses formes de lluita i això no té perquè anar en contra de la “infectació” o de compartir experiències; en canvi sí que s’oposa frontalment al pensament únic i a la subordinació de les unes a les altres. Per tal que no hi hagi massa conflicte la qüestió és ben senzilla: si no comparteixes unes maneres de fer no hi participes però tampoc hi fas ingerències deshonestes ni reprimeixes la “dissidència”. Si això no s’entén —i ara mateix jo m’atreveixo a dir que no s’entén— doncs passa el que passa i estem com estem. A ningú li hauria d’estranyar que hi hagi gent que aposta per anar a les eleccions per canviar les coses —tot i que molts dels què ens diem anarquistes no ens ho creguem pas— ni tampoc hauria de sonar estrany que altres no ens creguem de cap manera aquests vells mètodes i que advertim que són una falsa drecera.

La Marxa-Homenatge als Maquis ja ha començat i tornen a ser molt destacables, com ja és costum els darrers anys, tot el que es fa a ponent; els trinxats, ja se sap. També hi haurà actes a Vilanova, Sallent, Berga, Manresa, Sants, etc.

A Girona ja es van fer en el marc d’unes jornades llibertàries. A Kan Kolmo el passat 31 de maig vam parlar sobre el maquis i la resistència llibertària al franquisme. Un col·loqui molt aprofitat en un espai okupat super xulo: hort, vivendes, centre social i tot al bell mig de Girona, d’aquesta ciutat tant “super pija” que els hi han fet. Espero que duri molt Kan Kolmo, ja que tenen un projecte que val molt la pena. Tant la gent de Kan Kolmo com la de Can Rusk han de patir un control diari exagerat, segurament deu ser el preu de voler capgirar el sistema en una ciutat tant d’ordre i tant rica com és Girona.

Amb tot això, el dia 13 de juliol a l’Audiència Nacional de Madrid jutjaran la Núria i en aquest mateix mes a l’Alfonso —no als mossos— per allò del Kutoban. La Núria és acusada pel fiscal de col·laboració amb banda armada i li demanen 5 anys de presó, 6.500 euros de multa i 15 anys d’inhabilitació absoluta. El màxim exponent de l’absurd i la repressió estatal. Ànims i sort companyes. Salut i anarquia

TORNEM-HI

Militarisme, sí gracies!!

Pau Gomis

En sols una setmana s'han succeït tres noticies decebedores. Primer, la compra de 46 míssils de creuer Taurus, 57,59 milions d'euros. Per defensar-nos de què? De qui? Per convertir-nos en el segon usuari més important d'Europa, després d'Alemanya. Havent fet la compra calia provar els engendres i en van llençar dos a un polígon de tir a Sudàfrica. Només el lloguer de les instal·lacions costava 631.359 euros, xifra a la que cal sumar el cost dels míssils i el desplegament militar adient.

La següent notícia decebedora és que es malbaraten 46 milions d'euros, en estavellar-se dos avions F-18 en unes maniobres a les illes Canàries, sortosament no hi ha víctimes... Sense comentaris.

I després, la ministra Chacón anuncia què enviarà 532 soldats més a l'Afganistan. Sols la despesa d'aquest enviament pujarà 44 milions d'euros. I això és només la punta de l'iceberg, ja que la despesa militar no disminueix mai. Mentre la població assisteix muda al tancament d'empreses i a l'augment de l'atur i de la necessitat, el govern socialista no escatima els diners ni per l'exèrcit, ni per la banca.

No oblidem que una de les causes desencadenant de la crisi, junt amb el pic del petroli i l'esclat de la bombolla immobiliària, és la guerra contra el terrorisme què van iniciar els EUA, i d'altres països, entre ells Espanya, després de l'11 de setembre de 2001. Les guerres preventives de l'Afganistan i l'Iraq han acaparat una quantitat de recursos a nivell mundial. Així aquests diners són recursos perduts que s'haguessin pogut dirigir a d'altres sectors.

El cost d'un hospital es podria assumir amb els diners "estavellats" dels dos F-18. La despesa d'un míssil Taurus seria suficient per alimentar 2.500 persones durant un any.

Qui sí té interessos són empreses vinculades al sector armamentista, com Navantia, Arpa, Expal, ITP, ISDEFE i INTA. També són molts els bancs que inverteixen en aquest sector (Santander, BBVA, Cajamadrid, etc). Mentretant, s'omplen les oficines de desocupació. Les parròquies reparteixen aliments a milers de persones, molts municipis fan mans i mànigues per a crear ocupació, els petits comerços tanquen, les famílies no poden pagar les hipoteques, tota ajuda és poca perquè les persones més febles econòmicament puguin mantenir-se surant, l'angoixa, l'incertesa i la desesperació s'estan instal·lant entre la població... però el ministeri de la Guerra segueix malbaratant els diners de tota la ciutadania.

El desallotjament del KOP-Alta Tensió es posa en marxa

Directa Baix Llobregat

El jutjat número cinc del Prat de Llobregat ha iniciat el procés de desallotjament del Kasal Okupat del Prat (KOP). Un cop arxivada la denúncia per la via penal de l'empresa Fecsa-Endesa -propietària de l'espai de l'antiga central elèctrica de la població-, el procediment per la via civil consisteix en l'aplicació de la llei hipotecària contra els ocupants. L'assemblea de l'espai okupat considera que els deixa sense cap dret de defensa legal en posar com a condició prèvia per oposar-se a la demanda de desnonament el pagament d'una caució monetària proporcional al preu en què està taxat el local. Aquesta via, aplicada actualment al CSO Bankarrota de Cornellà i l'any 2004 al CSOA Hamsa de Sants, comporta una eina judicial "perfecta" per administracions, empreses i multinacionals afectades per processos d'okupació, en prioritzar la capacitat econòmica dels demandants i denunciats per sobre de qualsevol altre condicionant.

L'assemblea afirma que "s'evidencia el desequilibri de criteris i la legitimació d'una justícia només per a rics" doncs en el cas del KOP-Alta Tensió, a aquesta indefensió legal s'afegeix el fet que tot el procés té com a objectiu el desallotjament dels okupants per enderrocar l'espai gràcies a un pla urbanístic posterior a l'okupació a l'entorn de la nova estació del TAV. Així, la intenció de Fecsa-Endesa no és utilitzar l'espai ni rehabilitar-lo, sinó enderrocar-lo i cobrar la indemnització per l'expropiació dels terrenys.

Quinze anys d'okupació al Prat. Sis anys del KOP-AltaTensió

Des de l'any 1994, en que s'okupen les Cases d'en Puig, al Prat de Llobregat hi han existit sis centres socials. El KOP-Alta Tensió va ser okupat el 25 de gener del 2003 per més d'un centenar de persones, el mateix dia en que havien sortit voluntàriament de l'anterior, denominat CSO Monmari, en arribar a un pacte amb els membres del Casal d'Avis que allà s'hi havia de construir. Des de llavors centenars de persones i desenes de col·lectius han generat nombroses activitats donant vida a un espai que portava molts anys abandonat. Els membres de l'assemblea del KOP han iniciat una campanya contra el procés de desallotjament, recollint suports per mantenir l'espai i fent una crida a la solidaritat per defensar-lo i visibilitzar el conflicte social que suposen els espais autònoms i autogestionats, reiterant la necessitat de mantenir els centres socials on desenvolupar les diferents expressions de lluita i dissidència de nombrosos col·lectius i persones.

Breu explicació del procés pel desallotjament del KOP

Assemblea del Kasal Okupat del Prat

El jutjat número cinc del Prat de Llobregat va iniciar el procés de desallotjament del Kasal Okupat del Prat (KOP) ara fa uns mesos. La denúncia de l'empresa Fecsa-Endesa, propietària de l'espai de l'antiga central elèctrica de la població, comportava, un cop arxivada la via penal ara fa uns anys, en l'aplicació per la via civil de la llei hipotecària. Aquesta via judicial ens ha deixat a tots els col·lectius i individus que utilitzem l'espai sense cap dret de "defensa legal", en posar com a condició prèvia per oposar-se a la demanda de desnonament el pagament d'una caució monetària proporcional al preu en què està taxat el local.

Això és el que va succeir el dia 23 d'abril de 2009, quan en el judici pel desallotjament no vem tenir ni tan sols dret a parlar ni defensarnos en no aportar els diners demanats per fer-ho. El judici es va celebrar després d'una sèrie innombrable d'irregularitats en tot el procediment per part del propi jutjat: incompareixença del jutge en la vista prèvia, la pròpia celebració sense haver resolt cap dels recursos presentats pels denunciats, la no citació judicial dels testimonis aportats, etc. Malgrat els esforços per anular el dia del judici per tots aquests condicionants el jutjat va fer cas omís a les nombroses evidències d'irregularitats i el va deixar vist per sentència. Tot això, fa vergonyosament evident el desequilibri de criteris i la legitimació d'una justícia només per a rics.

En el cas del KOP-Alta Tensió, a aquesta indefensió legal s'afegeix el fet que tot el procés té com a objectiu el desallotjament dels okupants per posteriorment enderrocar l'espai, afectat per un pla urbanístic sobre l'entorn de la nova estació del TAV, posterior a l'okupació. Així, la intenció de Fecsa-Endesa no és utilitzar l'espai ni rehabilitarlo, sinó enderrocar-lo i cobrar la sucosa indemnització per l'expropiació dels terrenys, i per això es troben totes les facilitats legals per fer-ho i una justícia parcial al seu costat. La pressió de l'ajuntament en aquest sentit també ha estat determinant, el consistori d'IC-PSC en tot moment vol fer veure que no hi són part implicada, deixant la feina bruta a l'empresa, de sotamà en tot el procés han actuat com a part implicada directament en pressionar a l'empresa per resoldre el més aviat possible el cas a condició de poder aportar l'indemnització de diners públics que els donaran a canvi per la "feina ben feta".

Des de l'any 1994, en que s'okupen les Cases d'en Puig, al Prat de Llobregat hi han existit sis centres socials. El KOP-Alta Tensió va ser okupat el 25 de gener del 2003 per més d'un centenar de persones, el mateix dia en que havien sortit voluntàriament de l'anterior en arribar a un pacte amb els membres del Casal d'Avis que allà s'hi havia de construir. Des de llavors centenars de persones i desenes de col·lectius han generat nombroses activitats donant vida a un espai que portava molts anys abandonat.

Els membres de l'assemblea del KOP estem decidits a defensar l'espai i iniciem una campanya contra el procés de desallotjament, recollint suports i fent una crida a la solidaritat per visibilitzar el conflicte social que suposen els espais autònoms i autogestionats, reiterant la necessitat de mantenir els centres socials on desenvolupar les diferents expressions de lluita i dissidència de nombrosos col·lectius i persones.

A tots aquells que han utilitzat i utilitzen el KOP, als que li han donat vida i als que creuen que aquests espais són necessaris, ha arribat el moment de posar-nos a treballar per defensar-lo. Ara és el moment de la solidaritat. Veniu al KOP i informeu-vos. Entre tots podem aconseguir-ho.

També ens interessa l'Esquerda

Assemblea del Centre Social Okupat i Autogestionat l'Esquerda de Reus
csoaesquerda@yahoo.es

Des del 5 d'octubre l' antiga discoteca Metàl·lic, amb més de 20 anys d'abandó, va ser okupada per a realitzar-hi un Centre Social Autogestionat. Després d'una intensa setmana de neteja on es van treure tones de brutícia i es va adequar l'espai, vam inaugurar l'11 d'octubre amb una xocolata, tallers de pintura per a la mainada del barri, pintada de murals, roda de premsa, una assemblea i concert acústic. Des d'aleshores s'hi han realitzat un bon nombre de tallers (teatre, artesania, sanejament d'armaris emocionals, malabars, "els grans també juguen", castells), videofòrums, xerrades (cicle d'agroecologia, presentació de publicacions com La Panerola i La Directa, solidaritat amb el col·lectiu feminista Cau de Llunes, monedes complementàries …), sopars, concerts i jam's musicals així com jornades de treball per a continuar millorant l'espai.

Políticament l'Esquerda no es manifesta portadora de cap ideologia en concret, tot i que s'escolta bastant el que diuen els veïns de baix a l'esquerra.

El local encara ofereix molt d'espai per continuar-hi col·lectivitzant, gestionant, creant, al servei de totes les persones i associacions que s'involucrin en el seu ús.

Al propietari, PROMYCSA (l'empresa que gestiona el Diari de Tarragona), des d'un principi li vam comunicar la intenció de dialogar per tal d'arribar a un acord, proposta que va ser rebutjada i contestada per part seva amb una denúncia per la via civil. En cap moment el Diari de Tarragona ha fet públiques les seves intencions d'ús d'aquest local, és més, ha dit que no pensa utilitzar-lo per res, la seva única resposta ha estat defensar el seu dret, com a propietari, a desallotjar la casa.

Actualment estem en un procés judicial per via civil on el dia 9 de juny del 2009 tindrà lloc el judici. Després d'aquesta data el Diari de Tarragona podria demanar l'execució del desallotjament i el jutge, atorgar l'ordre d'aquest als Mossos d'Esquadra. Des del col·lectiu obert de persones que gestionen aquest espai considerem que la societat civil de Reus i el Camp, encara hi tenim molt a dir i a fer per tant engeguem aquesta campanya per a que així sigui.

Donem-li la volta. Podem!

Donat que el Diari de Tarragona demostra la voluntat de retornar l'espai al seu anterior ús: cap, ens adrecem a totes les entitats i col·lectius que desitgin recolzar i/o fer servir aquest espai per tal de proposar-vos l'adhesió a la campanya també ens interessa l'Esquerda.

La campanya consisteix en lo següent:

1) Plantejar-se el perquè us interessa aquest espai i per a què el faríeu servir.

2) Estar disposats a que es comuniqui públicament en una roda de premsa i en la mateixa rebre una clau de l'Esquerda.

La clau serà real o simbòlica segons si la voleu utilitzar realment o no. Si us plau, especifiqueu-ho.

Aquesta roda de premsa es durà a terme en el marc d'una jornada popular amb cercavila, mercat d'intercanvi, dinar per a tothom, una mostra de tallers i per acabar una assemblea amb les entitats i col·lectius adherits.

Fins aquí servirà per a que el Diari de Tarragona es plantegi si treu la noticia, si no la treu i com. Si no la treu, segur que altres publicacions ho faran.

A partir d'aquí hi caben moltes opcions. Entre elles, podem ser la força suficient per a que reconsiderin la decisió de desallotjar l'esquerda i pugui consolidar-se com un altre espai de participació directa per al poble, ciutadania, teixit associatiu… en fi, per a la societat local i les persones.

Nou impuls en la campanya pel Karim per evitar el seu empresonament

Alerta Solidària, Coordinadora Antirepressiva del Garraf i Col·lectiu Catalunya

El militant independentista i veí de Vilanova va rebre la confirmació de la sentència, ara ja ferma, que li imposa una pena de 100 dies de presó per la falta d'atemptat i lesions contra un mosso d'esquadra. Subsidiàriament, la condemna substitueix aquests 100 dies en 400 euros de multa. En Karim però, insisteix en que va ser ell qui va rebre els cops dels agents i per tant es nega a pagar la multa.

Es castiga de nou la pobresa amb mesures com aquesta que permeten els qui tenen més diners eludir la presó sense dificultats. És per això, que en un acte de coherència, i com a denúncia del caràcter classista d'aquestes mesures punitives (penes-multa), en Karim ha decidit no pagar la multa i, per tant, l'Estat l'hauria d'emrpesonar durant 50 dies. El dia 1 de juny, l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú va rebutjar la moció de solidaritat presentada pel regidor de la CUP.

Davant de la nova situació, Alerta Solidària, juntament amb la Coordinadora Antirepressiva del Garraf, donem per tancada l'actual fase informativa de la campanya i n'obrim una de nova on la participació i la mobilització prendran el protagonisme.

Durant l'estiu anirem recollint adhesions al nou manifest (redactat expressament per la nova situació de sentència ferma i amenaça mminent de presó) i preparant les properes accions de solidaritat a les quals esteu tots i totes cridats a participar-hi.

D'entrada us demanem que difongueu aquest missatge, alerteu de 'amenaça que recau sobre el Karim i que us adheriu al nou manifest enviant-nos un correu a alertasolidaria@alertasolidaria.org.

El Manifest pel Karim

1. Proclamem la nostra solidaritat amb en KarimAkbih Verdaguer, veí de Vilanova i la Geltrú, militant independentista i sota amenaça de complir 50 dies de presó per haver-se plantat al xantatge de la crisi econòmica i al xantatge d'una multa de 400 euros.

2. Denunciem la injusta situació d'amenaça de presó que ha se suportar el Karim i lamentem que l'Estat vulgui empresonar algú que comet el delicte de no romandre passiu davant les problemàtiques socials que està patint el nostre poble.

3. Remarquem el nostre convenciment que tot plegat és fruit d'un context polític pel qual, les autoritats del país esmercen esforços per silenciar, criminalitzar i si cal, reprimir, aquelles expressions populars que denuncien les conseqüències de l'actual fase econòmica sobre la classe treballadora catalana.

4. Finalment, exigim la no execució de la sentència, ja que som majoria els qui, com en Karim, som culpables de l'únic delicte que aquí es pretén castigar: treballar perquè no siguem els de sempre els qui continuem pagant els plats trencats del sistema capitalista.

Campanya per l'absolució de Núria Pórtulas

Col·lectiu Catalunya

El 7 de febrer de 2007 la Núria Pórtulas va ser detinguda a Girona sota la llei antiterrorista i empresonada durant 4 mesos, d'on en va sortir en llibertat sota fiança. La seva detenció va ser preparada i executada per l'Àrea Central d'Investigació dels Mossos d'Esquadra depenents d'Iniciativa-Els Verds-Esquerra Unida i Alternativa. Actualment s'ha de presentar un cop per setmana i no pot traspassar les fronteres estatals.

El proper dilluns 13 de juliol l'Audiència Nacional la jutjarà sota l'acusació de col·laboració amb banda armada amb una petició fiscal de 5 anys de presó, una multa de 6.500 euros i 15 anys d'inhabilitació absoluta.

Des de la campanya per l'absolució de la Núria es vol implicar el màxim de gent per aconseguir prou pressió social per tombar la petició del fiscal.

Som conscients que la detenció i empresonament de la Núria no va ser una equivocació. La repressió de les persones i moviments combatius (i especialment de les persones que són solidàries amb els preses i preses) no és un error sinó una estratègia del poder per tal de criminalitzar-nos. Des de fa anys, els moviments socials som objecte de detencions arbitràries, identificacions, multes i empresonaments.

Cal la solidaritat als atacs cap als engranatges d'un sistema que en nom del benefici econòmic i del poder explota, humilia, tanca, tortura. Per aquest fet no ens podem oblidar de l'Amadeu, en Franki, l'Omar i tants d'altres represaliats. No podem continuar dient que això són equivocacions. Sabem que és la resposta d'un sistema que utilitza la repressió de forma continuada contra aquelles persones que s'hi enfronten.

Cal actuar per l'abolició de la llei antiterrorista i l'Audiència Nacional; per la desaparició del FIES, l'aïllament i la incomunicació dins les presons; per desemmascarar aquesta pau que es basa fonamentalment amb l'autoritarisme, l'explotació i el domini; perquè en definitiva, encara ens queden moltes (massa) raons per continuar lluitant.

Per això des de l'assemblea de suport seguirem treballant per l'absolució del cas i la llibertat real i sense restriccions de la Núria, la fi de la criminalització de les persones i moviments combatius i concretament de la solidaritat amb les persones preses, i la fi de la impunitat de la que gaudeixen els poders polítics, policials i judicials.

Per rebre informació periòdica escriu a: nurillibertat@elsud.org
Més informació: elsud.org/nuri/

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

El antecedents de la Setmana Tràgica

Ferran Aisa

L'inici del segle XX crea il·lusions de canvi i les lluites obreres retornen a la palestra. El moviment obrer es reorganitza cultural i socialment. Apareixen ateneus, escoles, cooperatives, socors mutus, societats d'ofici, grups d'afinitat, etc. Destaquen l'Escola Moderna, l'Ateneu Enciclopèdic Popular, la cooperativa Flor de Maig, la Previsió Obrera, i, fins i tot, la Caixa que neix amb la idea d'ajudar a socórrer la vellesa dels treballadors. En el camp sindical es produeix l'aparició dels sindicats d'ofici que superen les velles societats de resistència. L'anarquisme obre intensos debats a la premsa llibertària sobre la manera d'organitzar-se, d'actuar i de preparar la revolució. Els sindicats llibertaris deixen de ser hegemònics i comparteixen espai amb organitzacions socialistes, republicanes, catalanistes i lerrouxistes.

En el camp polític triomfa l'esperit del partit radical amb la seva oposició al catalanisme polític i amb el verbalisme demagog dins del camp obrer. La lluita contra el catalanisme, a més, té l'ingredient de la intervenció militar en els fets del "Cu-Cut!" i de "La Veu de Catalunya". El triomf radical a les eleccions i l'atac contra els periòdics catalanistes serà la base de la unitat de les forces catalanes donant pas al naixement de Solidaritat Catalana. Aquesta plataforma la constituiran la Lliga, els partits republicans conservadors i els federalistes. Els obrers, per una altra banda, fomentaran l'aparició de Solidaritat Obrera amb el concurs d'anarquistes, socialistes i republicans d'esquerres. Enmig d'aquest panorama l'Estat espanyol viu una important crisi econòmica, social i política. Les relacions entre Espanya i Catalunya són molt tenses, sobretot per l'actitud governamental davant dels fets anticatalanistes. Malgrat la victòria electoral de Solidaritat Catalana, molt aviat sortirà a relluir l'antagonisme dels grups que formen la plataforma i, definitivament, es trencarà. Mentrestant el moviment Solidaritat Obrera es decantarà cap al costat anarquista. Socialistes i republicans busquen el seu propi camí fora de l'organització sindical, ja sia potenciant la Unió General de Treballadors o creant organismes polítics adients als seus postulats. L'Estat espanyol per combatre la crisi fomenta l'explotació de les mines de fosfat i altres minerals del Riff. La rebel·lió dels magrebís portarà a una nova guerra al Marroc que significarà la matança inútil de molts joves en l'anomenat desastre del "Barranco del Lobo". El govern cridarà els reservistes, tots ells obrers que, com que no poden pagar la quota que els allibera d'anar a fer la guerra, són portats a primera línia de foc. Aquest serà el motiu d'una intensa campanya que desencadenarà manifestacions contra la guerra i que serà l'origen de la Setmana Tràgica de juliol de 1909.

Dinamita de cervell

El dret a llegir

Richard Stallman (*)
Traduït per DL

El camí cap a Tycho va començar per a Dan Halbert en la Facultat, quan Lissa Lenz li va demanar que li deixés la seva computadora. La seva s'havia avariat, i si no la hi demanava a algú no podria acabar el projecte semestral. Ella no s'hauria atrevit a demanar-se-la a ningú, excepte a Dan. Això va situar a Dan davant un dilema. Havia d'ajudar-li, però si li prestava la seva computadora, ella podria llegir els seus llibres. A més de poder anar a presó durant molts anys per deixar que algú llegís els seus llibres, la mateixa idea de fer-lo li va escandalitzar al principi.

Igual que a tot el món, li havien ensenyat des del parvulari que compartir els llibres era repugnant i equivocat, una mica que només faria un pirata. I era molt probable que la SPA (Programari Protection Authority, Autoritat per a la Protecció del Programari) els agafés. Dan havia après en la seva classe de Programari que cada llibre tenia un delator de copyright que informava a la Central de Llicències de qui, on i com ho llegia. (Aquesta informació s'utilitzava per a agafar a pirates de la lectura, però també per a vendre perfils d'interessos personals a comerciants).

La pròxima vegada que la seva computadora es connectés a la xarxa, la Central de Llicències seria informada. Ell, com amo d'una computadora, podria rebre el càstig més sever, per no prendre mesures per a prevenir el delicte. Per descomptat, podria ser que Lissa no volgués llegir els seus llibres. Podria voler la computadora només per a escriure el seu projecte. Però Dan sabia que ella era d'una família de classe mitja, i que amb prou feines podia pagar la matrícula, i menys encara les quotes de lectura. Pot ser que llegir els llibres de Dan fos per a ella l'única forma d'acabar els estudis. Sabia el que era això: ell mateix havia hagut de demanar un préstec per a poder pagar els articles d'investigació que llegia. (El 10% dels ingressos per aquest concepte anava a parar als investigadors que havien escrit els articles. Com Dan pretenia dedicar-se a la investigació, tenia esperances que algun dia els seus propis articles, si eren citats freqüentment, li proporcionarien els diners necessaris per a pagar el préstec). Més tard Dan va saber que havia hagut un temps en el qual qualsevol podia anar a una biblioteca i llegir articles de revistes especialitzades, i fins i tot llibres, sense haver de pagar. Havia estudiants independents que llegien milers de pàgines sense tenir beques de biblioteca del Govern. Però en els anys noranta tant els editors de revistes sense ànim de lucre com els comercials havien començat a cobrar quotes per l'accés a les seves publicacions. Cap a l'any 2047 les biblioteques que oferien accés lliure a la literatura

acadèmica eren un record llunyà. Naturalment havia formes d'enganyar a la SPA i a la Central de Llicències. Eren, per descomptat, il legals. Dan havia tingut un company en la classe de Programari, Frank Martucci, que havia aconseguit una eina il legal de depuració, i l'havia utilitzat per a saltar-se el codi del delator de copyright quan llegia llibres. Però l'hi havia contat a massa amics, i un d'ells li va delatar a la SPA per a obtenir una recompensa (els estudiants molt endeutats eren fàcilment temptats per la traïció).

En 2047 Frank estava en la presó, no per practicar la pirateria de la lectura, sinó per posseir un depurador. Dan va saber més tard que va haver un temps en el qual qualsevol podia posseir eines de depuració. Fins i tot havia eines de depuració lliures, disponibles en CD, o en la xarxa. Però els usuaris normals van començar a utilitzar-les per a saltar-se els delators de copyright, i va arribar un moment que un jutge va estimar que aquest s'havia convertit en el principal ús dels depuradors. Això va provocar que passessin a ser il legals, i s'empresonés a qui els desenvolupaven. Naturalment, els programadors encara necessitaven eines de depuració, però en l'any 2047 els venedors de depuradors només distribuïen còpies numerades, i només a programadors amb llicència oficial, i que haguessin dipositat la fiança preceptiva per a cobrir possibles responsabilitats penals. El depurador que va utilitzar Dan en la classe de programari estava darrere d'un tallafocs especial perquè només ho pogués utilitzar en els exercicis de classe. També era possible saltar-se els delators de copyright si s'instal lava un kernel modificat. Més endavant, Dan va saber que havien existit kernels lliures, fins i tot sistemes operatius complets lliures, cap a la fi del segle anterior. Però no només eren il legals, com els depuradors, sinó que no es podien instal lar sense saber la contrasenya del superusuario del sistema. I ni el FBI ni el Servei d'Atenció de Microsoft anaven a dir-te-la.

Dan acabà per concloure que no podia deixar-li la computadora a Lissa. Però tampoc podia negar-se a ajudar-li, perquè estava enamorat d'ella. Li encantava parlar amb ella. I el qual li hagués escollit a ell per a demanar ajuda podia significar que ella també li volia. Dan va resoldre el dilema fent alguna cosa encara més inimaginable: li va deixar la computadora, i li va dir la seva contrasenya. D'aquesta forma, si Lissa llegia els seus llibres, la Central de Llicències creuria que era ell qui els estava llegint. Encara que era un delicte, la SPA no podria detectar-lo automàticament. Només s'adonarien si Lissa l'hi deia. Per descomptat, si la Facultat sabés alguna vegada que li havia dit a Lissa la seva pròpia contrasenya, seria el final per a ambdós com estudiants, independentment de para quins l'hagués utilitzat ella. La política de la Facultat era que qualsevol interferència amb els mitjans que s'usaven per a realitzar seguiments de l'ús de les computadores per part dels estudiants era motiu suficient per a prendre mesures disciplinàries. No importava si s'havia causat algun dany: l'ofensa consistia a haver dificultat el seguiment per part dels administradors. Assumien que això significava que estaves fent alguna altra cosa prohibida i no necessitaven saber què era. Els estudiants no solien ser expulsats per això. Almenys no directament, Se'ls prohibia l'accés al sistema de computadores de la Facultat, pel que inevitablement suspenien totes l'assignatures. Posteriorment Dan va saber que aquest tipus de política universitària va començar en la dècada dels vuitanta del segle passat quan els estudiants universitaris van començar a utilitzar massivament les computadores. Anteriorment, les Universitats mantenien una política disciplinària diferent: castigaven les activitats que eren nocives, no aquelles que eren simplement sospitoses.

Lissa no va delatar a Dan a la SPA. La decisió de Dan d'ajudar-li els va conduir al matrimoni, i també a qüestionar-se els ensenyaments que havien rebut de petits sobre la pirateria. La parella va començar a llegir sobre la història del Copyright, sobre la Unión Soviètica i les seves restriccions per a copiar, i fins i tot la Constitució original dels Estats Units. Es van traslladar a Lluna City, on van trobar a uns altres que també s'havien apartat del llarg braç de la SPA. Quan la revolta de Tycho va començar en 2062, el dret universal a la lectura es va convertir en un dels seus objectius principals.

(*) Aquest text ha estat pres de "La ruta cap a Tycho", una col lecció d'articles sobre els antecedents de la Revolució Lunar, publicada a Lluna City, en l'any 2096.

Nota de Richard Stallman (*)

El dret a la lectura és una batalla que es lliura en els nostres dies. Encara que poden passar 50 anys fins que la nostra forma de vida actual se suma en la foscor, moltes de les lleis i pràctiques descrites en aquest relat han estat proposades, ja sigui pel govern de Clinton, a EEUU o per les editorials. Només hi ha una excepció: la idea que el FBI i Microsoft tinguin (i ocultin) la contrasenya d'administració de les computadores. Aquesta és una extrapolació de les propostes sobre el xip Clipper i altres propostes similars de custòdia de clau (key-escrow) del govern de Clinton, i d'una tendència que es manté des de fa temps: els sistemes informàtics es preparen, cada vegada més, per a donar a operadors remots control sobre la gent que realment utilitza els sistemes. La SPA, que en realitat són les sigles de Programari Publisher's Association (Associació d'Editors de Programari), no és avui dia, oficialment, una força policial. No obstant això, oficiosament, actua com a tal. Convida a la gent a informar sobre els seus companys i amics. Igual que el govern de Clinton, promou una política de responsabilitat col lectiva, en la qual els amos de computadores han de fer complir activament les lleis de Copyright, si no volen ser castigats. La SPA està amenaçant a petits proveïdors d'Internet, exigint-los que permetin a la SPA espiar a tots els usuaris. Molts proveïdors es rendeixen quan els amenacen, perquè no poden permetre's litigar en els tribunals (Atlanta Journal Constitution, 1 d'octubre de 1996, D3.) Almenys un proveïdor, Community Connexion de Oakland, Califòrnia, va rebutjar l'exigència i actualment ha estat demandat. Es diu que la SPA ha abandonat aquest plet recentment, encara que pensen continuar la campanya per altres vies. Les polítiques de seguretat descrites en el relat no són imaginàries. Per exemple, una computadora en una de les Universitats de la zona de Chicago mostra en la pantalla el següent missatge quan s'entra en el sistema (les cometes estan en l'original en anglès): "Aquest sistema només pot utilitzar-se per usuaris autoritzats. Les activitats dels individus que utilitzin aquest sistema informàtic, sense autorització o per a usos no autoritzats poden ser seguides i registrades pel personal a càrrec del sistema. Durant el seguiment d'individus que estiguin usant el sistema inadequadament, o durant el manteniment del sistema poden ser seguides també les activitats d'usuaris autoritzats. qualsevol que usi aquest sistema consenteix expressament aquest seguiment i és advertit que si aquest seguiment revela evidències d'activitat il legal o violacions de les ordenances de la universitat, el personal a càrrec del sistema pot proporcionar les proves fruit d'aquest seguiment a les autoritats universitàries i/o als agents de la llei. Aquesta és una aproximació interessant a la Quarta esmena de la Constitució d'EEUU: pressiona a tot el món a la bestreta perquè cedeixi en els seus drets.

Aquest article va aparèixer en el número de febrer de 1997 de Communications of the ACM (volum 40 numero 2).

Joan Fuster, la mesura de totes les coses

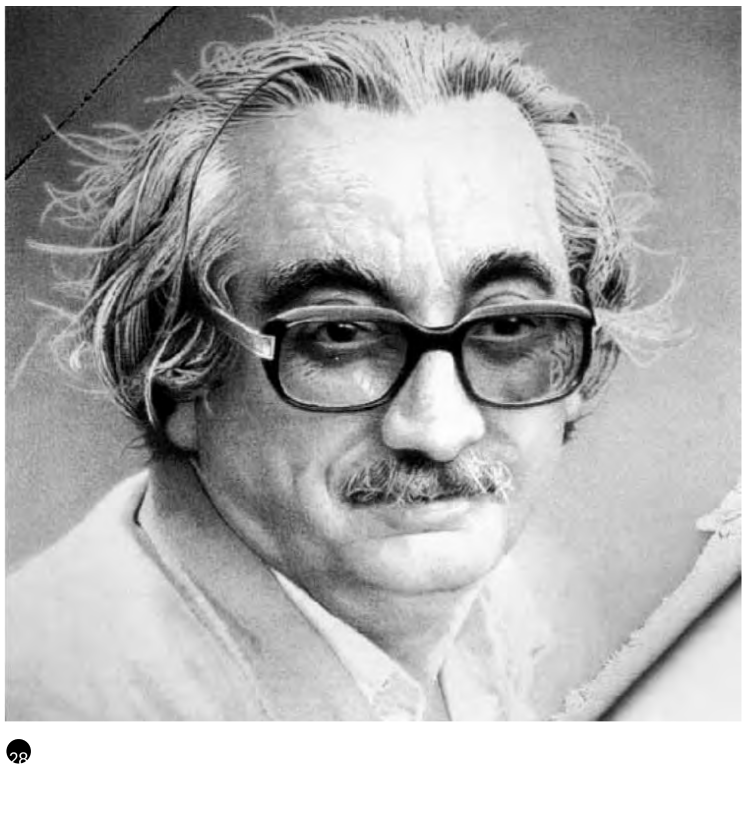
Josep Llunas

Diu Raimon, la veu i el crit del país, que "Ell em va descobrir el país"; segons Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de dalt, ell "ha estat un dels sostenidors, dels que han aguantat la llengua i la cultura catalana"; l'editor Josep Maria Castellet afirma que "difícilment trobarem a la segona meitat del segle XX una altra figura d'una influència tan gran sobre la literatura dels Països Catalans"; l'escriptor Josep Iborra afirma que a ell "no hi ha ningú que el pose en dubte com a escriptor"; el lingüista Vicent Pitarch deixa anar que ell "és l'intel lectual més lúcid que hi ha hagut en tot el País Valencià al llarg del segle XX" (i un dels dos o tres dels Països Catalans, afegeixo jo); la seva obra "no és un document d'època, sinó d'actualitat" afirma el filòleg Antoni Seva; quan morí, Andreu Alfaro comprengué que s'havia quedat orfe "perquè havia perdut la persona amb qui jo em confessava cada setmana"; i Lluís Llach reconeix que ell "ens va obrir les portes d'una catalanitat molt més complexa, molt més àmplia, molt menys egoista, molt més plural, molt diferent".

Són algunes de les respostes a les trenta-tres entrevistes que conté el llibre-dvd "Ser Joan Fuster". Tres-centes setanta pàgines editades per Albert Montón, Francesc Pérez i Moragón i Nel lo Pellicer sobre una idea del darrer, amb les entrevistes completes i un reportatge en dvd del realitzador Llorenç Soler produït pel Taller d'Audiovisuals i la Càtedra Joan Fuster de la Universitat de València. Cal recordar que Soler va ser el director d'un altre grandíssim reportatge sobre aquest país que és el nostre: "Del roig al blau. La transició valenciana".

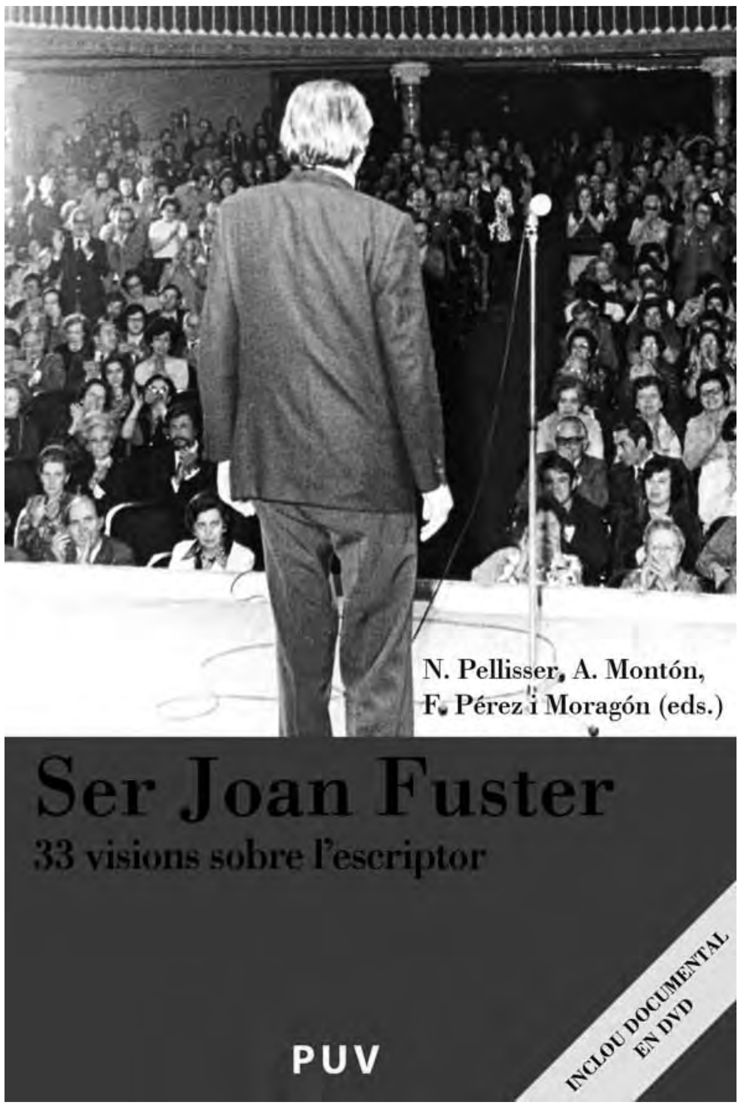
L'edició d'aquest llibre-reportatge és una molt bona excusa per tornar a treure a la llum l'obra de Joan Fuster, els seus llibres, les seves idees i la seva actitud. I ho és perquè des que va morir al 92 fins ara la seva figura ha tingut una desigual valoració i va camí de convertir-se en "allò que va ser"o "allò que tal vegada s'esdevingué". El reconeixement a l'intel lectual i a l'home cívic crec que no han estat suficients, sobretot fora de l'àmbit estrictament valencià. És a dir que si Fuster hagués estat barceloní i hagués fet una tasca equivalent (adequada, és clar, a un context molt diferent al valencià com és el principatí) avui tindríem Fuster fins a la sopa i avui tenim Fuster només si el busquem i a vegades ni així. A Fuster el recorden bàsicament els habitants conscients del País Valencià, nacionalment i lingüística, i quatre més a la resta dels Països Catalans, en àmbits lingüístics, universitaris i d'historiadors. Alhora, en determinats ambients nacionalment conscients, el pensador de Sueca ha passat de ser un assagista que esperonava la crítica i l'autocrítica a convertir-se en una icona intocable, en un dogma més. I ja sabem que les icones només serveixen per ser adorades, per rendir-los tribut i reverència. Les icones no parlen i, en alguns casos com en aquest, no cal ni llegir-les, alhora que els seus fidels més fidels deixen anar un simple discurs monòton i irrebatible per explicar-lo a "les masses" que el Montaigne català mai no admetria com a propi i ni tan sols inspirat en ell.

Va ser a Sueca (a la Ribera Baixa) on, el 23 de novembre del 1922, naixia Joan Fuster i Ortells. Ni el seu voltant familiar i d'amistats (amb un pare que va passar de ser líder dels carlins locals a primer alcalde franquista de la població sense deixar de fer imatges de sants) ni els seus estudis de Dret feien presagiar el cap tan ben moblat en múltiples facetes que aguantava una ossada més aviat poc farcida com era la seva. El cap, diguem-ho tot, se'l va moblar ell mateix amb l'adquisició d'una immensa biblioteca que ho incloïa gairebé tot. I el desig de saber va ser l'autèntic motor que conformà la seva vida i els seus textos.

Des de Sueca, Fuster bastirà una obra assagística de primera línia, construïda a partir de milers de lectures i l'assimilació i les bones digestions dels clàssics grecs, de la filosofia occidental i de la literatura catalana de tots els temps, amb una especial atenció als autors valencians. Tot això passat pel seu tamís antidogmàtic. De cada un d'aquests apartats, l'autor en traurà les parts més racionals i, sobretot, les que posen l'ésser humà i la raó en el centre, alhora que en literatura aprofundirà en el coneixement d'autors i obres que fins a ell, en molts casos, no havien estat estudiats. La seva obra ressegueix els grans autors però també aquells que escriuen en els períodes històrics en què la llengua catalana ha estat més malament a nivell d'ús per una classe o altra. Il lustrat, positivista i humanista, la seva veu esdevindrà referent a tots els nivells i llibres com "El País Valenciano", "Qüestió de noms" o "Nosaltres es valencians" passaran a ser considerats, per activa i per passiva, primer revulsius i després clàssics per diverses generacions que, primer des de la universitat i després des d'arreu, feien ressorgir les ganes de llibertat en la recta final del Franquisme.

Ara bé, més enllà d'aquests llibres esdevinguts autèntiques barricades intel lectuals pel que suposen de revulsiu i per l'enfrontament amb els sectors més immobilistes i espanyolistes de la societat valenciana del moment, Fuster té una obra amplíssima que va des dels aforismes, en què excel leix, fins a l'assaig de reflexió cultural i lingüística amb obres com "El descrèdit de la realitat" o "Les originalitats" i "Babels i Babilònies". Personalment, però, l'obra amb què em va obrir el cap al que deia i a com ho deia és el seu "Diari", escrit entre 1954 i 1960. Penso que a banda de molts temes que després esdevindran autèntics estudis a fons, el "Diari" té la virtut de donar-li una total llibertat en l'expressió. Fuster sempre és lliure escrivint, però en aquestes pàgines ho és encara més i en la seva lectura hi trobem un escriptor irreverent, sincer i cultíssim; jo diria que és l'obra que més l'apropà a un dels seus principals referents, Michael de Montaigne. Alguns dels apunts que hi deixa em mereixen una estima especial, per exemple el del 23 de gener del 52, quan diu que "ser lliure" equival, aproximadament, a "no haver d'obeir". És el Fuster més llibertari, i que em perdonin el mot les doctes patums universitàries i els regionalistes catalunyescos conservadors. Per mi, Fuster és un pensador llibertari exactament en el sentit que jo dono a la paraula: aquell que defensa la llibertat en tota la seva amplitud, començant per la defensa dels altres, els que per condicionants diversos no saben ni tan sols què és la llibertat; i ho fa amb la raó com a arma, conscient alhora dels greus desequilibris que el seu exercici pot comportar. En els diaris, Fuster reinterpreta al marquès de Sade, Chateaubriand, Erasme, els existencialistes -sobretot Sartre i Camus tot i que no només- i, el 29 de març de 1953, celebra el quatre-cents aniversari de la mort de François Rabelais amb un text en què el Fuster més gasiu i càustic es mostra totalment despullat i com el que és: un humanista amb totes les conseqüències, fins i tot amb aquelles que incomoden els amos i el món de l'alta cultura, uns espais que en aquell moment no coneixia tan de prop com anys després.

Amb l'arribada de la democràcia formal a l'Estat espanyol, Fuster rebria el reconeixement general de polítics i intel lectuals d'esquerres, alhora que era víctima de l'extrema dreta amb dos atemptats amb bomba i del rebuig d'àmplies capes de valencians i valencianes espanyolitzats i folklòrics que passaven a considerar-lo el seu enemic número u. Aquesta posada en el centre de la diana de les ires d'una part de la població era conseqüència d'una campanya dirigida contra la seva obra i contra qualsevol rastre de racionalitat, producte de les manipulacions finançades i expressades per una part important del poder polític i mediàtic. Algunes de les seves postures més intel lectualistes ajudaven a aquest enfrontament que avançarà en els anys vuitanta al País Valencià de la mà d'UCD, de grups regionalistes blavers i de l'extrema dreta; i que avui encara dura. Aquesta campanya antifusteriana l'obligà a buscar nous periòdics on guanyar-se la vida quan els del País Valencià el feren fora. Aleshores, fou acollit per la premsa "cotonera" catalunyesca i visqué un anys dels seus articles que publicà a "El Correo Catalán".

Als anys vuitanta i principis dels noranta del segle XX, Joan Fuster rebrà el reconeixement unànime del món de la cultura i de la Universitat, alhora que d'una part important de la classe política valenciana més o menys d'esquerres, que alhora que l'admira s'aparta de les seves propostes cada cop de forma més clara. Havia escrit ja la majoria dels seus grans assajos i havia recorregut un camí llarg i ple d'obres destacades, rellegibles avui encara i per molts anys com "Cansar-se d'esperar" o "El descrèdit de la realitat",

El 1992, als setanta anys, Fuster mor i deixa darrere seu una obra que serà reivindicada només en part i que encara ara no podem llegir sencera, malgrat al mercat tinguem volums solts de dues propostes incompletes d'Obra Completa.

Joan Fuster és un exemple clar de com va aquest país -aquests països- que té nom plural i que pren forma a voltant de l'espai on es parla la llengua que li dóna nom: els Països Catalans. Malgrat que la llengua és l'element que configura la literatura, en què s'inclou l'assaig, l'obra del de Sueca continua sense rebre el reconeixement popular que qualsevol autor en condicions semblants tindria

en un país normal (perdoneu la reconsagrada expressió, però ara em calia). I quan se'l reivindica, en la majoria de casos, es puja Fuster dalt d'un cadafal des d'on se li fan dir dogmes i dogmes com si es tractés d'un autòmat de fira en forma d'oracle grec, ell mateix, en aquest cas mort i de qui es trien frases esparses per confirmar dogmatismes propis.
Ja em perdonareu, però penso que Fuster més que cites el que ens dóna és actitud. Una actitud intel lectual sempre preparada per esperonar el coneixement i el saber, sempre disposada a convertir la raó –i per tant els raonaments- en la qüestió central, fugint del dogma amb l'arma de la crítica sempre preparada per disparar bales d'ironia. Com en el cas de Montaigne, de qui és un destacat receptor i interpretador, Fuster conrea la voluntat de pensar en veu alta, públicament, en el seu cas per regenerar un país que no tenia ni nom, ni història, ni literatura...
No es tracta de posar altars a cap sant ni de vestir de verge immaculada ningú que no era verge ni immaculat (si ho hagués estat, tampoc ho faríem) però sí de reivindicar el pensament de qui ens fa pensar, les idees

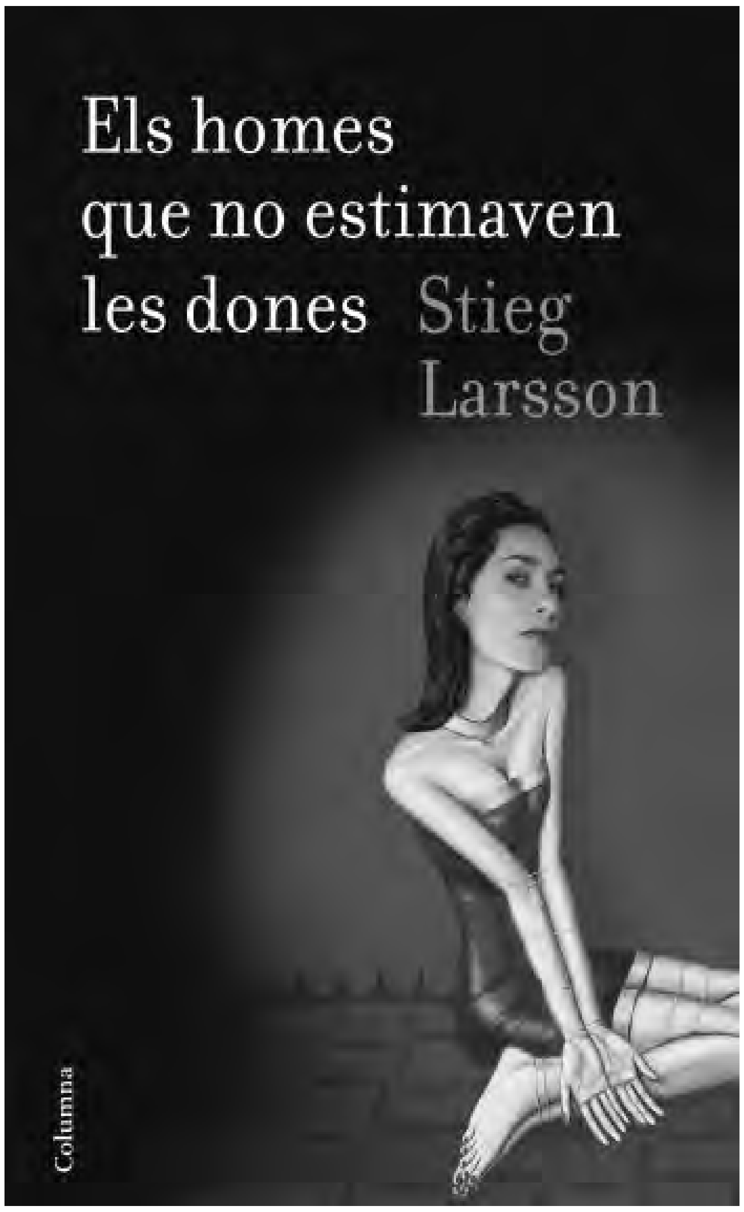

de qui ens esperona a saber i a aprendre, els coneixements de qui ens porta a adquirir-ne, a dubtar de tot, a qui l'amor per la gent portava a esdevenir pensador, a qui abans que res era una persona lliure i culta. Tal com diu a "Ser Joan Fuster" l'exalcalde de València Ricard Pérez Casado, "L'estímul a pensar en llibertat i des de la raó. Això és ser fusterià per mi".
I ja sabeu allò que deia... Bertolt Brech? Hi ha gent que és necessària, una altra que és imprescindible... i tota la pesca... Als Països Catalans, l'únic espai nacional que inclou l'indret on jo visc que parteix de la raó i no de la força de l'Estat o de les seves concessions, l'únic imprescindible és Joan Fuster. No és ell l'inventor de res, ja existíem abans, però sí que és qui ho anomenà, qui ens dóna un nom, i només existeix allò que s'anomena, en aquest cas de forma plural. I me n'alegro que hagi estat un no nacionalista qui hagi anomenat la meva nació, malgrat a alguns tot us sembli igual, aquesta característica és radicalment diferent i és precisament en aquesta diferència on es troba la raó de tot, la mesura de totes les coses: Joan Fuster. Només faltaria! Cristo!

Stieg Larsson, periodisme de combat

Jordi Martí Font

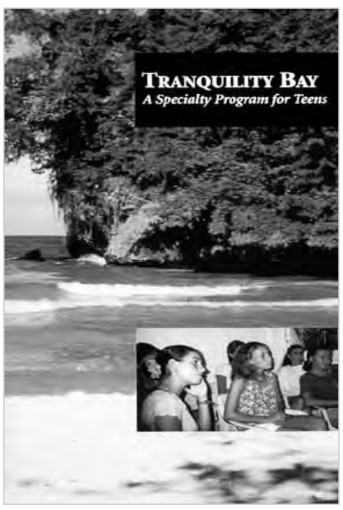
Al metro i al carrer, a totes les llibreries del país i a l'interior de les cases, des de fa uns mesos els llibres de Stieg Larsson són presents tothora i polvoritzen els rècords de vendes un darrere de l'altre. L'edició de les tres novel les que formen de la trilogia Millenium: "Els homes que no estimaven les dones", "La noia que somiava amb un llumí i un bidó de gasolina" i "La reina al palau dels corrents d'aire", ha trasbalsat la indústria editorial europea. En només tres novel les, Larsson ens ha fet visible una Suècia ben allunyada dels tòpics que sovint alguns s'aprenen de memòria per no haver d'estar permanentment oberts a nova informació. Larsson ens apropa al món que hi ha darrere del mirall de la Suècia socialdemòcrata en forma de novel la negra. I ho fa amb un estil àgil i clar, amb un domini de l'argument i els ritmes narratius espectacular, i amb uns personatges peculiars i allunyats també dels tòpics. El resultat són tres artefactes literaris que fan gaudir tant qui hi busca una bona història ben explicada i punt com qui hi vol llegir el retrat decadent i alhora colpidor de les estructures socials del país de la socialdemocràcia. Tant de bo tots els 'best sellers' fossin així.
Larsson, mort d'un infart el 9 de novembre del 2004 just abans que es publiqués la primera de les obres, era un periodista especialitzat en la denúncia i l'elaboració d'informacions al voltant de l'extrema dreta sueca. Als vint anys ja era corresponsal als països escandinaus de la revista anglesa "Searchlight", especialitzada en antiracisme i antifeixisme i ja vivia amb Eva Gabrielsson, la seva companya durant 32 anys que no veurà ni un cèntim de les seves milionàries vendes perquè la seva unió vital era feta sense papers. Larsson i Gabrielsson s'havien conegut als 18 anys en una manifestació contra la guerra de Vietnam. En aquell moment, ell era membre del Partit Socialista i, als anys 80 del segle XX, els dos se'n van anar a viure a Estocolm. Allí, Larsson va treballar, entre altres feines, per a una important empresa de publicitat i com a reporter a la guerra d'Eritrea; alhora, la seva militància política el va portar a ser membre de la Lliga Comunista de Treballadors, que va abandonar al 1987 molest per l'autoritarisme de l'organització.
La seva feina en forma d'articles a la Fundació Expo i a la revista del mateix nom, que havia fundat el 1995 i de la qual n'era el redactor en cap, la va reunir en cinc llibres, sempre com a coautor. Hi tracta àmpliament les relacions dels membres dels moviments racistes i d'extrema dreta amb l''stablishment' suec, de forma especial amb el món industrial i financer. Allí com aquí, els feixistes organitzats fa temps que han deixat de ser una anècdota de cap de setmana per esdevenir una realitat preocupant. De fet, un company seu de professió va ser assassinat amb un cotxe bomba per l'extrema dreta sueca. Seria una bona iniciativa, ara que l'èxit de les tres novel les ha estat impressionant, que alguna editorial s'interessés per traduir els llibres que recullen els articles i les investigacions del periodista, entre els quals destaquen, per exemple, "Extremisme de dreta" i "Els demòcrates suecs: el moviment nacional".
Les tres novel les de Larsson doten els lectors de dos personatges que caldrà posar en la nòmina de candidats a ser els veritables antiherois del segle XXI. D'una banda, tenim el periodista Mikael Blomkvist, que des de la revista "Millenium" es dedica a destapar escàndols financers i que funciona com un alter ego de l'autor. De l'altra, hi ha la Lisbeth Salander, una jove 'hacker' de vint-i-pocs anys, un personatge que segons el mateix autor està inspirat en el personatge infantil i llibertari Pippi Langstrump. Amb ells, la trilogia novel lística també suggereix un camí: l'aliança de la saviesa amb la radicalitat, del pensament reflexiu amb la tècnica i la rapidesa, i de la sensibilitat amb la mala bava... tot per fer front als mateixos a què es va enfrontar Larsson tota la seva vida, feixistes i racistes, tant si porten el cap rapat com si vesteixen vestits cars.

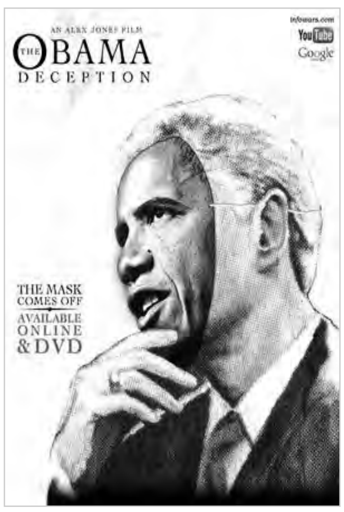
Pel·lícules

EL CUÏRASSAT POTEMKIN
Sergei M. Eisenstein (1926)
El clàssic etern del geni del cinema soviètic. La revolta dels mariners contra els oficials com un preludi de la revolució. Un dels films més influents de la història.

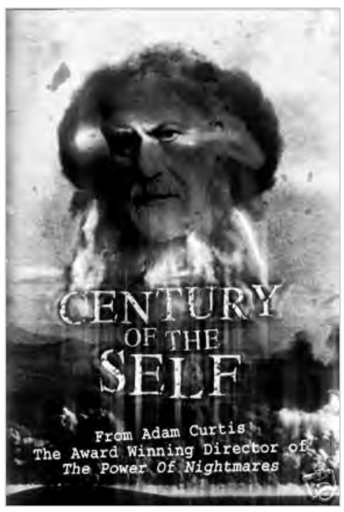
ELS NENS PERDUTS DE TRANQUILITY BAY
M. Verboud i J. Robert Viallet (2007)
Documental sobre els centres als EUA on els càstigs corporals i psíquics formen part de la disciplina imposada per doblegar els joves.

THE OBAMA DECEPTION
Alex Jones (2009)
Aquesta pel lícula manté la tesi que el fenomen Obama és una estafa curosament dissenyada per l'elit financera de Wall Street i la Reserva Federal.

BARAN
Majid Majidi (2001)
La història d'un grup de regugiats afganesos contada a través dels ulls d'un adolescent iranià. No se centra en els aspectes del conflicte polític sinó en el valor de la solidaritat.

EL SIGLO DEL YO
Adam Curtis (2002)
Sèrie documental sobre l'auge i control del consumisme en la democràcia moderna a partir de la persuasió del consumidor amb la idea de la llibertat individual.

> OPINIÓ

Curt de cervell

Sico Fons

Jo sóc una mica curt, i com que sóc una mica curt, necessite que les coses me les facen ben explicades; perquè anem a vore si m'explique jo ara.

Jo em pensava que el simple fet de voler evitar que la llengua i la cultura del teu país (o poble, regió, nació, comunitat o tribu; com vulgueu) desapareguen davant la pressió d'una altra llengua políticament i militar més forta, era una qüestió de moralitat i honestedat cap als teus; o per dir-ho d'una altra manera més clara: defensar allò que has mamat, treballar per la llengua dels teus pares i avantpassats, la del teu carrer, del teu barri, de la teua infància...

Això em pensava jo en la meua ingènua ignorància. Però no, ara resulta que vénen ells, els altres, i amb el seu exquisits i madrinyelíssims modals, em comuniquen que si gose fer o pensar tal cosa, és perquè sóc un intolerant inconstitucional antidemòcrata i també un nacionalista (llegiu ací un bon grapat de connotacions pejoratives i despectives farcides d'indignació) anacrònic.

Ara vénen ells i em diuen, tot insinuant, burletes, que sóc un aixafaterrossos cavasoques (o "paleto", segons la seua exquisida llengua), que he de respectar l'ordre vigent i que al capdavall açò és Espanya –Una, Grande y Libre– i que deixe de ser un somiatruites romàntic. Agraït hauria de sentir-me. I content de poder beneficiar-me dels impostos que paguen TOTS els espanyols (sic!). I que d'on em vénen eixes ridícules vel·leïtats si ara som tots europeus i al que hem d'aspirar és a un món més cosmopolita, natural i sense fronteres (i sense el meu idioma?). A mi em sembla, però, que el cosmopolitisme serà tan boniquet com vulguen ells, però que el considere més aviat com un luxe que només es poden permetre els pobles realment lliures. I que realment, l'única pàtria que reconec és el meu idioma.

I si els esmente que si, deixant a banda el temes de les fronteres, em sent com un estranger en la meua pròpia terra, i que l'únic que desitge, pobre de mi, és poder gaudir d'escoles, televisions, periòdics o llibreries en l'idioma d'ací, ells em repliquen que quins capricis més estranys que tinc i quines ganes de fer la guitza; i que el que haig de fer és deixar-me de frivolitats sentimentals, si no vull que m'acusen de boig nacionalista (torneu a llegir ací un altre bon grapat de connotacions pejoratives i despectives farcides d'indignació), terrorista subversiu, feixista antiglobalitzador i no sé quantes barbaritats més.

Així doncs, vet aquí el motiu de la meua perplexitat: per culpa, sens dubte, de la meua estulta badoqueria, jo em pensava que les meues preocupacions i inquietuds em venien d'un cert respecte ètic envers el meu poble, quan ara va i m'assabente, gràcies a ells, que no són ni nacionalistes, ni terroristes ni intolerants ni feixistes, que en realitat tot açò meu em ve donat per ser jo una mica curtet. Ai, com de trist és no tindre tant de cervell com els altres! Ni diners, ni exèrcits, ni poder...

Guy Debord, viu o mort

Blai Dalmau

Tal com observa Arthur Schopenhauer, la glòria eterna d'un autor excepcional es va formant en la seva posterioritat amb les opinions d'altres autors eminents, que dipositen successivament a la urna el seu vot significatiu. Per això, "per norma general, la gloria és tant més tardana, quant més durable ha de ser, perquè tot el que és exquisit madura amb lentitud" (1). Guy Debord, principal artífex de la Internacional Situacionista, és una figura que probablement passarà a la història com una de les més fascinants del segle XX. Des de finals dels anys 90 fins avui hem vist una crescuda impressionant del interès que desperta la Internacional Situacionista, però especialment la vida i obra d'aquest autor, fet que s'ha materialitzat, entre altres coses, en nombroses edicions de les seves obres, antologies, estudis, projeccions i biografies.

Mentre va ser viu, Debord va condemnar amb duresa l'ordre establert en la seva època, i aquest el va condemnar a ell: "El més indulgent dels segles, que per lo general ha trobat molt bo tot el que se li ha imposat, m'ha jutjat amb molta severitat i encara amb una espècie d'indignació." (2). Debord, com els altres situacionistes, no es contenia en practicar l'art d'insultar, i òbviament, això li va fer guanyar l'animadversió dels receptors del seu menyspreu. Probablement per això, després del misteriós assassinat del seu amic i productor Gérard Lebovici, Guy Debord va ser objecte d'un muntatge mediàtic d'acusació i maledicència, al que ell respongué amb l'opuscle "Consideracions sobre l'assassinat de Gérard Lebovici", on mostra els mecanismes de la mentida periodística i lo infundat de les acusacions sobre la seva persona.

Especialment en els últims temps, qui més qui menys, des d'una

perspectiva o una altra, tothom percep valors eminents en Debord. El que succeeix és que la radicalitat d'aquest personatge extraordinari arriba molt lluny: mentre va ser viu, Debordva refutar totes les valoracions -també les elogioses- provinents de les esferes de l'espectacle mediàtic o de la intel lectualitat establerta en el sistema. Per Debord, o s'està totalment en contra la societat del espectacle o no s'hi està: aquells que pretenen col laborar amb l'espectacle i a la vegada donar-se-les de crítics amb aquest són impostors, o simplement, persones poc intel ligents i coherents, que mereixen certa dosi de menyspreu. Això es pot veure, per exemple, en una de les seves pel lícules: "Refutació de tots els judicis, tant elogiosos com hostils, que s'han fet fins ara sobre el film La Societat de l'espectacle".

No és estrany que les paraules debordianes siguin difícils de mastegar per a molts, que prefereixen ignorar-les, banalitzar-les o mistificar-les. Debord és una pedra a la sabata per l'exercici del poder, de la mentida i el simulacre a gran escala en el societat espectacular. Debord molesta als interessos dominants, que voldrien eludir certes qüestions sobre el sentit de la societat en que vivim. Per això, continuant amb Schopenhauer, podríem dir que:

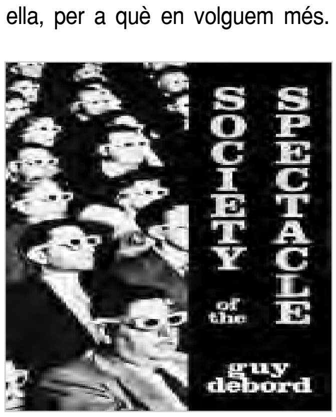
"(...) l'art d'ofegar perversament els mèrits amb el silenci i amb una fingida ignorància, amb l'objecte d'ocultar al públic el que és bo en profit del que és dolent, ja era practicat per la canalla de l'època en que vivia Sèneca, com ho és per la canalla de la nostra i que, tant a uns com als altres, l'enveja els hi tanca la boca."

Han passat quaranta anys des de la escriptura de la principal obra de Debord, però les seves tesis encara són diagnòstics acurats de la malaltia de l'època: l'autocràcia totalitària de l'economia, que en la seva fase més desenvolupada, esdevé espectacle.

Amb i contra el cine

És al 1952 que Debord realitza el seu primer film "Hurlements en faveur de Sade", presentat com una aventura "per un terrorisme cinematçgràfic". Debord té vint anys. És un film sense imatges: pantalles blanques i negres s'alternen a la banda visual, mentre que la banda sonora emet frases dispars, sostretes de revistes, lleis, teoria subversiva… El film provoca l'escàndol en la seva estrena.

Amb Crítica de la Separació, de 1961, Debord ens transporta a la vivència dels primers anys del grup situacionista parisenc, les seves perspectives i opinions sobre la vida i la realitat que els envolta. El film també reflexiona sobre el cinema mateix:"la funció del cinema és la de presentar una falsa coherència aïllada, dramàtica o documental, com a substitució d'una comunicació i d'una activitat absent". És un dels films que millor transmet un dels sentiments bàsics de l'autor: la nostàlgia d'una vida autèntica. Debord vol mantenir la flama d'autenticitat i transmetre'ns gust per ella, per a què en volguem més.

Això ens diu amb vehemència aquesta pel lícula: cal trencar amb la realitat social predominant per trobar el conducte cap a una existència plena, significativa i apassionant. L'última frase del film és una clara declaració d'intencions del que serà la vida de l'autor: "tan sols començo a fer-vos entendre que no jugaré aquest joc".

Resultat difícil trobar en qualsevol altre obra de la segona meitat del segle XX, crítiques tan dures a la vida quotidiana com les que proclama Debord a "In girum imus nocte et consumirum igni". Aquest assaig audiovisual està composat de fortes martellades contra les consciencies acomodades. Debord avisa als primers minuts del metratge: "No faré en aquesta pel lícula cap concessió al públic" i al lega, entre altres raons, que "fos l'època que fos, mai res important s'ha comunicat tractant amb miraments a un públic"(3). Acte seguit el film polvoritza qualsevol possibilitat d'autosatisfacció dels espectadors habituals del cine, mostrant la misèria econòmica, vital, cultural i comunicativa que els caracteritza. Però Debord és un cineasta alhora positiu i crític. Quan ataca l'alienació de la vida moderna, ens adverteix simultàniament de les potencialitats poètiques ocultes dins d'ella. Així, en aquest film hi trobem també passatges emotius i inspiradors, majoritàriament vívides i colpidores memòries de l'aventura situacionista. Cal no oblidar que que les martellades debordianes no són merament destructives, sinó que, com les del escultor, pretenen modelar bellament el seu material: la existència.

NOTES

(1) SCHOPENHAUER, Arthur; Arte del buen vivir, p. 146; EDAF, 1993.

(2) Debord, Guy; *Consideraciones sobre el asesinato de Gérard Lebovici*, Anagrama, 2001, p. 21.

(3) Debord, Guy; *In girum imus nocte et consumimur igni*. Anagrama, 2000, p.13.

Pàgines web

EDUCAR(NOS) FORO DE MADRES Y PADRES LIBERTARI@S

http://www.nodo50.org/educarnos/index.php

Fòrum de debat adreçat als pares i mares que consideren que l'educació en llibertat ha de ser el centre de la formació constant de la infància.No és un web acadèmic sinó d'intercanvi d'experiències, dubtes i recursos,

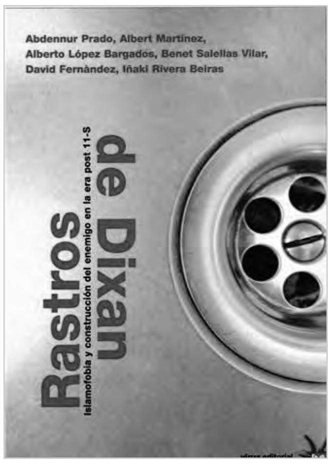
BARRICADA LIBERTARIA

http://ar.geocities.com/barricadalibertariaweb/index.html

Web de difusió de l'ideal anarquista en tots els seus vessants. Conté articles amb biografies dels principals personatges, les organitzacions la literatura, els fets històrics. Força complet.

Llibres

Rastros de Dixan

DIVERSOS AUTORS
Virus editorial, 2009, 144 pàg.

Redacció

Els atemptats del 11 de setembre a Nova York van obrir una era en la qual la denominada «guerra de civilitzacions» i la creació d'un nou enemic que la justifiqués, l'islam, es van convertir en el pretext per a les ocupacions de L'Iraq i Afganistan i per a la febre securitaria en la qual encara cavalquen els Estats occidentals. A l'Estat espanyol, l'atemptat del 11 de març de 2004 a Madrid, que acabaria amb la vida de 191 persones, convertiria la lluita contra el «terrorisme yihadista» en una prioritat. Des de llavors i de forma injusta, la població musulmana passaria a ser sospitosa i víctima potencial d'una legislació antiterrorista denunciada per tot tipus d'organismes de drets humans.
Malgrat que no s'ha tornat a produir un sol atemptat com aquest, el que sí que s'ha multiplicat és una activitat propagandística que dibuixa una imatge simplificada i bel licista de l'islam que connecta amb una islamofobia profundament arrelada en l'imaginari cultural espanyol. Des del 11-M s'han produït 28 operacions contra presumptes cèl lules yihadistes, la majoria basades en una doctrina d'acció preventiva i paranoica. Representativa d'aquesta política és la «Operación Lago», coneguda popularment com del «Comando Dixan», per les pólvores de detergent aportats com prova per la policia, i que ridiculitzaren dit procés.
L'operació que dóna origen a aquest llibre va ser engegada el 19 de gener de 2008 a Barcelona i, segons les filtracions als mitjans de comunicació, amb ella s'havia evitat una massacre similar a les de Madrid o Nova York. Encara que no es van trobar ni armes ni explosius i a pesar de la fragilitat de la investigació policial, des del primer dia els mitjans de comunicació van vulnerar de manera flagrant la presumpció d'innocència dels acusats. Alhora que van sembrar la sospita, publicant notícies sense contrastar, sobre el conjunt de la comunitat musulmana del Raval, de Barcelona i de Catalunya. L'ocupació del centre de l'escena per part de l'anomenat terrorisme yihadista ha servit per a difuminar la complexitat i heterogeneïtat de les persones d'origen, cultura o religió musulmana. Rastros de Dixan pretén comprendre i denunciar els discursos que serveixen per a construir el «tots terroristes» i les pràctiques estatals que violen sistemàticament els drets fonamentals d'aquestes persones, a l'empara d'una islamofobia generalitzada de la qual són causa i efecte.

"La clase obrera hace historia"

PACO ZUGASTI
Fundación Emmanuel Mounier, 2009, 140 pàg.

Redacció

Paco Zugasti és un militant de la CGT de Málaga que dedica bona part de la seva activitat a tasques de formació.
La història del moviment obrer és una història en curs, una història inacabada. El llibre tracta de la llarga lluita de la classe treballadora per aconseguir la seva emancipació de les condicions d'explotació i opressió a que ha estat sotmesa en un sistema -el capitalista- en el que prevalen els interessos materials d'uns pocs per sobre de les necessitats i aspiracions del conjunt de la humanitat.
La història que aqui s'explica, compendiada, és la del vertent llibertari o antiautoritari del moviment obrer a l'Estat espanyol, des dels seus orígens fins a la fundació de la CNT.

"¡Viva la natutaleza!"

JOSEP M. ROSELLÓ
Virus editorial, 2008, 88 pàg.

Redacció

A la fi del segle XIX a la França del positivisme científic i de l'auge del desenvolupament capitalista, sorgeixen, entre els llibertaris, els naturien. La iniciativa parteix d'Emile Gravelle amb la publicació de "L'Etat naturel". Individualment o en col lectiu els naturien no només enaltexen la naturalesa i denigren la civilització, també viuen o experimenten formes acords amb el seu pensar. Entre els seus principis hi figuren: que la misèria no és inevitable; que amb la sola producció natural del sòl s'obté l'abundància; que la salut és la condició normal de la vida; que els mals físics (epidèmies, malalties i deformitats) són obra de la civilització.

"Menorquins a Mauthausen"

MIQUEL A. LIMÓN, JOAN F. LÓPEZ i XICU LLUY
Ses Voltes (CGT Balears), 2009, 78 pàg.

Redacció

Primer llibre publicat per Ses Voltes, projecte editorial de la CGT de les Illes Balears, inclou dos treballs, "Guerra civil i exili: menorquins entre l'horror de dos exterminis" i "Contra els pous de l'oblit", així com un apèndix documental amb la relació nominal dels menorquins deportats a Mauthausen. El llibre vol cobrir un biut deixat per l'escàs interés mostrat per les institucions democràtiques menorquines per rememorar l'holocauts nazi, el terror feixista i la barbàrie franquista.
Ses Voltes vol ser un espai per a la utopia i la reflexió crítica, que comença a caminar des de Menorca.

Revistes

NOTICIA CONFEDERAL
www.cgtpv.org /
Publicació de la CGT del Pais Valencià. Ofereix l'actualitat sindical i social.

EL LIBERTARIO
www.nodo50.org/ellibertario
Revista llibertària que s'edita a Venezuela i conté idees i propostes d'acció.

SOLIDARIDAD
www.iww.org/es
Revista internacional del sindicat IWW (Treballadors Industrials del Món),

EN VEU ALTA
www.enveualta.wordpress.com
Publicació intermitent que publica la Xarxa Anarquista i es pot descarregar al web.

> L'ACRATOSCOPI

Rambo no es troba el cervell: els Talibans no eren amics?

Jaume Fortuño

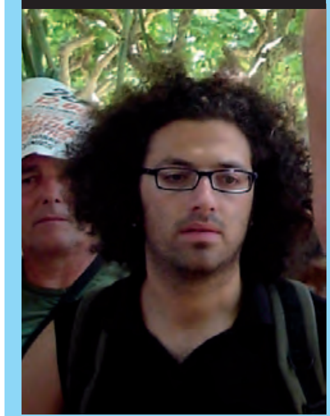
Al 1982 Rambo era el més anabolitzat dels milers de soldats que havien tornat del Vietnam amb una salut mental destrossada i incapaços de refer la seva vida. A la segona part (1985) torna a defensar la llibertat i la democràcia pel món en alliberar presoners americans que encara restaven capturats pels "charlies" (vietcongs), una tasca elogiada pel president Ronald Reagan que veié en Rambo "un lluitador dels republicans" i una icona per mitificar el trauma del Vietnam, "aquella guerra que no ens deixaren guanyar". Fins a avui el sexagenari Stallone intenta desmarcarse dels entusiastes comentaris de Reagan: "Rambo és neutral", "les pel·lícules són violentes perquè la guerra és així" ens diu l'actor, un home que tampoc sobresurt per la seva intel·ligència. Però als meravellosos 80 amb tots aquells Chuck Norris i Equipo A, a l'època on la guerra freda es resolía a cops de puny en un ring entre Rocky Balboa i Ivan Drago, durant aquells anys feliços no s'havien de donar tantes explicacions per defensar l'intervencionisme militar dels EUA i lloar l'americà armat que defensa la llibertat a trets. Rambo III (1988) fou la pel·lícula més violenta de la historia amb 221 actes violents i 108 morts. Però el que resulta curiós és una trama argumental que s'ha convertit en una broma involuntària perquè Rambo és enviat a l'Afganistan per ajudar els muhaidins a combatre als rusos i l'amenaça comunista, i lluita colze a colze amb els que un parell d'anys més tard instituirán el règim talibà.
"Alexandre 'El Gran', Gengis Khan, Anglaterra y Russia van voler conquerirnos, però mai vam ser vençuts" explica l'amic afganès de Rambo, que podria semblar el mateix Bin Laden de jovenet, i acte seguit l'heroi americà li fa saber com d'orgullós se sent d'estar amb guerrers tan valents. Aquests diàlegs de rabiosa actualitat, les imatges de repartiment armes entre els afganesos, l'assetjament als russos amb l'ajuda dels amics talibans i la mort de desenes de sanguinaris comunistes són una delirant lliçó d'història amb la marca del disbarat Made in Hollywood. Fins i tot, al final dels crèdits es diu: "Esta cinta está dedicada a la valiente población de Afganistán y a todos sus guerreros mujaidines, verdaderos heroes de la libertad".
Però els temps han canviat i la prepotència reaganiana ha mutat en un bel·licisme més humanitari; a la quarta part, Rambo ja no va manat per la CIA sinó que es un voluntari que defensa cooperants i missioners. I l'Obama tant demanar col·laboració a Europa per l'Afganistan... perquè no envia l'heroi prejuvilat a Tailàndia de tornada cap allà, a què es carregui a tots els terroristes tan ràpid com va matar a tots els comunistes? Rambo sí que té pebrots, diria Reagan.

GIANNI SARNO, INVESTIGADOR DEL MOVIMENT LLIBERTARI

"L'autogestió s'aprèn practicant-la"

"Altres pedagogs llibertaris són molt coneguts però no així Carrasquer"

> LA FRASE...

"Els objectius de la pedagogia llibertària de Fèlix Carrasquer són l'autogestió i la solidaritat"

"De molt jove, Carrasquer es va quedar cec i aquesta dificultat no el va limitar en la seva tasca de militant anarquista ni de pedagog llibertari, sinó tot el contrari"

Text i fotos:
Josep Llunas

Gianni Sarno és un investigador italià sobre el moviment llibertari dels anys trenta que està escrivint la seva tesi sobre Fèlix Carrasquer i la pedagogia llibertària dels anys trenta.

-Què et va atreure de Fèlix Carrasquer?

-El meu descobriment de Fèlix Carrasquer va ser casual. El meu interès va sorgir llegint uns articles sobre la pedagogia llibertària dels anys trenta. Com molts altres dels mestres llibertaris, ell va ser autodidacta però hi va haver un element afegit que em va interessar. De molt jove, ell es va quedar cec i aquesta dificultat no el va limitar en la seva tasca de militant anarquista ni de pedagog llibertari, sinó tot el contrari. A més, ell no és conegut dins de l'àmbit llibertari italià i crec que seria interessant difondre les seves obres i experiències allí. Altres pedagogs llibertaris són molt coneguts a Itàlia però no així Carrasquer.

-Quines són les característiques d'aquesta pedagogia llibertària en què ell estava immers?

-Ell s'inspira en la pedagogia que comença en Ferrer i Guàrdia però va més enllà, ja que també va estudiar Dewey, Freinet... o sigui que té influències d'altres pedagogies no específicament llibertàries, de les pedagogies que podríem anomenar progressistes de forma general. Ell se les va fer seves i les va adaptar per fer-les sobretot autogestionàries.

Els objectius de la pedagogia llibertària de Fèlix Carrasquer que intentarà posar en pràctica en dues experiències pròpies són l'autogestió -i aprendre a través d'ella- i la solidaritat.

-Quines són aquestes dues experiències?

-Les dues experiències més importants que va tirar endavant, la primera amb els seus germans, són l'Escola Reclus de Barcelona, de 1935 a 1936, i l'Escola de Militants de Monzó, del 1937, durant les col lectivitats d'Aragó. Les seves característiques són semblants, segueixen la tradició llibertària, es basen en la solidaritat, les classes mixtes de nens i nenes, la cooperació... Tal com ja he dit abans, un element seu molt personal i característic és l'autogestió. Ell veu en l'autogestió el fonament de la solidaritat, el fonament de la futura societat.

Mitjançant l'autogestió, els nens i les nenes poden aprendre a autogovernar-se i, com a conseqüència, viure sense autoritat, sense amos. Això ho intenta posar en pràctica a l'Escola Reclus. Allí no hi ha un mestre que sigui l'autoritat, no hi ha classe frontal; els professors hi són per suggerir quan els infants demanen ajuda. Són els nens i les nenes qui s'organitza en grups i trien el seu treball. Són ells mateixos qui organitza el material escolar, el material didàctic, qui gestiona l'escola. L'Escola Reclus estava íntimament lligada al moviment llibertari i neix a l'Ateneu Llibertari de Sants. En aquesta escola hi havia assemblees entre alumnes i mestres, entre mestres i pares... en què es discutien els problemes que hi havia a l'escola i els que hi havia a casa dels infants referents a l'escola.

Un altre tipus d'assemblees era amb els amics de l'Escola i s'hi discutien i es criticaven aspectes de l'activitat escolar.

Pel que fa a la de Monzó, aquesta neix durant la col lectivitat de la localitat aragonesa. És una escola per preparar de cara a la col lectivitat. En l'ensenyament també hi havia una part pràctica i una part teòrica, ja que es volia evitar la divisió entre treball manual i treball intel lectual.

-Un cop acabades aquestes dues experiències, què passa amb Fèlix Carrasquer?

-L'experiència de Monzó finalitza amb l'arribada dels 'nacionals'. Ell, com molts altres centenars de milers, ha de fugir a l'exili, però s'escaparà del camp de concentració i tornarà a Catalunya, a Barcelona, on intentarà reconstruir el moviment llibertari en la clandestinitat. Serà també secretari general de la CNT fins que serà detingut i empresonat. El condemnen a 25 anys de presó i hi romandrà durant 12 anys. Quan surt, marxa a l'Estat francès, fins a poc abans de la mort de Franco. Tornarà a Catalunya i es dedicarà sobretot a escriure per difondre la història de les col lectivitats. Morirà el 1993 a Thil, a l'Estat francès.

-Com desenvolupa la seva vida militant una persona que com ell es queda cega a la joventut?

-Tal com ell explica en la seva autobiografia, va començar a tenir problemes de visió molt jove, però això no va suposar un problema ni el desanimà. La lectura serà una de les seves passions i sempre, o bé llegint o bé escoltant, la va desenvolupar ja que, segons ell mateix, la seva vida no tenia sentit sense llegir.

-El seu treball com a pedagog quina importància té per al pensament pedagògic en l'actualitat?

-Tal com ja he explicat, moltes de les pràctiques de les seves dues experiències avui en dia són practicades en moltes escoles i a la universitat. Com que no hi havia mestre, sense activitat frontal, tampoc hi havia manual de text, pel que els infants acudien a la biblioteca o podien utilitzar els textos disponibles per tirar endavant el seu treball.

Un altre element d'actualitat és el treball en grup, el treball cooperatiu, en què els infants aprenen col lectivament.

També és de gran actualitat i de molt interès la pràctica autogestionària de l'ensenyament. Penso que tal com suposaven molts llibertaris, la llibertat s'aprèn practicant-la. De la mateixa manera, l'autogestió s'aprèn practicant-la. Aquest és una dels camins, encara avui, que ens pot conduir a viure sense que ningú ens mani i sobretot amb la pròpia responsabilitat.

-I de les seves idees sobre la violència, què ens en pots dir?

-Ell pensava que com a humans tenim una part més animal i una part més conscient. El seu rebuig a la violència, que segons ell venia de la part animal, va ser total, fins al punt de rebutjar, també, la violència que utilitzaven alguns companys seus anarquistes. Pensava que utilitzant aquesta part més racional es podia construir una vida més basada en la solidaritat i la col laboració.

Carrasquer pensava que la violència anava en contra del treball cultural i pedagògic, que eren molt més importants.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Paraules

Jordi Martí Font

Exèrcit

Agrupació d'individus enemics de la pau amb un baix coeficient intel lectual i unes altres prestacions corporals que obeeixen tot el que els seus caps els manin, especialment les ordres que els porten a utilitzar la violència en contra d'unes altres persones.

Aquests individus normalment, serveixen per mantenir els privilegis dels poderosos o, com a mínim, les estructures socials desiguals.

Si la construcció històrica de la paraula no n'hagués positivitzat bona part dels seus usos davant gran part del cos social, podríem dir, també, que els principis que diuen que defensen només es podran aconseguir, precisament, quan ells no existeixen.

Seguretat

Qualificar una ciutat o un poble de "més segur" pel fet que pels seus carrers s'hi passeja una gran quantitat d'individus obedients i uniformats amb pistola i porra és una aberració lingüística, que malmet tant el continent com el contingut.

Dir que la proliferació de càmeres per filmar els nostres moviments a la via pública fa créixer la seguretat de la gent que ens envolta és equivalent a pensar que som feliços perquè quan ens fem pessigolles riem.

Coherència

Si bé ja sabem que la coherència al cent per cent és difícil si no impossible, tenim clar també que aspirar a tenir-la tota és l'única garantia que tenim de no ser com ells.

No es pot entendre que siguem capaços de fer una crítica radical de la societat on vivim i alhora siguem incapaços d'afrontar críticament les relacions de poder i de micropoder que aquest societat genera. Com no es pot entendre que siguem capaços de saber i entendre com ens dominen i nosaltres exercim altres tipus de dominació igualment nocius. Aspirar a la coherència serà imprescindible per no repetir allò que hem estat capaços de descriure negativament.

Modern

Ajustades les mides idònies per tal que el vestit no semblés vestit, la freqüència de pas dels impulsos que sentia en tancar els ulls i acaronar els dos mugrons li feia notar el cos i recordar quan va arribar a ciutat.

Els papers s'acumulaven i les factures i les reclamacions feien munts. Enmig dels records llunyans de dies passats i feliços, pensava la foscor del seu cos com si no fos real, com si pensant-la esdevingués llunyà.

De nit, enviava correus electrònics als seus amics en què els deia sovint que, malgrat que no era amb ells, els recordava amb un record fresc i prim que no s'assemblava gens al que les persones tenien abans de l'apagada general. I és que els recordava en futur.